

Landet som drepte sin leder – mordet på John F. Kennedy.

Omfattende studie av omstendighetene omkring attentatet -
planleggingen, gjennomføringen og dekkhistorien.

Av Sverre Avnskog

Kolbotn, 2024.

© Copyright: Sverre Avnskog.

Innholdsfortegnelse:

Side 2: Innledning.

Side 5: Flere filmer viser at Oswald sto i døråpningen til skoleboklageret.

Side 12: Deltagerne i sammensvergelsen.

Side 24: [Zapruder-filmen](#) er åpenbart endret og forfalsket!

Side 27: Ble Kennedy skutt bakfra slik den offisielle historien går ut på?

Side 31: Det andre skuddet traff Kennedy forfra i halsen.

Side 45: Mange skudd ble avfyrt, men få traff.

Side 52: Den usannsynlige historien om «the magic bullet».

Side 66: Skuddet som traff hodet gjorde en grusom slutt på Kennedys liv.

Side 86: Kilder

Innledning.

Dette er en revidert og utvidet versjon av en avhandling jeg skrev om attentatet på USAs president, John F. Kennedy i 2011, etter ca seks måneders grundige studier. Kennedy var en av min ungdoms store helter, sammen med en annen amerikansk president, Abraham Lincoln. Det er viktig for unge mennesker å ha helter som de kan beundre, og jeg var nok påvirket av min fars beundring for Kennedy. I familien vår ble Kennedy ansett som et fremtidshåp, en leder som kunne skape en bedre verden, og da han ble myrdet på min fars fødselsdag den 22. november, så ble denne dagen en sørgedag i vår familie i mange år fremover.

Jeg har i mange år hatt lyst til å finne ut hvem som sto bak dette grusomme mordet, og da jeg startet mine undersøkelser, fikk jeg en drøm, som ga meg støtte til å gå videre med min «etterforskning». Jeg drømte en natt at jeg var til stede i et stort auditorium som var fylt av mennesker som ønsket å lære mer om Kennedys liv og endelikt, og etterpå fikk jeg Kennedys egen koffert med hans klær inne i. Deretter åpnet kofferten seg og en arm kom ut og ga meg Kennedys briller. For en som tillegger drømmer stor betydning, kunne jeg ikke annet enn å oppfatte denne drømmen som en overbevisende støtteerklæring fra mitt indre, om at jeg skulle gå videre med mine undersøkelser. I både USA og Norge er mediene fortsatt overbevist om at «the lone nut», Lee Harvey Oswald, var ansvarlig for mordet alene. Men det eksisterer et forskermiljø som har studert attentatet i detaljer, og kommet til helt andre konklusjoner, og flere hittil ukjente førstehåndsvitner har stått frem med helt nye, oppsiktsvekkende opplysninger, som slår bena fullstendig vekk under de offisielle teoriene. Lee Harvey Oswald var i virkeligheten CIA-agent og gjorde alt han kunne for å avverge drapet. I stedet fikk han selv skylden for å ha drept presidenten. En grusom skjebne, som forteller mye om det skruppelløse amerikanske samfunnet i 1963, med CIA, FBI, Secret Service, oljemilliardærene, våpenprodusentene og mafiaen i spissen. Mordet var i realiteten et statskupp, og visepresident Lyndon B. Johnson var fullt informert, kanskje sto han i spissen for attentatet.

Landet som drepte sin leder - mordet på John F. Kennedy

22. november 1963 ble et av de mest makabre og definitivt mest veldokumenterte politiske attentater i moderne historie begått! Den amerikanske presidenten fikk halve hodet splintret og skutt i stykker, så hjernemasse, blod og bensplinter sprutet til værs og bakover. Selv i timene etter drapet, ble det funnet deler av hodeskallen hans, med hud og hår, på Elm Street i Dallas, der Kennedy fikk sitt endelige, truffet av en snikmorders kule. For det var vel bare en enslig, ustabil skytter som utførte drapet, slik den offisielle historien ble fortalt, overraskende kort tid etterpå?

*USAs 35. president, John Fitzgerald Kennedy, 1917-1963.
Foto fra internet.*

Informasjonen som gikk ut om den påståtte enslige drapsmannen, Lee Harvey Oswald, var overraskende omfattende tatt i betraktning at han tilsynelatende var en totalt ukjent mannsperson. Man kunne nesten mistenke noen for å ha hatt hele oppklaringen av mordet parat, sammen med informasjon om drapsmannens identitet og personalia. Men flertallet av det amerikanske folk godtok aldri den offisielle teorien om den enslige morderen, og en stor majoritet anser fremdeles mordet som uopklart.

John F. Kennedy og hans kone Jacqueline ankom Love Field flyplass i Dallas kl. 11.39 om formiddagen 22. november 1963, og ble hilst av en begeistret folkemengde. De var på et todagers besøk i Texas, og hadde overnattet i Fort Worth. Utenfor hotellet der holdt Kennedy en kort, improvisert tale, som skulle vise deg å bli den siste han fikk holde i sitt liv. Under talen regnet det, og Jackie håpet at de ville kjøre med glasstaket montert på presidentbilen, men slik ble det ikke, for i Dallas var det sol og blå himmel. På bildet har førstedame Jackie fått en bukett røde roser og på veg til den ventende limousinen tar presidentparet seg tid til å håndhilse på en del av den fremmøtte folkemengden. JFK har på dette tidspunktet bare en drøy time igjen å leve. Foto fra internett.

Til venstre: Guvernør i Texas, John Connally, 1917-1993, hilser presidentparet idet de skal til å sette seg inn i limousinen, en Lincoln Continental, som JFK ofte brukte når han skulle kjøres i bilkortesjer. Legg merke til Connallys hvite hatt. Den skulle senere komme til å spille en viss rolle i bevisene for at den mest berømte filmen av mordet, Zapruder-filmen, er forfalsket. Rett til høyre for Jackie ses Secret Service agent Roy Kellerman, 1915-1984, som også ses på bildet til høyre, på sin plass i passasjerselet ved siden av føreren, William (Bill) Greer, 1909-1985, også Secret Service agent. Connally og hustru har tatt plass i setene foran presidentparet. Foto fra internett.

Full forvirring blant Secret Service-agentene: Idet bilkortesjen var i ferd med å forlate Love Field for å kjøre til sentrum av Dallas, ble de to Secret Service agentene som gikk/løp på hver sin side av presidentens limousin for å beskytte ham, beordret tilbake i følgebilen av Secret Service agent, Emory Roberts, som satt i følgebilen med ryggen til kamera. Det førte et øyeblikk til full forvirring hos agentene, noe som tydeligvis ses på agent Henry Rybka, som slår ut med armene. Bak på presidentens Lincoln var det montert både fotbrett og håndtak til Secret Service agentene. Presidenten var nå helt ubeskyttet av dem som skulle beskytte ham. Foto fra internett.

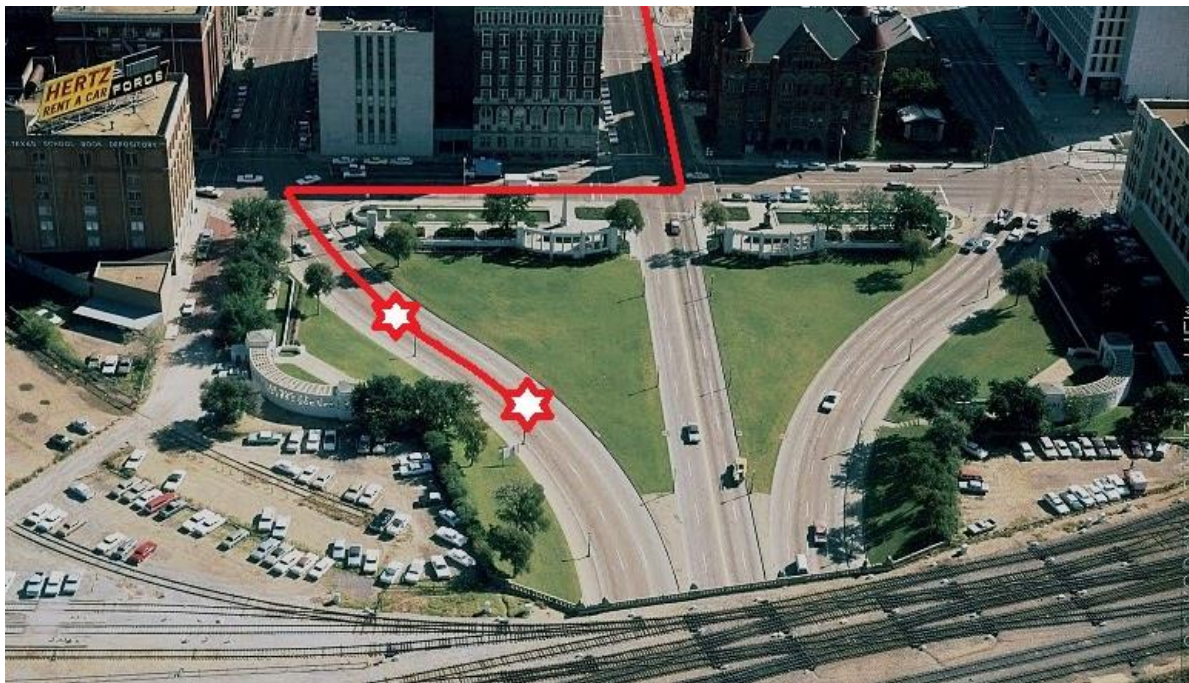

Sjåføren av Kennedys bil, Bill Greers opptreden da skuddene begynte å gjalle var høyst merkelig. I stedet for å sette opp full fart for å få Kennedy ut av faresonen, gjorde han det stikk motsatte; han bremsset opp bilen og gjorde nesten full stopp. På Zapruder-filmen kan man se tydelig at Greer snur seg og ser alt som skjer presidenten, og først når det fatale hodeskuddet har truffet, øker han hastigheten. I sin forklaring løy han og sa han ikke hadde sett på Kennedy, han bare "ante" at noe var galt. Foto fra internett.

Flere filmer viser at Oswald sto i døråpningen til skoleboklageret.

Gjør man et google-søk på internett på "kennedy assassin" oppdager man hurtig at informasjonsmengden om denne uhyggelige hendelsen i moderne historie er overveldende. Internett nærmest flyter over av offisielle og private websider og diskusjonsfora, og antallet mennesker som har brukt årevis av sitt liv på å forske i materialet er utallig. Det finnes eksperter på nærmest hvert eneste lille aspekt ved hendelsen.

Det ble gjort flere private filmopptak fra den fatale dagen på Elm Street i Dallas, og også tatt en god del fotografier, men mye av materialet ble konfiskert av politiet. De gjenværende bildene og filmene er gjort til gjenstand for utallige analyser og spekulasjoner, hvor ørsmå, utydelige skygger er forstørret opp for å vise at det kan være mennesker, og de ulike figurene har også fått egne navn, slik som "the black dog man", "the badge man" og "the gin and tonic man", «the prayer man» og «the door man» osv.

På vei ut av Dallas sentrum, kjørte bilkortesjen nedover Main Street, svingte til høyre ut på Houston Street, og gjorde så en brå sving til venstre ut på Elm Street. Klokken var nå blitt nesten 12.30. Ikke lenge etter at de var kommet ut på denne strekningen på noen få hundre meter, som strakte seg fra "Texas School Book Depository" (med det store raklameskiltet på taket) og frem til "the triple overpass", ble Kennedys skjebne beseglet. Skudd gjallet fra flere hold, og Kennedy ble først truffet i halsen, og etter at bilkortesjen nærmest hadde stanset rett foran "the grassy knoll" på høyre side av veien (til venstre for oss), traff et skudd ham i hodet slik at blod, bensplinter og hjernemasse sprutet opp i luften og bakover. Men hvor kom egentlig skuddene fra?

Verre å forklare var det at han kort tid før skytingen ble sett i kantinen med en cola – flere etasjer under "snipers nest" som var i sjette etasje.

Jeg må også legge til at mange forskere mener å kunne bevise at det velkjente bildet, som ble tatt av Associated Press fotograf James Altgens få sekunder etter det første skuddet, det såkalte Altgens6, viser flere skolebokansatte i døråpningen, deriblant Lee Harvey Oswald.

Personen på bildet kalles «the doorman», og mange forskere mener altså at det er Lee Harvey Oswald som står der og følger med på president-kortesjen.

Men er det Oswald? En annen ansatt i skoleboklageret, Billy Lovelady, hadde nemlig flere likhetstrekk med Oswald, både hva angår utseende og klesdrakt. Flere Kennedy-forskere har gjort grundige studier av dette bildet, og jeg har etter hvert festet mest lit til [Larry Riveras](#) analyse fra 2015, der han har anvendt moderne såkalt picture overlaying teknikk, og hans konklusjon er helt klar: Det er svært sannsynlig at det var Oswald som sto i døråpningen.

Dette stemmer godt overens med Oswalds egen forklaring i avhørene med politiet i Dallas og FBI-etterforskerne. Ifølge de første notatene fra avhørene av Oswald, fortalte han at han gikk til lunsj kl 12.00, og først kjøpte en cola i automaten i 2. etasje, og derfra gikk ned til 1. etasje for å spise lunsjen sin, og der ble han observert med en cola av en annen ansatt i skoleboklageret, som fortalte om dette i sitt vitnemål. Deretter gikk Oswald, ifølge sin forklaring, ut for å se på bilkortesjen som passerte forbi inngangspartiet.

Flere amatørfilmer har dukket opp i løpet av de senere årene, og noen av dem viser muligens Lee Harvey Oswald som står i døråpningen til skoleboklageret kun få sekunder etter at bilkortesjen med Kennedy passerte. Både den såkalte Wiegman- og Darnell-filmen viser en person som står delvis i skyggen, og blant forskere har personen blitt kalt «the prayer man», fordi han holder hendene foran seg som om han ber. Hendene hans blir lyst opp og han holder en gjenstand som på enkelte forstørrelser ser ut som en flaske. Kennedy-forskeren, [Bart Kamp](#), mener det må være cola-flasken Oswald kjøpte til lunsj, og ble sett av vitner.

Forrige side: Stillbilde fra James Darnell-filmen viser «the prayer man» til venstre i døråpningen til skoleboklageret. Kennedy-forskeren og forfatteren Bart Kamp bygger sin tro på at «the parayer man» virkelig viser Lee Harvey Oswald på meget inngående studier av stillbilder, fotografier og de ulike personenes forklaringer. Ved å sammenholde alle opplysningene, har han trukket den konklusjonen at bildet neppe viser noen andre enn Oswald. Og dette utelukker ham selvsagt helt og holdent som mannen bak skuddene som drepte John F Kennedy.

Bildet over: Ved hjelp av moderne fototeknikk, har noen klart å forstørre og gjøre bildet av «the prayer man» skarper. Både hans utseende og klesdrakten minner veldig om Oswald. Og man ser tydelig den mye omtalte cola-flasken, som både ble observert og omtalt av Oswald selv i hans forklaringer. Begge fotos fra internett.

bak de brutale leiemorderne som utførte selve drapshandlingen, for de hadde selvsagt sine oppdragsgivere!

Derfor retter jeg en stor takk til William for at han tok seg tid til å besvare mine mange spørsmål, ved å henvise meg til veldokumenterte og seriøse kilder! Men det som kommer frem i denne artikkelen står utelukkende for min egen regning!

I disse tider, da den temmelig overdrevne amerikanske patriotismen etter terroren mot World Trade Center gjør at det ikke har vært særlig godt klima for amerikanere til å se på seg selv og sin nasjon med et kritisk søkelys, har det vært virkelig befriende å møte en nærmere 70 år gammel amerikansk statsborger, som ikke har tapt av syne denne store nasjonens idealistiske

Og Wiegman filmen viser at hånden løftes opp til personens munn, og det burde bekrefte at mannen drikker av en flaske. Og det enda mer interessante, er at Kamp har funnet flere andre bilder fra inngangspartiet, som viser at en tom cola-flaske og en papirpose, som sannsynligvis ble brukt til et lunsj-måltid fremdeles står i det hjørnet, der «the prayer man» ble observert.

I løpet av de siste årene har det også dukket opp [filmer som mange mener viser Oswald](#) idet han går ut fra skoleboklageret og ned på veien. Personlig er jeg litt i tvil om disse filmene virkelig viser Oswald. Men hvem vet....

I dette villniset av mer eller mindre spekulative teorier og antagelser, endte jeg opp på en webside som gjorde et inntrykk på meg utenom det vanlige. Og det var William Orchards webside, ["The shots in Dealey Plaza"](#). Her har Mr. Orchard laget en meget intelligent og overbevisende analyse, basert på sikre funn og vitneobservasjoner, av hvordan skuddene må ha falt den 22. november 1963, og hvor skytterne må ha befunnet seg da de avfyrte skuddene.

Jeg skriver skytterne i flertall, og det bør ikke overraske noen, for bevisene for at det ble avfyrte skudd mot Kennedy fra flere ulike posisjoner, lar seg ikke benekte dersom man virkelig tar realitetene på alvor. Og fordi jeg fant William Orchards synspunkter så overbevisende og fordomsfrie, bestemte jeg meg for å kontakte ham for om mulig å dra nytte av hans viten vedrørende også andre aspekter ved mordet, og det angrer jeg absolutt ikke på at jeg gjorde, for Orchard har vist seg å ha mange interessante tanker og synspunkter på hvem som kan ha stått

utgangspunkt, og visjonene om frie og likeverdige borgere i et fritt land, men som likevel er i stand til å se at noe av landets storhet og idealisme har gått tapt på veien i nasjonens streben etter makt og, jeg hadde nær skrevet, verdensherredømme.

Skuddene i Dallas var nok en vekker for mange amerikanere og europeere, som trodde at de noble idealene fra USAs dannelse fremdeles var levende, og 22. november 1963 blir da også av mange karakterisert som "dagen da drømmene døde"! Man kan betrakte attentatet som kulminasjonen av at det hadde dannet seg flere mektige nettverk i USA, bestående av maktsyke og skruppelløse mennesker og organisasjoner som søkte makt og innflytelse, og som ikke gikk av veien for å trå over lik for å beholde sin maktposisjon.

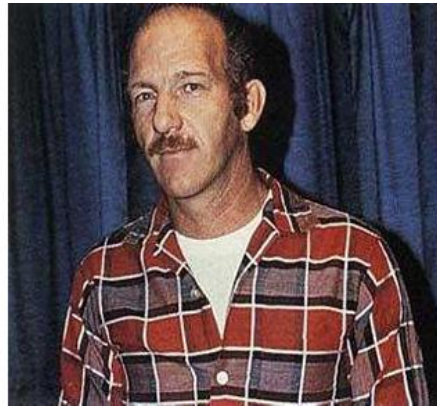
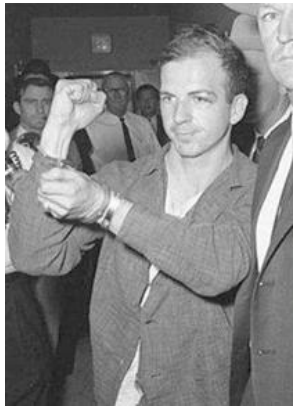
Kennedys tragiske skjebne skyldes kanskje at han på en gang satte seg opp mot alle disse brutale maktgruppene i det amerikanske samfunnet, og enkelte har da også spurt seg om det ikke er berettiget å se på Kennedys fremferd, der han provoserte den ene maktgruppen etter den andre og fikk alle mot seg, som en form for indirekte selvmord. Hatet mot ham var i hvert fall inderlig fra store grupper, og det sies at da skoleklasser i Dallas fikk beskjed om at presidenten var skutt og drept, så vakte det begeistret jubel! Det frie individ med like rettigheter og like plikter i et fritt land var forvandlet til den sterkeste rett til brutalt å rydde av veien alle sine motstandere, og til å forsvare sin maktposisjon med brutalitet og vold – akkurat det samme som styrte USA utenrikspolitikk i disse årene!

Mange steder sto begeistrede tilskuere tett inntil bilkortesen. Men ikke alle var like vennligsinnede, skulle det vise seg. Legg forresten merke til JFKs benstilling. På grunn av den trange plassen bak guvernør Connally har han begge bena presset over til sin høyre side. Da han senere ble skutt, falt han bakover og til venstre, og mange har tatt det som en indikasjon på at han ble skutt forfra og fra høyre - fra "the grassy knoll". Men grunnen til at han falt til venstre, var nok heller at han fikk overbalanse idet kroppen mistet sin muskelkraft, og tyngdekraften trakk han ned fordi han hadde lent seg mot Jackie etter det første treffet. Foto fra internett.

Her svinger bilen med JFK til høyre fra Main Street og inn på Houston Street, hvor den kjørte en kort strekning før den svingte brått til venstre foran bygningen rett frem på bildet - Texas School Book Depository. I nest øverste etasje, den sjette, på høyre side befant "the snipers nest" seg - stedet der noen pappesker var satt oppå hverandre til å skjule seg bak. Her fant politiet senere tre tomhylser og en rifle, en italienskprodusert Mannlicher-Carcano med kikkertsikte, som de mente å kunne bevise tilhørte morderen - den enslige snikskytteren, som ifølge den offisielle versjonen avfyrte tre skudd. Foto: Philip Willis

Øverst ses det såkalte Altgens6-fotografiet, som har forvoldt mange Kennedy-forskere hodebry. Er det Lee Harvey Oswald som ses i døråpningen, eller er det Billy Lovelady, som også var ansatt i skoleboklageret. Jeg har mest tro på Larry Riveras svært grundige computer-analyse fra 2015. Han har brukt moderne retts tekniske metoder for ansiktsgjenkjenning ved såkalt computer overlay, og nederst ses fra høyre: Forstørrelse av «the doorman», deretter Billy Lovelady overlay, og til venstre Lee Harvey Oswald overlay. Bildene i midten viser fra venstre: The Doorman, deretter Oswald- og Lovelady-bildene som ble brukt i analysen. Riveras konklusjon er at Oswalds ansikt uten tvil er det som samsvarer med «the doorman», og at det uten tvil er Oswald som står i døråpningen, og ikke Lovelady.

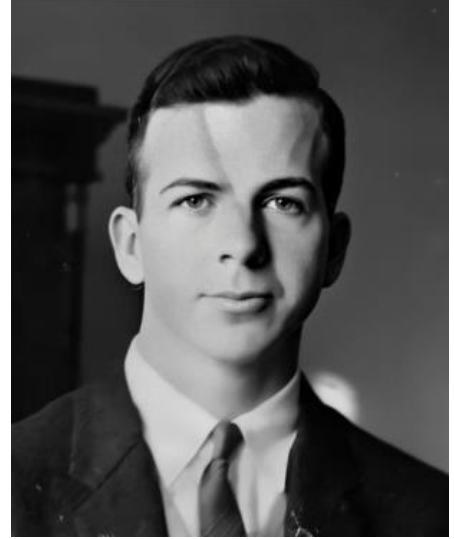
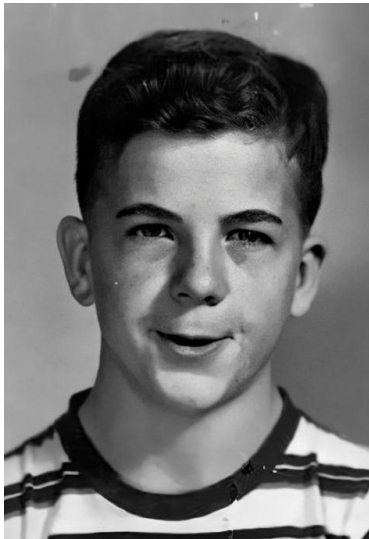
En god del fotografer, både amatører og pressefotografer hadde tatt oppstilling ved Elm Street for å få et siste glimt av presidenten og hans hustru før bilen forsvant under jernbanelinjene ved "The triple overpass". Dette bildet, tatt av Robert Croft, viser situasjonen få sekunder før det første skuddet traff Kennedy i halsen. Men det har allerede blitt skutt, og Både Jackie og Connally ser litt betenksomme ut, og Kennedy har sluttet å vinke for et øyeblikk. Man antar at bildet er tatt samtidig med Zapruder billedramme z161.

De første stillbildene fra den berømte Zapruder-filmen av mordet på John F Kennedy ble offentliggjort i "LIFE magazine" i utgaven for 29. november. "LIFE" kjøpte rettighetene til stillbildene av Abraham Zapruder allerede om morgenen 23. november. Zapruder sto på motsatt side i forhold til Robert Croft, og på bildet har Kennedy gjenopptatt vinkingen. Få sekunder etterpå treffes han av et skudd i halsen. Dette ser ut til å være Zapruder billedramme z183. Det knytter seg store spørsmål til Zapruder-filmens ekthet, noe jeg kommer grundig tilbake til!

Ytterligere noen få fotografier eksisterer fra de siste sekundene før Kennedy ble truffet av det første skuddet. Bildet til venstre ble tatt av Hugh Betzner og antas å være tatt ca 1.3 sek etter bildet over av Robert Croft, og skal være tatt i samme øyeblikk som Zapruder billedramme z186. Bildet til høyre er tatt mindre enn et sekund senere av Philip Willis, som hadde forflyttet seg raskt fra hjørnet av Main Street og Houston Street. Bildet sies å samsvare med Zapruder billedramme z202 - selv mener jeg det må være ca z212. Abraham Zapruder kan for øvrig ses stående, støttet av en kvinnelig medarbeider, Marilyn Sitzman, på den lave muren til høyre for "Stemmons freeway"-skiltet. En av de tingene som forundrer meg ved Zapruder-filmen, er hvor merkelig "Stemmons freeway"-skiltet fremtrer i forhold til på de to ovenstående fotografiene. På både Betzner- og Willis-fotografiet ser det for meg ut som om Kennedy vil være synlig fra Zapruders posisjon hele tiden mens kortesjen passerer forbi, mens på Zapruder-filmen blir Kennedy helt borte bak skiltet i overkant, og han blir borte i hele 12 billedrammer, fra z212 til z224. Når han kommer frem igjen, befinner han seg fremdeles nær overkanten av skiltet, noe som på fotografiene over synes umulig! Dette kommer jeg tilbake til!

Jeg tror det må være få mennesker i moderne historie som har blitt så ondskapsfullt og hensynsløst behandlet som Lee Harvey Oswald. I virkeligheten var han en ekte idealist som gjerne ofret sitt liv for å redde USAs president, i stedet har han fått skylden for mordet og omtales den dag i dag som mannen som drepte Kennedy. Han klarte å redde Kennedy en gang, da han fikk vite om planene om å myrde Kennedy allerede i Chicago, men hans stadige advarsler om at det eksisterte mordplaner også i Dalles, ble ignorert av CIA, som selv var involvert i attentatet. Heldigvis har flere vitner stått frem og fortalt den sanne historien om Oswald, blant annet [Judyth Vary Baker](#) som ses på bildet til høyre.

Vary Baker var Oswalds kjæreste de siste månedene av hans liv, og har fortalt om deres opplevelser sammen i New Orleans de siste månedene av Oswalds liv i sin bok, *Me and Lee*. Hun gir et helt annet bilde av Oswald enn det offisielle. Bildet over viser den mannen som Judyth beskriver i sin bok, en glad, sosial og utadventt person.. Til venstre ses et stillbilde av en av de senest oppdagede filmene fra skoleboklageret få minutter etter mordet. Filmen viser en mann kledd nøyaktig som Oswald, som først står i utgangspartiet og etter hvert går ned på gaten. Mange er sikre på at dette er Oswald.

Deltagerne i sammensvergelsen.

For mange står skuddene i Dallas som selve symbolet på mørkets seier over lyset, eller de ondes seier over de gode, og her ligger sikkert mye av årsaken til at så mange dveler ved denne hendelsen og ikke klarer å slå seg til ro med de forklaringene man hittil har fått. Den meget sympatiske og visjonære Kennedy og hans sjarmerende, vinnende vesen og karismatiske fremtreden gjennom det nye tv-mediet, gjorde ham til en høyt elsket leder for mange amerikanere, og ikke mindre populær var han i Europa, og den tragiske sorgen mange følte da han så brutalt ble myrdet, var bunnløs og ekte.

Selv hjemme i Norge kan jeg huske at min fars fødselsdag, som var nettopp den 22. november, brått gikk fra å være en gledens til en sorgens dag, da vi fikk dødsbudskapet i 1963, da jeg selv bare var syv år, og slik fortsatte denne dagen å være en dag i sorg og vemod i mange år fremover, for nesten hvert eneste år fremover mintes man Kennedy gjennom minneprogrammer på hans dødsdag.

Den gangen visste ingen av oss at Kennedy også hadde en mørk side – hans mange kvinnehistorier og hans misbruk av smertestillende piller og andre narkotiske stoffer var helt ukjent for offentligheten. Vi var mange som levde i en litt naiv forestillingsverden om Kennedys opphøyde lederskikkelse, og trodde han var uangripelig. Kanskje trodde han også selv at han var uangripelig, eller var han kommet til et stadium i sitt liv der han ganske enkelt ikke brydde seg om han levde eller døde? Hans helse var ødelagt, han var avhengig av sterke smertestillende midler for å holde smertene i sjakk, ekteskapet med Jacqueline var blitt en farse, og da Kennedy satte seg i bilen for å fraktes fra Love Field, flyplassen i Dallas, på sitt todagers besøk i Texas, og inn til Dallas sentrum for å spise lunsj, var han fullt klar over at to drapsforsøk på ham var blitt avverget bare uker i forveien. Dallas-avisene inneholdt hatske angrep på ham i sine utgaver den 22. november, og Kennedy sa til sin kone bare timer før bilkortesen la i vei, at ”gårsdagen hadde vært en helvetes fin dag å drepe en president på”.

Kanskje en forutelse om hva som ventet ham i Dallas senere på dagen? Det er i hvert fall ikke tvil om at hatet mot både John og ikke minst mot broren, Robert Kennedy, var intenst i mange kretser. Forskere har kunnet dokumentere at det foregikk konspirasjoner om et drap på JFK i flere sirkler i årene før mordet, og det typiske er at hver og en av disse har ment å ha funnet opprinnelsen til drapsplanene i ett spesielt miljø. Men alt tyder på at slike tanker oppsto omtrent på samme tid i flere forskjellige kretser, som om de alle var styrt av en felles, overordnet plan og ledelse, men som i realiteten ikke fantes.

Men på et tidspunkt må de ulike grupperingene ha erkjent at de hadde felles interesse av å få Kennedy ryddet av veien, og dermed begynte den store konspirasjonen å rulle, og den involverte en uhyggelig samling korrupte, hensynsløse og kaldblodige individer og grupper. Og det er desidert ikke vanskelig å peke på hvem som hadde mye å tjene på at Kennedy ble tatt av dage!

1. CIA og det militære maktapparatet: Her nevnes ofte svært sentrale navn som Richard Helms, direktør i CIA fra 1966 til 1973, i 1977 dømt for å ha løyet for Kongressen om CIAs aktiviteter, og James Angleton. Involvert var høyst sannsynlig Miamis CIA-stasjon JMWAVE, som talte høytstående CIA-menn som David Phillips, David Morales og William Harvey. Nevnes må også CIA agenter som E. Howard Hunt, som har innrømmet befatning med mordet, og Bernhard Barker, en av Watergate-tyvene, i likhet med Frank Sturgis.

Disse mennene var rasende på Kennedy for fiaskoen i Grisebukta (Cuba) og for Kennedys forsøk på å oppløse CIA. Rett før sin død innrømmet E. Howard Hunt, som er mest kjent for Watergate-innbruddet som felte president Richard Nixon, sin befatning med Kennedy-mordet. Han hevdet at han handlet på ordre av Cord Meyer, som igjen svarte til Lyndon B. Johnson. Cord Meyers kone var en av Kennedys elskerinner, og hun ble også myrdet – i 1964, og mordet ble aldri oppklart.

La oss heller ikke glemme den relativt unge CIA-ansatte George W. Bush sr. Den senere CIA-direktøren, Bush, fortsetter riktignok å benekte at han var ansatt av CIA på dette tidspunktet, men det eksisterer et dokument undertegnet av FBI-sjef, J. Edgar Hoover som viser at han som CIA-ansatt ga opplysninger vedrørende mordet til FBI. Det blir riktignok hevdet fra dem som tviholder på Warren-kommisjonens konklusjon om den enslige drapsmannen at dette dokumentet kan være forfalsket, men ingen har klart å bevise dette, så vidt jeg vet.

Richard Helms, 1913-2002, CIA direktør.

James Angleton, 1917-1987, sjef for CIAs kontraetterretning.

David Atlee Phillips, 1922-1988, høytstående CIA-

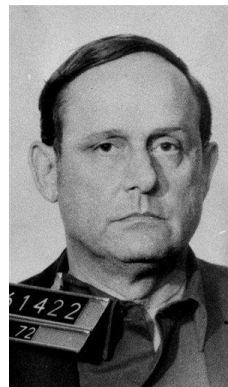
David Morales, 1925-1978, høytstående CIA-ansatt.

William Harvey, 1915-1976, høytstående CIA-offiser.

E. Howard Hunt, 1918-2007, høytstående CIA-offiser.

Bernhard Baker, 1917-2009, høytstående CIA-ansatt.

Frank Sturgis, 1924-1993, høytstående CIA-ansatt.

Cord Meyer, 1920-2001, høytstående CIA-ansatt, blir av flere Kennedy-forskere fremholdt som aktiv i organiseringen av attentatet på Kennedy. Fra 1945 til 1958 var Meyer gift med Mary Pinchot, som senere ble romantisk knyttet til president John F. Kennedy. Hun ble myrdet i 1964, elleve måneder etter attentatet på Kennedy, og mordet ble aldri oppklart, men mange peker på Johnsons hitman Mac Wallace.

Når ble egentlig George W Bush senior CIA-agent og hva gjorde han 22. nov. 1963? Så vidt jeg vet har ikke Bush villet bidra med noen sikre opplysninger om dette, bortsett fra å benekte at han var CIA-agent i 1963, og påstå at han ikke husker hvor han befant seg da Kennedy ble myrdet. Han har heller ikke kommentert sin høyst besynderlige opptreden da han snakket om den enslige drapsmannen i talen i avdøde president Gerald Fords begravelse, da han faktisk smilte!! På et bilde tatt utenfor Texas Book Depository ca en halv time etter mordet mener noen å dra kjensel på Bush, men jeg må innrømme at jeg ikke tror det kan medføre riktighet. Riktignok er det en viss likhet, men også tydelige forskjeller, f eks Bush' fremstående hake.

2. Chicago-mafiaen: Mafiabosser som Sam Giancana, Johnny Rosselli og mafiamedlem på litt lavere nivå, Jack Ruby. Jack Ruby myrdet mannen som var arrestert for mordet på Kennedy, Lee Harvey Oswald, på direktesendt TV, mens Oswald var i politiets varetekt. Hvordan var det mulig for et mafia-medlem å komme så tett innpå en mordmistenkt, kan man undre seg. Og hvorfor tok han Oswald av dage?

Hans forklaring var at det hadde gjort så dypt følelsesmessig inntrykk på ham at presidenten var myrdet, men man må være temmelig naiv for å tro at det skulle være tilfelle for en kriminell nattklubbeier og mafia-medlem. Mest sannsynlig hadde Ruby en viktig rolle i organiseringen av drapet på Kennedy, og noen hevder det var han som var den direkte ansvarlige for snikmorderne "på gateplan", administrasjon av våpen o. l. Antagelig var det meningen at Oswald skulle drepes i forbindelse med arrestasjonen, men noe gikk galt. Politimannen Tippit ble drept, og politiet forsøkte også å nagle dette mordet til Oswald, mens Oswald overlevde arrestasjonen.

Det er kjent at Ruby hadde en meget hektisk telefonvirksomhet fra sitt hotellrom kvelden etter drapet, og som direkte ansvarlig for aksjonen, var det nok aldri tvil om at han personlig måtte gjenopprette feilen som ble begått, og selv ta Oswald av dage. Samarbeidet mellom mafiaen og CIA var vel etablert i 1963, etter at CIA tok kontakt i 1959 med ønske om å innlede et samarbeid for å myrde Fidel Castro. CIA skydde absolutt ingen midler for å oppnå sine mål, og samarbeidet gjerne med alle typer kriminelle, inkludert snikmordere.

Mafiaen var rasende på grunn av Kennedys bror, justisminister Robert Kennedys stadige forsøk på å få dem dømt for kriminell virksomhet, og ble presidenten tatt av dage, ville Robert Kennedy miste sin makt. Det var jo en skjebnens ironi at mafiaen, hvis støtte til Kennedys presidentkandidatur ble kjøpt med faren, Joe Kennedys penger, også var dem som sørget for å få presidenten ryddet av veien. Man kan spørre seg om Kennedy visste hvilken risiko han utsatte seg for ved å forsøke å knekke dem som i realiteten fikk ham innsatt i embetet?

Fagforeningslederen, Jimmy Hoffa hadde nær kontakt med mafiaen, og Robert Kennedys aksjoner mot ham, gjorde ham til en svoren fiende av Kennedy-brødrene. Man vet ikke om Hoffa spilte noen stor rolle i planleggingen av drapet, men må vel anta at han ikke direkte var motstander av planen, for å si det mildt. Jimmy Hoffa forsvant sporløst i 1975, og sannsynligvis ble han selv tatt av dage og tilintetgjort av mafiaen.

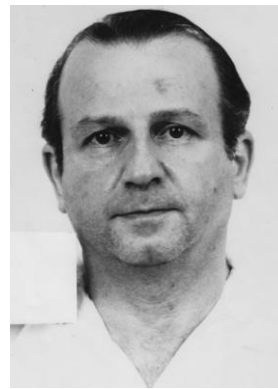
Når man ser på portrettene av disse mafia-lederne, må man vel kunne fastslå at de ikke ser direkte vennligsinnede ut. Men det samme kan nok sies om de avbildede CIA-mennene over. Det var en "salig" samrøre mellom disse organisasjonene i mange år, og mange har hevdet at de var to sider av samme sak, og med samme mål: Å opprettholde sin makt ved hjelp av brutalitet og vold. Visste virkelig Kennedy hva han begikk seg ut på da han forsøkte å ta makten fra dem, få mafia-bossene stilt for retten, og oppløse CIA?

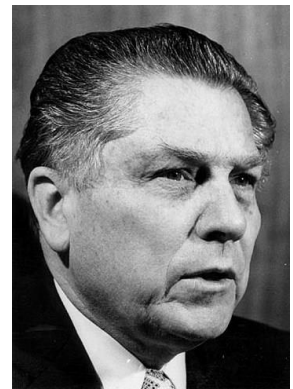
Sam Giancana, 1908-1975, mafialeder.

Johnny Rosselli, 1905-1976, mafialeder.

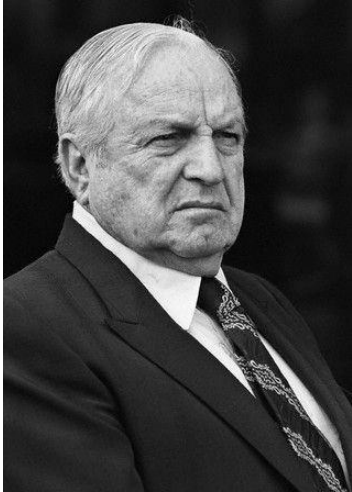
Jack Ruby, 1911-1967, nattklubbeier med mafiatilknytning.

Jimmy Hoffa, 1913-1975. Fagforeningsleder med mafiatilknytning.

3. -En akse av New Orleans- og Tampa-mafiaen og eksilcubanerne sør i California, ved Carlos Marcello (1910-1993) og Santo Trafficante (1914-1987) var etter all sannsynlighet involvert i drapsplanleggingen. Etterforskning i de tallrike eksilcubanske organisasjonene er fascinerende og kan avsløre mye om diverse mordplaner, men sannsynligvis hadde de ikke makt til å gjennomføre et mord på en amerikansk president uten samtykke fra mafiaen og CIA, og et samarbeid mellom disse var allerede etablert i bestrebelsene på å få eliminert Castro.

Robert Kennedy fikk Carlos Marcello midlertidig deportert til Guatemala i april 1961, to uker før "Grisebukta". Den rasepolitiske ekstremisten Joseph Milteer (1902-1974) var også involvert med Marcello, og var etter all sannsynlighet involvert i drapsplanleggingen – eller i det minste godt informert om det kommende attentatet. Det eksisterer et opptak fra tretten dager før mordet, der Milteer forteller en politiinformant at et mord på presidenten var planlagt. Han avslørte også at Kennedy ville bli skutt av en enslig drapsmann fra en offentlig bygning, og at drapsmannen ville bli tatt kort tid etter drapet. Mye tyder på at han hadde innside informasjon. Milteer dukket for øvrig opp igjen i 1968 som sponsor av mordet på Martin Luther King jr.

Carlos Marcello, 1910-1993, mafialeder.

Santo Trafficante, 1914-1987, mafialeder.

Joseph Milteer, 1902-1974, rasepolitisk ekstremist.

4. Olje- og våpenindustri-billionærene: Clint Murchison Jr. og H. L. Hunt og mange andre. Disse mennene delte CIAs misbilligelse for Kennedys utenrikspolitikk, som truet med å påføre dem enorme inntektstap. Det samme gjaldt Kennedys avgjørelser i spørsmålet om skattlegging av oljeindustrien. Disse ekstremt pengesterke motstanderne av Kennedys politikk bidro i Dallas med finansiell støtte til å arrangere "Texas School Book Depository" som "patsy location", altså stedet der den enslige snikskytteren skulle avfyre sine skudd fra. Den tiltenkte syndebukken, Lee Harvey Oswald, ble skaffet jobb her litt mer enn fire uker før drapet, og ble observert flere steder i bygget på morddagen – i seg selv ikke så usedvanlig i og med at han arbeidet der.

Millionærene kontrollerte også politikerne i Dallas og i samarbeid med mafiabossen Carlos Marcellos håndlangere, som styrte Dallas-mafiaen, sikret de samarbeidet med Dallas-politiet og sheriffens kontor. Senere president Richard Nixon hadde en meget høy stjerne hos billionærene og visste garantert hva som foregikk, men hadde neppe noen aktiv rolle. I 1968, da han selv trengte noen til å få utrette sitt "dirty work" hyret han inn Barker, Sturgis, Hunt og andre (Watergate-innbruddstyvene) som jobbet for CIA i 1963, og de var selvsagt rede.

Clint Murchison jr, 1923-1987, en av billionærene som ville fjerne Kennedy.

H. L. Hunt, 1889-1974, risikerte stort inntektstap med Kennedy i førersetet.

Richard Nixon, 1913-1994, var godt orientert om planene om å drepe president Kennedy.

5. FBI-direktør J. Edgar Hoover, visepresident Lyndon B. Johnson og hans politiske håndlanger, Ed Clark, sjef for Johnsons politiske aktiviteter i Texas. Hoover, som var spesialist på infiltrasjon, ønsket å få en av sine menn inn i Kennedy-administrasjonen, og presset Kennedy til å tilby Johnson visepresidentstilling under trussel om å avsløre hans seksuelle aktiviteter, noe som ville ha gjort Kennedy sjanseløs til å vinne valget i det ”moralske” USA.

Hoovers gode venn, Lyndon Baines Johnson, gikk med på planen, men de første årene som visepresident artet seg som en lang rekke med ydmykelser, og hans motstand mot Kennedy vokste seg til et intenst hat i løpet av denne perioden. Hoover oppfattet Kennedys ville sexaktiviteter som en nasjonal sikkerhetsrisiko, og både Hoover og Johnson hadde begge to interesse av å få ham ryddet av veien.

Ed Clark var kjent for sitt meget tette og gode forhold med Texas-billionærene. Hoover skal ha snappet opp informasjon om planleggingen av mordet på Kennedy gjennom avlytting allerede i september 1962. Enkelte mener at mordet på Kennedy ble utført på direkte ordre fra Lyndon B. Johnson, mens andre kilder hevder at selv om både Hoover og Johnsons helhjertet støttet mordet, så deltok de ikke egentlig aktivt i selve drapsplanleggingen. Deres viktigste rolle var å sørge for at sannheten aldri kom ut, og at den offisielle teorien om den enslige drapsmannen som hadde avfyrt tre dødelige skudd fra «Texas School Book Depository» ble antatt som den endelige og riktige, hvilket de lyktes fullt ut med - i alle fall midlertidig.

Det ble gjort lydopptak av mange av telefonsamtalene under Johnsons presidentperioder, og på et av disse lydopptakene, gjort kort tid etter at Hoover hadde skrevet sin rapport om mordet, der han utpekte Lee Harvey Oswald som morderen, kan man høre Johnsons fortelle Hoover at sterke politiske krefter ønsket å få nedsatt en granskningskomite, og at han ville forsøke å komme dem i forkjøpet ved selv å nedsette en komite. Det nevnes ingen navn i samtalen, men det kan ikke herske mye tvil om at det er Kennedy-mordet de snakket om. Johnson var for øvrig selv i søkelyset og ble etterforsket for flere kriminelle forhold i tiden før mordet. Som president slapp han billig unna de pågående undersøkelsene om hans kriminelle aktiviteter.

J. Edgar Hoover, 1895-1972, overvåket "alt og alle".

Lyndon Baines Johnson, 1908-1973, hatet John Fitzgerald Kennedy, 1917-1963, dypt og inderlig.

Edward (Ed) Aubrey Clark, 1906-1992 var Johnsons bindeledd til Texas-billionærene.

Den beste måten man kunne sikre seg at ingen i ettertid ville avsløre sammensvergelsen, var ved å involvere et stort antall personer fra de ulike maktsentra i planleggingen og forberedelsene til mordet, slik at flest mulig fikk en kompromitterende rolle. Ved å avsløre de andre medvirkende ville ”tysteren” også avsløre seg selv. Det var nok flere involverte som ikke hadde noe personlig hat mot Kennedy, men som gjennom sin kontakt med Kennedy-hatere, mer eller mindre av egen vilje ”plutselig” befant seg som medskyldige i konspirative planer mot USAs president.

Dermed sikret man seg at sannsynligheten for at sannheten ville komme for en dag, var svært liten. De ulike aktørene kunne holde hverandre i sjakk gjennom de kompromitterende opplysningene de alle hadde om hverandres medskyldighet. FBI-sjefen var svært sårbar for utpresning på grunn av sin homoseksualitet, sin hang til å kle seg i kvinneklær og utstrakte gambling og han i sin tur overvåket alt som kunne krype og gå, og kunne drive utpresning mot hvem det skulle være, også mot Kennedy.

Hoover hadde detaljert kunnskap om JFKs mange elskerinner, som han i enkelte tilfeller til og med delte med mafialedere. Skal man tro de mest ekstreme påstandene, så utviklet Kennedy en nærmest umettelig seksuell appetitt, og nedla omtrent alt som kunne krype og gå i skjørt. Og om han ikke klarte å skaffe seg selv tilfredsstillelse for sin lidenskap, ble det Secret Service agentenes oppgave å skaffe kvinner til presidenten. Historiske forskere er sikre på at det var Hoover som presset Kennedy til å ta Johnsen som visepresidentkandidat, og også Hoover som overtalte Johnsen til å ta posten, til tross for at han hatet Kennedy, et hat som ikke ble mindre av at Kennedy-brødrene ignorerte ham og kun ga ham meningsløse oppdrag som snorklipper og lignende.

Og at Lyndon B. Johnson var godt klar over mordet som skulle finne sted må være hevet over enhver tvil. Hans elskerinne gjennom mange år, Madeleine Duncan Brown, har fortalt at Johnson var i kontakt med konspiratørene i et møte den 21. november, kvelden før mordet, og han skal ha vært rød i ansiktet av opphisselse og sinne da han erklærte overfor henne at ”etter i morgen skal de jævlene aldri mer få plage meg. Og det er ikke en trussel, det er et løfte”! Med denne viten er det en temmelig selsom opplevelse å studere LBJs ansiktsuttrykk på bildene tatt rett før og rett etter mordet.

Under en kort tale som Kennedy holdt før avreisen til Dallas om formiddagen kan man se Johnson med et tilfreds smil rundt munnen, og på et av bildene fra presidentflyet der han blir tatt i ed klarer han ikke å skjule et smil til personen til høyre for ham, som blunker tilbake, og Johnsons kone som står ved siden av ham ser nærmest sprekkeferdig ut av undertrykt glede. De ser definitivt ikke ut til å være særlig preget av drapet!

Og det var ikke bare Johnson som var godt orientert om konspirasjonsplanene. En annen stor og inderlig Kennedy-hater var Richard Nixon, som hadde tapt knepent for Kennedy i presidentvalget i 1960, og i Warren kommisjonen som ble satt sammen av Johnson etter drapet, for å finne sannheten, eller retttere sagt, for å forhindre at sannheten skulle bli kjent, deltok bl. a. den senere president Gerald Ford, og det er kjent at han omskrev et avsnitt i kommisjonens rapport for å få beskrivelsen av Kennedys skuddsår til å stemme bedre overens med den offisielle forklaringen på skuddenes opprinnelse.

I de senere årene har det også blitt kjent at George W. Bush var aktiv som CIA agent før mordet og helt klart var delaktig i forberedelsene og avledningsmanøvrene. Noen kaller Bush

sr. for den eneste levende amerikaner som ikke kan huske hvor han var da han fikk vite om mordet på JFK, og han har også i ettertid benektet at han var CIA agent på det tidspunktet, noe som klart motbevises av dokumenter som er offentliggjort i ettertid. Men Bush var ikke alene om å lide av akutt sviktende hukommelse. Richard Nixon hevdet visstnok også at han aldri kunne huske hvor han var den 22. november - men det er sikkert at han var i Dallas på et møte! Vi har altså hele fire senere amerikanske presidenter på listen over dem som enten aktivt eller passivt tok del i konspirasjonen: Lyndon B. Johnson, Gerald Ford, Richard Nixon og George W. Bush sr.

Det finnes beviser for at alle disse på en eller annen måte var involvert, og det er kanskje ikke så vanskelig å forestille seg at bare tanken på noe slikt i amerikanere flest sine øyne virket så usannsynlig at de ikke en gang har tenkt tanken, og Johnson, mannen som hatet Kennedy dypt og inderlig og som av sine samtidige ble beskrevet som ond, maktsyk og brutal, ble gjenvalgt som president med et overveldende flertall i 1964. Hvilken svindel!

Det er så frekt og hinsides alminnelig moral at man nesten ikke kan tro det, men det er definitivt sannheten! Og apropos Bush sr. sin rolle, kan jeg anbefale alle å ta en kikk på den talen Bush holdt i Gerald Fords begravelse! Han forteller at de har opplevd mye sammen og når han kommer inn på mordet på deres forgjenger i embetet, John F Kennedy, og han sier at han ble myrdet av en enslig drapsmann, så smiler han, som mange lett kommer til å gjøre når de forteller en løgn som om det var sannheten, mens "alle" vet at det er en frekk løgn. Det er nesten ikke til å tro!

Det møtet som Johnsons elskerinne, [Madeleine Duncan Brown](#) fortalte om i godt moden alder, som ble avholdt kvelden før mordet, fant sted på en festlig sammenkomst hjemme hos oljebillionæren Clint Murchison ikke langt utenfor Dallas. Johnson overnattet i Fort Worth natten før mordet, og det er bare en times kjøretur unna Murchisons hjem. Han ankom sent, men tidsnok til å delta i det lukkede møtet, der en meget interessant og avslørende liste med Kennedy-hatere var til stede, ifølge Madeline Brown. Den inkluderte enda en oljemogul, Murchisons meget gode venn Sid Richardson, som i likhet med Murchison var kjent for å ha nær kontakt med høyre-ekstremistiske politiske miljøer samt til mafiaen. Til stede var også mannen som kanskje var USAs mektigste gjennom mange år, FBI-direktør J. Edgar Hoover og FBIs nestkommanderende, Hoovers homofile elsker gjennom en lang årrekke, Clyde Tolson.

Videre kan nevnes mafiamedlem og nattklubbeier Jack Ruby, mannen som senere måtte rydde opp etter den mislykkede arrestasjonen av Lee Harvey Oswald ved egenhendig å myrde ham. En annen deltager var John J. McCloy, av enkelte omtalt som det amerikanske etablissementets "formann" - en maktperson med meget stor innflytelse på mange områder. De to brødrene Cabell var også til stede: General Charles Cabell, som var CIA-direktør under den mislykkede invasjonen i Cuba ved Grisebukta, og hans rolle som ansvarlig for operasjonen førte til at han ble sparket som CIA-direktør av Kennedy. Hans bror, Earl Cabell var også til stede og han innehadde stillingen som ordfører i Dallas. Det var for øvrig han som var ansvarlig for bilkortesjens rute gjennom Dallas.

Det har blitt hevdet at denne ruten ble endret så sent som dagen før mordet, til å inkludere svingen ut på Elm Street, der mordet ble begått, men dette er visstnok ikke riktig. Ruten var den samme som ble offentliggjort i avisene flere dager før. Ytterligere deltagere var oljemogul H. L. Hunt, som hadde like ekstreme politiske synspunkter som de to andre tilstedeværende

oljebillionærene. Hunt var kjent som jødehater og en varm støttespiller for McCarthys kommunistforfølgelse, og samme dagen hadde han utgitt en pamflett med tittelen "John F. Kennedy - etterlyst for forræderi". I følge med Hunt var også hans støttespiller og medarbeider, John F. Currington. Våpenindustrien var også representert, ved George Brown

Styrtrik oljemogul, Clint Murchison sr, 1895-1969.

Murchisons gode venn, Sid Richardson, 1891-1959.

J. Edgar Hoover, 1885-1972 og hans nestkommanderende og elsker, Clyde Tolson, 1900-1975.

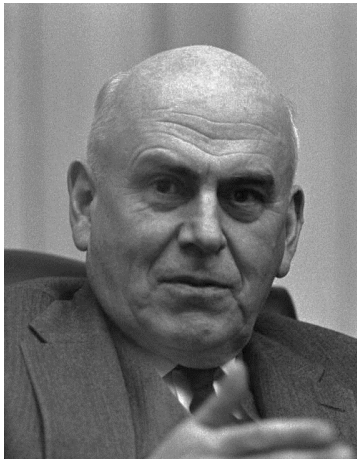

Idet Lee Harvey Oswald føres ut omgitt av politifolk på alle kanter, trekker plutselig nattklubbeier og mafia-medlem Jack Ruby frem en revolver og dreper ham, angivelig fordi han ikke klarte å leve med at Oswald hadde drept selveste presidenten. At noen kunne tro på noe så usannsynlig er ganske utrolig!

Den aldrende H. L. Hunt og hans hustru. På dette tidspunktet var Hunt en av verdens rikeste menn, dessuten jødehater, kommunisthater og en svoren fiende av JFK! Han deltok på møtet hos Clint Murchison sr om kvelden 21. november 1963, som Lyndon Johnson kom eksaltert ut fra og triumferende erklærte til sin elskerinne om brødrene Kennedy: "Nå kommer aldri de jævlene til å plage meg mer, og det er ikke en trussel, det er et løfte"!

fra våpenprodusenten "Brown and Root". Brown regnes som økonomisk sponsor av Johnsons politiske karriere! Videre, Texas guvernør John Connally, som selv skulle sitte i presidentens Lincoln; Bill Decker (sheriff i Dallas County); Larry Campbell (en Jimmy Hoffa-medarbeider på høyt nivå); Carlos Marcello (New Orleans mafia-boss); Joe Civello (Dallas mafia-boss); Clifton C. Carter (Johnson's ledende politiske "fikser", kjent for sin tilknytning til Washington D.C.-mafiaen); og Malcolm E. Wallace (som av mange omtales som LBJ's personlige "hit man", ansvarlig for flere mord som visstnok også kan knyttes til Johnson).

John J McCloy, 1895-1989, "Mr establishment".

Sparket CIA-direktør: Charles Cabell, 1903-1971.

Ordføreren i Dallas, Earl Cabell (med briller), 1906-1975, tar imot presidentfruen på Love Field, 22. nov.

George Brown, 1898-1983, strytrik våpenprodusent og økonomisk sponsor for Johnsons politiske karriere.

John Connally, 1917-1993, ble selv skadet av et av skuddene som var rettet mot Kennedy, men overlevde.

Sheriff i Dallas, Bill Decker, født 1898, var til stede på møtet om kvelden 21.11-1963 der det ble gitt informasjon om "the big event" - mordet på JFK.

Larry Campbell, 1926-1972, Hoffa-medarbeider på høyt nivå.

På en av pappeskene som var benyttet av morderen angivelig til å skjule seg bak i "snipers nest", ble det funnet fingeravtrykk etter Malcolm Wallace! Og sannsynligheten er meget stor for at det var han som avfyrte de skuddene fra denne posisjonen, som Lee Harvey Oswald ble

gjort ansvarlig for!! "Mac" Wallace led selv en voldsom død - han ble funnet skutt med fem skudd fra sin egen rifle. Det ble erklært som selvmord, noe som regnes for svært usannsynlig. Sist men ikke minst må nevnes at også Richard Nixon var med på møtet! Han som ikke kunne huske hvor han befant seg dagen etter. Han var med på et møte i Dallas, nemlig "Pepsico bottler's convention". Det var altså etter dette møtet at Lyndon B. Johnson innbitt, opprømt og rasende kunne erklære at Kennedy-brødrene aldri mer kom til å plage ham!! Det sier seg selv hva som var temaet for møtet! "The big event"!

Mafia-boss Carlos Marcello, 1910-1993.

Mafia-boss Joseph Civello, 1902-1970.

Lyndon B. Johnsons gode venn og "hitman" Malcolm Wallace, 1921-1961.

Johnsons politiske altmulig-mann, Clifton C. Carter, 1918-1971.

Fotomontasje som viser deltagerne ved «The Victory Party», som ble arrangert kvelden før mordet på USAs president John F. Kennedy, i milliardæren Murchisons herregård. De signerte alle på en kontrakt om at Kennedy skulle drepes dagen etter. Copyright Richard M. Hooke.

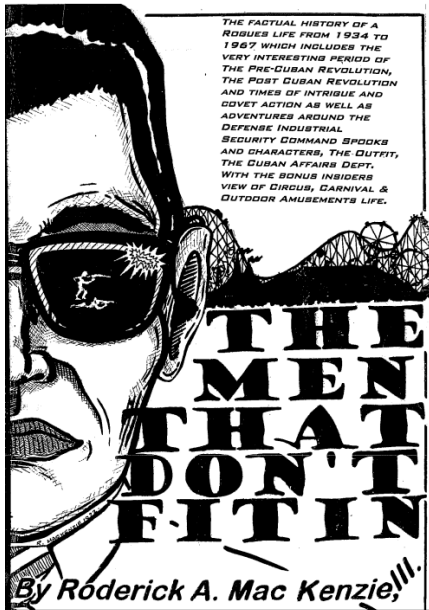
Hvem leiemorderne var, de som utførte selve attentatet, har vi ikke tidligere hatt mye viten om, selv om mange har gjort mer eller mindre kvalifiserte gjett. William Orchard forteller at man nok sørget for å engasjere snikmordere fra flere av de involverte partene, og at oppdraget ble gitt etter ”ansiennitetsprinsippet”, til dem som hadde gjort seg fortjent til et så stort oppdrag etter lang og tro tjeneste. Å kunne skryte av å ha deltatt i drapet på USAs president måtte være selve kronen på verket for en leiemorder av verste kaliber, og dem fantes det mange av i USA på den tiden.

I følge CIA agent Howard Hunt gikk attentatet på Kennedy under kallenavnet ”The big event”, og også han avslørte før sin død at Lyndon B Johnson var godt kjent med det forstående mordet, og mange mener at det var Johnsen selv som beordret JFK myrdet. Min amerikanske venn, William Orchard, mener at Johnsons viktigste rolle var som øverste leder av dekkoperasjonen, sammen med FBI-sjef J. Edgar Hoover. Hoover skrev en kort rapport kort tid etter mordet, der han utnevnte Lee Harvey Oswald til morderen, og Johnson fikk litt senere nedsatt den såkalte Warren-kommisjonen, hvis rapport er så gjennomsliktig og åpenbart konstruert for å dekke over alle spor etter de virkelige hendelsene, at man kan undres over at det ikke ble satt større spørsmålsteget ved den. Men hva kunne de egentlig gjøre? ”Alle” var sannsynligvis klar over at Kennedy var en ”merket” mann, og at han uansett kom til å bli tatt av dage, og hva gjør ikke en amerikaner i patriotismens navn, eller av frykt for selv å bli neste offer?

Etter at jeg skrev dette avsnittet, har jeg blitt kjent med en bok, utgitt av Roderick A MacKenzie III, med tittelen ”The men that don’t fit in”. MacKenzie var et mafiamedlem på lavere nivå - som utførte viktige oppgaver for mafiaen, uten å vite særlig mye om deres aktiviteter. Blant annet var han en svært dyktig dokumentforfalsker og produserte alt mafiaen måtte ønske av falske ID-kort og lignende. I tiden før mordet på Kennedy, fikk MacKenzie i oppdrag å organisere et såkalt ”safe house” i Dallas, uten at han fikk vite noe om hva dette skulle brukes til.

Et ”safe house” i denne sammenhengen var et skjulested for mafiaen i forbindelse med en aksjon, og alle spor ble slettet etter at aksjonen var overstått. MacKenzie var vant til å utføre sine oppdrag uten å stille noen spørsmål, og opprettet skjulestedet i Dallas. Han observerte hvem som kom og gikk og hvem som bodde på de ulike rommene i dagene rundt den 22. november 1963, og han fikk også i oppdrag å observere på det sykehuset der Kennedy var blitt obdusert etter drapet, for å varsle til mafiaen om noen stilte mistenkelige spørsmål. I så fall ville personene bli kraftig advart eller myrdet av mafiaen, slik de gjorde med alle som sto frem i offentligheten og stilte seg tvilende til teorien om ”the lone nut”.

MacKenzies bok inneholder svært mange viktige detaljer omkring mordet på Kennedy, og det skyldes særlig at en av de ansvarlige for skytterteamene, visepresident Lyndon B. Johnsons gode venn og ”hitman”, Mac Wallace, avslørte viktige detaljer omkring mordkomplottet i fylla til MacKenzie. Alle disse viktige opplysningene forteller han om i sin bok. Blant mafiaen gikk mordplanene under navnet ”the hit parade”. ”The big event” var også et uttrykk som ble anvendt for å omtale mordet blant de involverte. Mac Wallace, som selv befant seg i 6. etasje i skoleboklageret og selv avfyrte skudd, avslørte for MacKenzie hvem som deltok i de ulike skytterlagene.

Mafiamedhjelper Roderick A. MacKenzie har gitt oss svært detaljert viten om hvordan mordet var planlagt, og hvem som deltok i skytterteamene som var lokalisert i flere posisjoner bak, foran og på begge sider av Dealey Plaza. Lyndon B. Johnsons personlige hitman, Mac Wallace, skrøt i fylla overfor MacKenzie og røpet detaljerte opplysninger.

William Orchards briljante analyse av hendelsesforløpet på drapsdagen, viser at det alt i alt var skyttere i fem forskjellige posisjoner rundt Dealey Plaza i Dallas og han kan nøye redegjøre for når skuddene falt og hvor de traff. Og Orchards analyse bekreftes av førstehåndsvitnet Roderick A Mackenzie III. Det er skrevet bindsterke verk av meget kompetente personer med grundige analyser av skuddene på Dealey Plaza, og det store problemet er at så mye av bevismaterialet er åpenbart forfalsket. Det ble tatt opp flere amatør-filmer av hendelsene den 22. november 1963 og mange fotografier, men ingen viser entydig og klart hva som skjedde.

Zapruder-filmen er åpenbart endret og forfalsket!

Det er utrolig mange merkværdigheter ved den såkalte Zapruder-filmen. Ifølge Kennedy-forskerne, er den filmen de første personene fikk se, noe helt annet enn den som ble offentliggjort først i 1975. Flere sier at det rett og slett ikke er samme film.

Den australske forskeren, John Costella, som har studert Zapruder-filmen i en årrekke, har levert en meget overbevisende analyse, som viser at filmen er blitt endret i ettertid, men også for en menigmann som meg er det en ganske enkel sak å fastslå at filmen ikke viser hva som faktisk skjedde. En overveldende mengde vitner til drapet har forklart at bilen med Kennedy saknet farten før det fatale hodeskuddet traff, og at den til slutt nesten sto stille, for så å akselerere igjen etter at en av Secret Service agentene fra følgebilen bak, Clint Hill, hadde hoppet opp på limousinen til Kennedy, som hadde fått hodet fullstendig sønderskutt.

I Zapruder-filmen synes det som om bilen har en relativt jevn hastighet gjennom hele scenariet, en effekt man meget enkelt kunne oppnå med å fjerne enkeltbilder fra filmen. Det synes meget godt i Costellas billedmontasje der han har satt alle Zapruder-rammene inn i et oversiktsbilde over Dealey Plaza tatt kort tid etter drapsdagen. På filmen ser det ut til at hastigheten til bilen er relativt konstant og stabil, mens i virkeligheten kunne mange vitner

fortelle at bilen med presidenten saknet farten og nesten kom til en full stopp, før den igjen akselererte etter at Kennedy hadde fått knust skallen av det fatale hodeskuddet - altså må noen av billedrammene ha blitt fjernet.

Forfalskerne har dessuten hatt fokus på å sørge for at alle personenes bevegelser skulle se ekte ut selv om de fjernet noen av billedrammene, men det har tydeligvis ikke vært mulig å sørge for at alle passasjerenes bevegelser fremtrer som normale. Man kan tydelig se at enkelte av dem nesten fra den ene billedrammen til den neste plutselig har snudd hodet med en hastighet som ikke er mulig for et menneskelig vesen.

De som fjernet billedrammene hadde tydeligvis til hensikt å skjule noe, og det kan jo ha vært det faktum at bilen saknet farten og nesten stanset opp slik at skytterne foran bilen skulle få en enklere jobb med å treffe Kennedy, og det kan også ha vært for å tilpasse filmen til den offisielle dekkhistorien, nemlig at Kennedy ble skutt bakfra av den enslige skytteren, Lee Harvey Oswald, eller mest sannsynlig begge deler!

Selve hodeskuddet ses på filmen i ramme nummer [z313](#), og man ser en sprut av blod, hjernemasse og beinsplinter som står rett forover og til værs. Det er meget ubehagelig å bevitne, og skal man tolke hva bildene viser, så vil de fleste hurtig trekke den konklusjonen at Kennedy må ha blitt skutt bakfra, for alle som er kjent med hvordan et inngangssår og et utgangssår artet seg, vet at inngangssåret kan fremtre som et lite hull i kroppen, mens utgangssåret oftest blir dramatisk større, fordi kulen river med seg kroppsmasse og blod på vei ut, slik at det vil stå en sprut av blod ut av kroppen.

Ved første øyekast viser altså Zapruder-filmen tilsynelatende at Kennedy ble skutt i bakhodet og at blodspruten sto for det meste fremover. Men dette er bare ved første øyekast. Kennedys hode og kropp beveger seg nemlig ikke fremover etter at skuddet treffer, slik man burde forvente, nei, han blir tydelig kastet bakover og faller så til venstre, som om han ble truffet av et skudd forfra og fra siden! (Noen har riktignok ved å studere billedrammene kunnet konstatere at Kennedys hode har en mikroskopisk bevegelse forover rett etter skuddet, men denne bevegelsen kan ikke ses når filmen kjøres i normal hastighet, og den skyldes sannsynligvis andre årsaker, f.eks førerens oppbremsing på det tidspunktet.) Det som er gjort med Zapruder-filmen, er altså at det er fjernet billedrammer for å skjule at limousinen saknet farten og nesten stanset, og retusjert for å få det til å se ut som om Kennedy ble skutt bakfra, mens han i virkeligheten ble skutt forfra! De har klart å fjerne blodspruten som mange vitner sa sto bakover, og bli sprøytet en av motorsyklistene full av blod, og det gapende utgangssåret i Kennedys bakhode. Utallige vitner har fortalt om dette utgangssåret, inkludert flere av de legene som deltok i de første forsøkende på å redde livet til Kennedy. Men Secret Service og FBI fikk full kontroll over obduksjonen og nærmest tiltvang seg Kennedys lik og i strid med lovgivningen, fjernet det fra det stedet der obduksjonen skulle og burde ha funnet sted, nemlig Parkland. Liket ble nærmest «kidnappet» og tatt med til Bethesda militærpsykehus, der CIA, Secret Service og FBI kunne ha full kontroll over liket. Og det er påfallende at alle personene som så og undersøkte liket på Parkland beskriver helt andre skader enn det som senere ble beskrevet i den offisielle obduksjonsrapporten.

Ifølge legene som behandlet Kennedy på Parkland ble det utført en såkalt intubasjon på Kennedy, dvs at man satte inn en tube i halsen for å tilføre oksygen direkte til lungene. Ikke usannsynlig ble den satt inn der Kennedy var skutt i halsen, men mange forskere mener såret ble ytterligere utvidet senere for å få det til å se ut som en utgangssår. Men ingen av legene på

Parkland rapporterte om et utgangssår i halsen. Enkelte forskere mener at forfalskerne har forsøkt å kamuflere halsskuddet på Zapruder-filmen, ved å «flytte» på det skiltet som limousinen for et øyeblikk var skjult av, slik at man ikke tydelig ser nøyaktig når Kennedy ble skutt første gang – i halsen. Orchard antar at det skjedde i billedramme z188. Og ifølge den offisielle dekkhistorien skulle altså også dette skuddet ha kommet bakfra!

Warren kommisjonens forklaring på dette skuddet er for øvrig kjent som "the magic bullet", og kulen skal ha truffet først Kennedy i ryggen, kommet ut av hans strupe, skiftet retning og truffet passasjeren i setet foran, Connally, først i armhulen, deretter skiftet retning igjen for så å treffe ham i låret og i händledet. Det hele er så åpenbart en oppkonstruert forklaring at det nærmest er lattervekkende, men Warren kommisjonen svelget det hele kjærkomment, som en plausibel forklaring. I virkeligheten ble Kennedy skutt forfra i strupen, mens Connolly ble skutt av en annen skytter, og han selv fastholdt i intervju etter intervju at Kennedy allerede var skutt da han selv ble truffet, noe som tydelig kan ses på Zapruder-filmen. Connally blir først truffet i billedramme z224, mens viktige Kennedy-forskere mener at Kennedy ble truffet i billedramme z188, eller i hvert fall før Connally!

Samtlige personer på denne fotomontasjen observerte liket av John F. Kennedy på Parkland sykehus før Secret Service «kidnappet» den døde kroppen og fikk fjernet det fra offentlighetens kontroll. De var leger, sykepleiere, ambulansesjåfører og transportører. Samtlige viser hvor det store utgangssåret befant seg på Kennedys hode, og de var alle enige om at det var et knyttnevestort utgangssår i bakhodet til Kennedy, og at det var det som drepte han.

Ble Kennedy skutt bakfra slik den offisielle historien går ut på?

Det første skuddet ble avfyrt idet presidenten limousin nettopp hadde svingt 120 grader til venstre og kommet inn på Elm Street. Kennedy hadde da ryggen fri mot det stedet der Warren Kommisjonen senere plasserte den enslige skytteren, Lee Harvey Oswald. Men han var kun en såkalt ”patsy” eller syndebukk, og han ble observert i første etasje bare ett minutt etter attentatet, rolig drikkende på en cola fra en automat, så han kan umulig ha hatt noe med mordet å gjøre. Dessuten viser flere stillbilder fra amatørfilmer at en person som ser identisk ut med Oswald står i inngangspartiet med en cola å hånda. Men for å bevise Oswalds skyld måtte det avfyres skudd fra «The snipers nest», og den posisjonen kalles TSBDE, etter Texas School Book Depository East. Oswald, som på forhånd var plukket ut til å fremstå som den enslige drapsmannen, hadde begynt å arbeide i skoleboklageret bare uker i forveien, og de som arrangerte mordet hadde bygget opp et ”snipers nest” i et lagerrom som hadde vindu som vendte ut mot Elm Street, og der fant politiet senere ”drapsvåpenet” en italiensk rifle, Mannlicher-Carcano, som tilsynelatende var eid av Oswald.

På noen fotografier av bygningen tatt bare få sekunder etter mordet, kan man se at det befinner seg noen i rommet, sannsynligvis flere. Senere ble fingeravtrykk på noen av kassene identifisert som tilhørende Malcolm Wallace, velkjent leiemorder og samarbeidspartner av LBJ. Mange tror han var den som avfyrte skuddene fra TSBDE. Men det første skuddet bommet på målet og traff i stedet bakken, på fortauet der Elm Street begynner å svinge til venstre. Etterforskere tror Mannlicher-Carcano riflen skulle ha vært avfyrt fra Texas Schoolbook Depository, men sannsynligvis gikk noe galt, og det var ikke mulig å bevise at den var avfyrt i forbindelse med mordet.

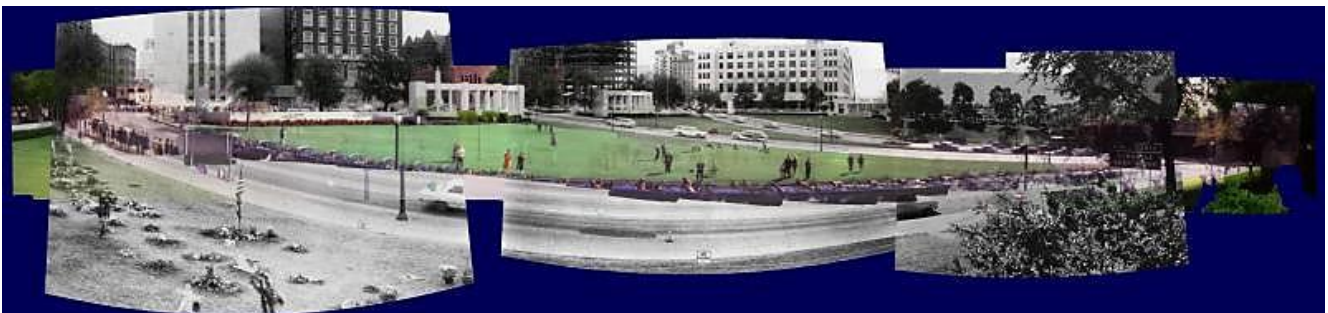
Men drapsmennene etterlot seg tre hylser, og til tross for at et stort antall vitner i den første tiden etter drapet kunne fortelle at de hørte langt flere skudd, ble den offisielle historien om tre skudd og tre hylser raskt etablert i mediene. Men tar man hensyn til alle vitneobservasjonene og funnene som ble gjort i gaten de nærmeste dagene etter 22. november, står det helt klart for de fleste at det riktignok ble skutt fra østsiden av Texas School Book Depository, men dette var langt fra det eneste stedet der det befant seg snikskyttere. Man har kunne lokalisere i alt fem ulike posisjoner det ble avfyrt skudd fra, og den som studerer mordet på Kennedy vil hurtig støte på begrepet ”the grassy knoll”, den gresskledd kollen. Et overveldende antall personer kunne fortelle at de tydelig hørte at det ble avfyrt skudd fra en posisjon foran Kennedys limousin, fra den gresskledd skråningen, som lå foran og til høyre for bilkortesjen i det den kjørte nedover Elm Street, som skråner nedover i en venstresving mot en jernbaneundergang, eller ”the triple underpass”, som den omtales som, idet hele tre gater passerer under jernbanespoorene. Langs rekkverket oppå denne jernbaneovergangen sto en rekke jernbanearbeidere og andre vitner, og flere av dem fortalte at de både så personer bak tregjerdet på toppen av gress-skråningen, hørte skudd derfra og kunne se kruttrøyk fra skudd som ble avfyrt.

Den kommisjonen Johnson følte seg tvunget til å nedsette for å «etterforske» mordet, den såkalte Warren-kommisjonen, innkalte stort sett ingen av disse vitnene til videre avhør, men deres første vitnemål er beviser mer enn gode nok for at det ble skutt fra ”the grassy knoll”!

Lenge trodde man at det var et skudd fra denne posisjonen som påførte JFK den fatale hodeskaden, men senere har grundige rettsmedisinske analyser av [Sherry Gutierrez Fiester](#) vist at dette skuddet må ha blitt avfyrt fra en posisjon lengre til venstre for Kennedy (sett fra Kennedys posisjon), for som man kan se av Zapruder billedramme [z312](#), var Kennedys hode vendt mot venstre og en anelse nedover da det fatale skuddet rammet ham over hans høyre øye, og forårsaket en sprut av blod, hjernemasse og bensplinter fra høyre del av bakhodet hans. De etterfølgende billedrammene viser videre at han blir kastet bakover og faller til venstre mot Jackie Kennedy.

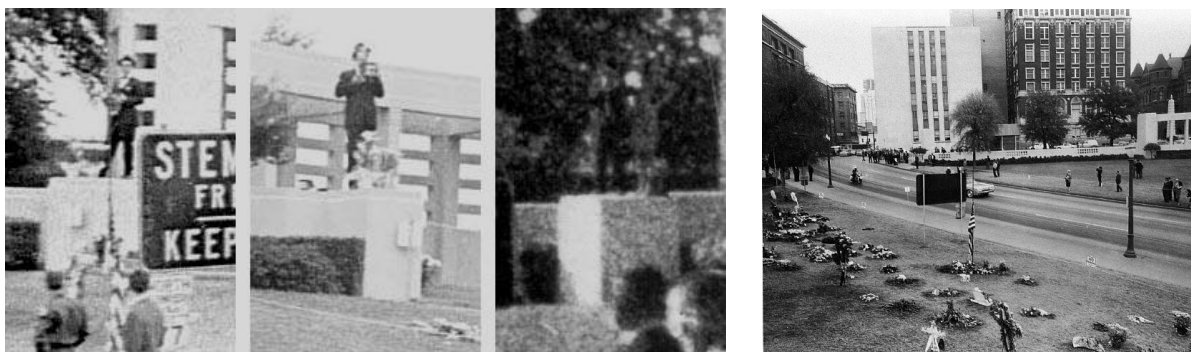

På dette oversiktsbildet over Dealey Plaza har jeg merket av de fem posisjonene det ble skutt fra. Jeg bygger på William Orchards briljante analyse, slik han har presentert den på sin webside: http://theshotsindealeyplaza.com/?page_id=12 Skytterlag #1 befant seg i 6. etasje på østsiden av skoleboklageret (TSBDE), posisjonen som ble kalt "snipers nest", der Lee Harvey Oswald etter sigende skal ha skutt fra. Men kan ses på amatørfilmer i inngangspartiet til skoleboklageret rett etter attentatet, så det er en umulighet. Posisjon #2 ligger i 2. etasje på Dal Tex bygningen (DTB). Det befant seg også et skytterlag på vestsiden av skoleboklageret (TSBDV), i samme etasje som skytteren på østsiden av bygningen. Skytterlaget i posisjon #4 (GKF) befant seg bak "the picket fence", et tregjerdet som skilte parkeringsplassen og den gresskledde skråningen ned mot Elm Street. I mange år trodde man at dette var det komplette bildet av "mordscenariet", men senere analyser av Sherry Gutierrez Fiester har avslørt at det fatale siste skuddet til Kennedys hode ikke kan ha kommet fra "the grassy knoll", men lengre mot venstre, sett fra presidentens bil. Det eneste sannsynlige stedet dette skytterlaget kan ha befunnet seg, er syd for "the triple underpass" og denne posisjonen (#5) kalles RROP (Railroad overpass).

Bildet på forrige side: Den australske Kennedy-forskeren og spesialisten på Zapruder-filmen, [John Costella](#), har montert alle Zapruder film-rammene inn i et panoramabilde tatt fra samme posisjon som Zapruder-filmen dagen etter mordet! I følge et meget stort antall vitner saknet føreren, Bill Greers farten da de første skuddene gjallet, slik at bilen nesten kom til full stans. Da bilen sto nesten stille og svingt svakt til venstre, ble Kennedy truffet i hodet, og på nærbilder kan man tydelig se at Greers snur seg og ser direkte på Kennedy, til tross for at han benektet dette i sine forklaringer. Etter at Kennedy var truffet av det dødelige skuddet, hoppet den eneste av Secret Service-agentene som virkelig fulgte med på hva som skjedde i bilen foran, Clint Hill, ut av følgebilen og klatret opp på presidentbilen og dekket presidentparet i baksetet med sin egen kropp. Først da han var kommet seg inn i bilen, satte Greer opp farten slik han burde ha gjort øyeblikkelig da det første skuddet lød. Mange har forklart denne adferden med at han var redd for at de var i ferd med å kjøre inn i et bakholdsangrep, og at han derfor nølte, en forklaring som jeg personlig ikke finner troverdig. På Costellas bildemontasje burde Greers oppbremsing ha syntes tydelig ved at billedrammen skulle ha kommet tettere og tettere, for så å få gradvis større og større avstand mellom hverandre ettersom bilen skjøt fart. Som man kan se av montasjen, særlig i stort format, er dette ikke tilfelle, og det kan bare bety en eneste ting: Mange av billedrammene er blitt fjernet! Det er mange andre merkverdigheter i Zapruder-filmen som beviser at den må være forfalsket. Personer snur f.eks hodet nesten nitti grader i løpet av noen hundredels sekunder. Og etter hodeskuddet har de som retusjert filmen oversett en billedramme der man ser tydelig at Kennedys hode er skutt i stykker.

Kennedy kom inn altså innenfor skytternes rekkevidde rett etter at bilkortesjen hadde svingt brått til venstre fra Houston Street og inn på Elm Street. Hele fem snikskytterlag i fem ulike posisjoner ventet på å gi ham et dødelig hodeskudd. Det første kom fra posisjonen som på forhånd var forberedt som åsted i den planlagte offisielle dekkhistorien. For å gjøre historien mest mulig troverdig, plasserte man et skytterteam der, som ga startsignalet til attentatet med det første skuddet. Ikke usannsynlig var denne skytteren Lyndon Johnsons "hitman" Malcolm Wallace! Som man kan se over, viser Zapruder-filmen og Croft-bildet at både Kennedy, Jackie og guvernør Connally (kanskje ubevisst) reagerte på lyden av skuddet eller treffet i veikanten.

De to bildene til venstre viser fotografen Pete Barnes som tok mange bilder i Dealey Plaza bare noen dager etter mordet. I midten ser man Abraham Zapruder (støttet av en kollega) avbildet mens han står og filmer fra den samme pidestallen. Når man ser dette, sammen med bildet helt til høyre av Dealey Plaza, som er tatt omtrent samtidig som Barnes fotograferte (muligens av Barnes?), må man anta at det ble tatt fra samme posisjon som Zapruder filmet fra. Stemmons Freeway skiltet ble for øvrig bemerkelsesverdig hurtig fjernet av myndighetene etter attentatet. Jeg har lenge lurt på om det kunne skyldes at skiltet var «flyttet på» i filmen for å skjule at Kennedy ble skutt i halsen, men sannsynligvis var årsaken at skiltet var truffet av minst ett skudd, og om det ble oppdaget av publikum eller journalister, ville det slå bena under hele den etablerte «sannheten» at det kun ble avfyrt tre skudd – alle bakfra.

Disse tre billedrømmene fra Zapruderfilmen viser de første meterne etter at bilkortesjen med presidentbilen har svingt inn på Elm Street. Bildet til venstre er [z140](#), og man ser at Kennedy vinker med sin høyre hånd til de fremmøtte langs veien. De fleste Zapruder-spesialister regner med at det første skuddet falt i ca billedramme [z150](#). Muligens er det lyden av dette skuddet som får presidenten til å slutte å vinke, og han ser seg til venstre og høyre, før han begynner å vinke igjen. Bilde nummer to er [z161](#), tatt samtidig med fargebildet til Robert Croft, som kan ses ovenfor. Som man ser har Kennedy lagt ned armen, og på bildet til Croft kan man også se at både John Connally og Jaqueline Kennedy ser litt undrende ut i luften. På det siste bildet, [z185](#) har Kennedy gjenopptatt vinkingen. Skuddet ble avfyrt fra "snipers nest" i 6. etasje i Texas Schoolbook Depository, men bommet stygt på målet, og traff fortauet på venstre side av veien, sett fra skytterens posisjon, der Elm Street gjør en liten sving mot venstre ned den slake bakken ned mot "the triple underpass".

Jeg bør for øvrig legge til at Roderick A. MacKenzie i sin bok «The men that don't fit in», forteller at Malcolm Wallace fortalte ham i fylla at planen var å også utplassere et skytterteam som skulle skyte fra taket av Dal Tex bygningen, men de klarte aldri å komme seg opp på taket, og løsnet ingen skudd. Det betyr altså at planen var at president Kennedy skulle beskyttes av i alt seks skytterteam og til sammen 26 snikskyttere. Et svært dødelig bakholdsangrep, med skyttere fra alle kanter.

Mange vitner fortalte i ettertid at de først trodde at smellet fra geværskuddet kom fra fyrverkeri eller et smell i en lydpotte fra en av politi-motorsyklene. Først da det lød flere smell forsto mange at det faktisk ble skutt. Mange vitner kunne identifisere retningen skuddene kom fra, men ikke alle oppga samme retning, og det er jo ganske naturlig når det skytes fra flere retninger nesten samtidig. De fleste mennesker gir ikke særlig gode vitneobservasjoner, så bare dersom man sammenligner observasjonene gjort fra en stor mengde mennesker, kan man danne seg et noenlunde realistisk totalbilde av situasjonen. Mange faktorer er også avgjørende for hva et vitne er i stand til å registrere; vitnets plassering i forhold til presidentens bil, avstand, forstyrrende elementer, fokuspunkt, skjelneevne auditivt og visuelt osv. Enkelte mennesker evner også bare å fokusere på enkelte detaljer, og overser andre viktige hendelser, og det man ikke husker, eller der hvor det er huller i observasjonene, har mange en tendens til å diktet inn de manglende bitene for å danne en helhet. Og sist men ikke minst: De fleste er meget påvirkelige for manipulasjoner dersom de har den minste usikkerhet i forhold til hva de har observert. Dette siste hadde selvsagt de som skulle gjøre dekkhistorien troverdig klart for seg, og mange vitner kan melde om at de ble utsatt for påvirkning, overtalelse og press fra myndighetspersoner i de første timene etter attentatet. Men enkelte vitner tviholder på det de mener å ha sett og hørt, og alle politimennene som var i området, var ikke inkludert i

konspirasjonsplanene, så derfor fantes det faktisk politimenn på stedet som gjorde et ærlig forsøk på å avdekke hva som i realiteten hadde skjedd. I de aller første dagene etter mordet kunne flere aviser gjengi vitneobservasjoner som gikk helt på tvers av den offisielle dekkhistorien, men relativt hurtig ble den offisielle dekkhistorien om en enslig snikskytter som hadde skutt fra 6. etasje til Texas Schoolbook Depository etablert som sannheten. Når det gjelder det første bomskuddet, har vi flere sikre observasjoner av et treff i veikanten, men det eventuelle merket etter en riflekule ble fjernet av Dallas Citys myndigheter etter det som kalles Breneman og Wests rekonstruksjon som foregikk 5. desember.

Det andre skuddet traff Kennedy forfra i halsen.

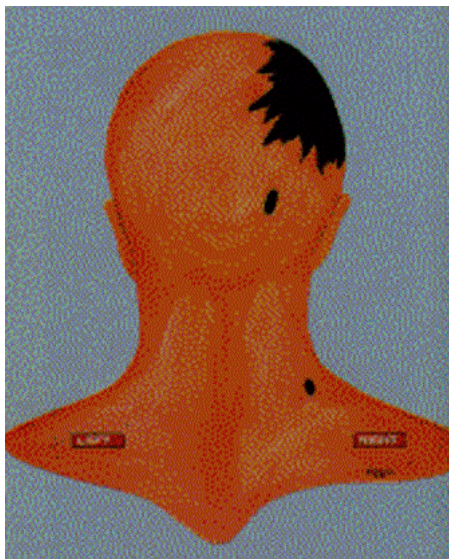
Så gjenlød gatene av nok et skudd, det andre, og denne gangen traff også skytteren. I Zapruder-filmen ser man tydelig at noe er skjedd med Kennedy idet bilen kommer frem bak "Stemmons freeway"-skiltet, som har dekket bilen! Han løfter begge armene med bøyde albuer opp foran ansiktet som for å beskytte seg. Men når traff selve skuddet? Det meste tyder på at Kennedy ble truffet i halsen forfra og at såret i ryggen må være utgangssåret. Det er nok å se på Kennedys posisjon i bilen kort før skuddet treffer. Han er vendt svakt mot høyre, kroppen og hodet er helt oppreist, og hodet vendt mot høyre. Dersom han ble truffet i ryggen av et skudd fra 6. etasje i Texas Schoolbook Depository, ville kulens bane i vinkel ovenfra og nedover gjøre at inngangssåret måtte være høyere oppe i ryggen enn utgangssåret i halsen. Men det er det motsatte som er tilfellet, selv om de som skulle lage dekkhistorien har gjort sitt ytterste for å få det til å virke som Kennedy ble skutt i ryggen.

Kennedy ble hurtig kjørt til det nærmest sykehuset, Parkland Hospital i Dallas, hvor det straks ble startet livreddende behandling, til tross for at man straks skjønnte at livet ikke sto til å redde. Men Kennedy ble gitt blodoverføring, og det ble gjort et ørlite snitt i halsen slik at man kunne sette inn en tynn slange for å holde åndetrettet i gang. Legene på Parkland var tydeligvis ikke innviet i konspirasjonen, for de kunne rapportere om at Kennedy hadde et lite sår i halsen under adamseplet, ca 3 mm i diameter, som etter deres oppfatning var et inngangssår. De rapporterte ikke i det hele tatt om såret i ryggen, som ikke ble registrert på dette tidspunktet. Og ca 10-15 personer observerte det knyttnevestore utgangssåret i Kennedys bakhode. Dette står i meget sterk kontrast til hva som senere ble rapportert, da Secret Service, etter at Kennedy ble erklært død kl 13.00, tiltvang seg liket for å frakte det til Washington for at obduksjonen kunne foregå under deres fulle kontroll på Bethesda Naval hospital. Lovgivningen tilsa at Kennedy skulle obduseres i Dallas, og det var høyst irregulært at liket skulle fjernes fra den delstaten der forbrytelsen var begått.

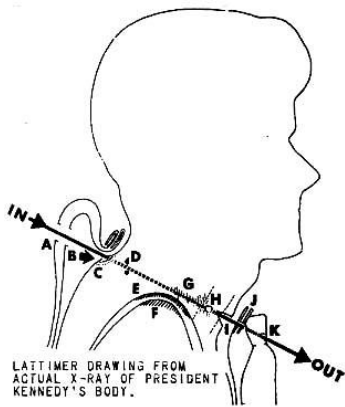
Og det er helt åpenbart store motsetninger mellom de sårene legene ved Parkland rapporterte om, og hva som senere ble hevdet av det "offisielle" obduksjonsteamet. Ja, selv bildene som er frigitt etter obduksjonen er åpenbart forfalsket, og jeg vil gå så langt som til å hevde at noen faktisk hadde endret på Kennedys sår, for å få dem til å stemme bedre overens med dekkhistorien om de tre skuddene bakfra fra den enslige drapsmannen - likskjending, med andre ord!

Over ses et av de offisielle obduksjonsfotografiene. Det ble gjort et lite snitt i halsen der inngangssåret befant seg på Parkland, men det såret som fremstår på bildet, bærer preg av å ha blitt ytterligere forstørret for å få det til å se ut som et utgangssår. Til venstre er en av Warren-kommisjonens tegninger av hvordan de mener hals-skuddet skal har gått gjennom Kennedys kropp og kommet ut i halsgropen. Men dette såret i ryggen var i virkeligheten mye lengre ned.

Illustrasjonen til venstre er en av Warren-kommisjonens egne tegninger. Den skal liksom illustrerer hvor de to inngangssårene skal ha truffet i bakhodet og i nakken. Og det er nok riktig at dersom prosjektilet skulle ha kommet ut i halsgropen, måtte skuddet ha truffet i nakken på høyre side, fordi Kennedy satt vendt mot høyre idet kan ble truffet. Det som imidlertid er et stort problem, er at såret er tegnet inn på helt feil sted! Det fantes ikke noe sår på Kennedys kropp på det stedet! Som man ser på det offisielle obduksjonsfotografiet, som først ble offentliggjort langt senere, så hadde Kennedy et sår i ryggen, men ingen på høyre side av nakken! Tegningen er altså åpenbart en forfalskning av realitetene! Det virker simpelthen som om tegneren ikke har sett obduksjonsbildene, men bare har basert seg på instruksjoner fra noen som ville ha sårene plassert slik at de stemte med den offisielle forklaringen. Såret i hodet er også "fake", men det skal jeg komme tilbake til!

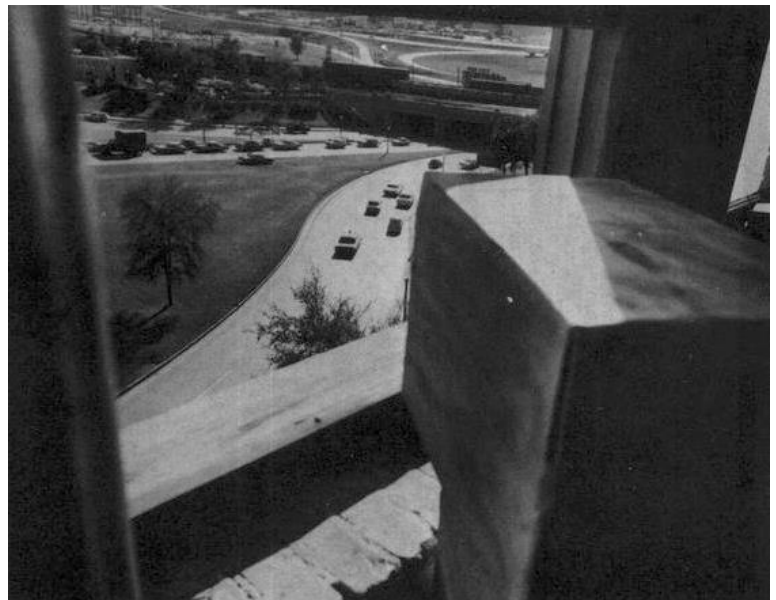
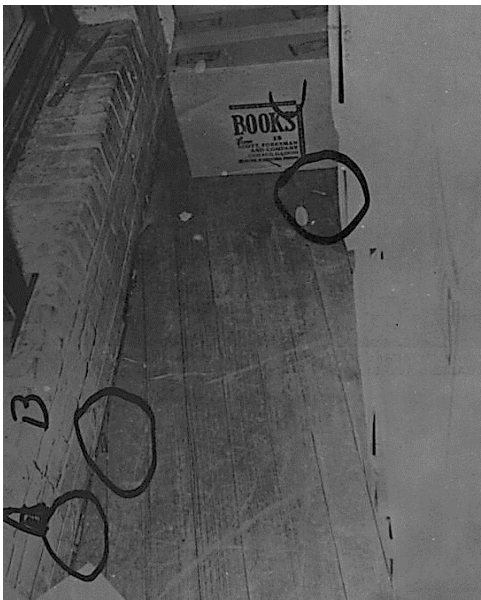
Til venstre en tegning av en tenkt skuddbane slik legen dr. Lattimer har tegnet den, og den skal angivelig være basert på røntgenbilder av Kennedys lik. Det ser jo riktig så tilforlatelig ut, hadde det ikke vært for den ikke uvesentlige detaljen at obduksjonsbildet av ryggen til Kennedy med all tydelighet viser at det ikke fantes noe sår i nakken! Warren kommisjonen har gjort en liten vri på sin tegning for å skape bedre samsvar mellom skuddsårene og den påståtte skuddretningen, de har fått tegnet Kennedy foroverbøyd. Det gjør at skuddsårene stemmer bedre med obduksjonsbildene, men har den ulempen ved seg at alle bildene av Kennedy fra rett før dette skuddet traff viser at Kennedy **ikke** satt fremoverbøyd, men med oppreist overkropp og hode! Det er kun **en** skuddposisjon som stemmer overens med sårene, og det er et skudd **forfra**, nærmere bestemt skrått ovenfra og svakt fra høyre side - fra den gresskledd kollen ("the grassy knoll"). Men da burde man kanskje kunne finne en skade i bilseteryggen, der prosjektilet kom ut av Kennedys rygg? Og ja, ganske riktig - se et av de offisielle bildene av presidentbilen under. Jeg må for øvrig fortelle at jeg på ingen måte regner obduksjonsbildene som fullgode beviser i seg selv, for de er helt åpenbart forfalskede. Dette skal jeg komme enda mer tilbake til senere. Men når obduksjonsbildene åpenbart viser noe annet enn den offisielle Warren rapporten, mener jeg det er bevis godt nok for at noe må være galt og at noen lyver!

Bildene nederst på forrige side: Det var ikke mulig for uavhengige fotografer å få tatt særlig mange bilder av presidentbilen etter attentatet. Secret Service tok hurtig beslag i limousinen og satte på taket. Og ikke nok med det, de vasket bilen grundig innvendig før den hadde blitt åstedsundersøkt av etterforskere. Til venstre: Et av de få bildene av presidentbilen tatt rett etter attentatet viser tydelig en skade i læret omtrent akkurat der en kule ville ha rammet, etter å ha truffet Kennedy i halsgropen og gått gjennom kroppen. Det er jeg som har satt den røde ringen rundt kulemerket. Men hvorfor vises ikke et tydeligere krater i ryggen til Kennedy etter et utgangssår? Til det kan jeg svare at et av de sårene som vises på obduksjonsbildet kan godt være utgangssåret. Kennedy hadde på seg skjorte og dress og satt lent inntil bilsetet. Det kan ha forhindret prosjektilet i å rive opp et større sår. Dessuten kan man regne med at skytteren har anvendt en såkalt "high powered" rifle, og ammunisjon av typen "full metal jacket", d v s en meget hard kule som perforerer kroppen i meget høy hastighet uten å etterlate store sår. De legene som forsøkte å redde Kennedys liv på Parkland sykehus i Dallas, meldte da også om et lite inngangssår i presidentens hals. De meldte også om et stort utgangssår på høyre side av presidentens bakhode!! Til høyre: Secret Service har tatt beslag i limousinen, satt på taket og gått i gang med en grundig vask for å skjule alle spor. Begge fotos fra internett.

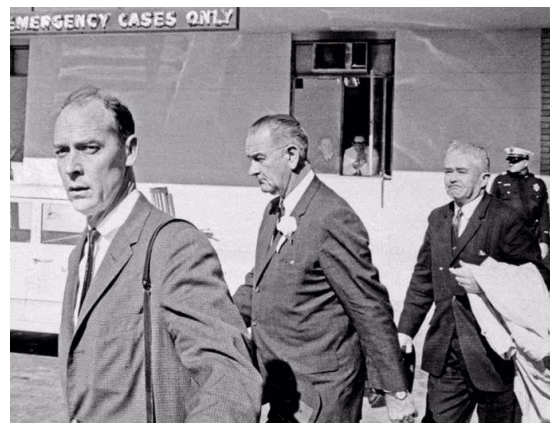
Søker man på internett, er det ikke vanskelig å finne fotografier av Dealey Plaza, der John F. Kennedy ble myrdet. Denne lille grønne oasen midt mellom bygninger, veier og jernbanespor, er blitt et sted både europeere og amerikanere valfarter til, for å ta åstedet for mordet i nærmere øyesyn, og for å oppleve stemningen på stedet. Mange mørke hemmeligheter knytter seg fremdeles til hendelsesforløpet den 22. november 1963. Onde mennesker var i aktivitet både på drapsdagen, i planleggingsfasen forut og i dekkoperasjonen i ettertid. Mordet er en verkebyll USAs historie, og selv mer enn 60 år etter at landet drepte sin egen president, har de ikke vært i stand til å ta et virkelig oppgjør med den ondskapen som lå bak, der sterke maktgrupper deltok både i selve mordet og i å skjule sporene etter de ansvarlige. Men det krever adskillig mot å innse at ens egne myndigheter, etterretningstjenester, politi og til og med presidenter har samarbeidet med landets aller mest brutale forbrytere! Bildet til venstre er tatt i 1967, fire år etter drapet, og det er lett å se hvorfor akkurat denne veistrekningen ble valgt av snikskytterteamet. På vei ned den slake nedoverbakken mot jernbaneundergangen, kunne snikskyttere plasseres slik at de kunne skyte mot Kennedy både **bakfra**, fra Texas School Book Depository (med den store Hertz reklamen) og fra Dal Tex bygningen rett bak, **fra siden** ved parkeringen til venstre for Elm Street, sett herfra, og **forfra**, fra "The triple underpass" - nær parkeringsplassen på høyre side av bildet. De ulike posisjonene ble valgt fordi de hadde god utsikt til bilkortesjen, gode fluktmuligheter, og skytterne kunne lett skjule seg. Av de fem posisjonene William Orchard har påvist i sitt scenario var "the snipers nest" den desidert dårligste, og Orchard antar at den eneste grunnen til at det ble plassert en skytter her, var for lettere å nagle Oswald til mordene. Det var ingen (utenom muligens skytterne selv) som trodde at skytteren her ville treffe Kennedy. Men meget snart ble den offisielle historien etablert; Oswald hadde operert helt på egen hånd og var den enslige skytteren i 6. etasje i skoleboklageret, som politimannen på bildet til høyre ser opp mot.

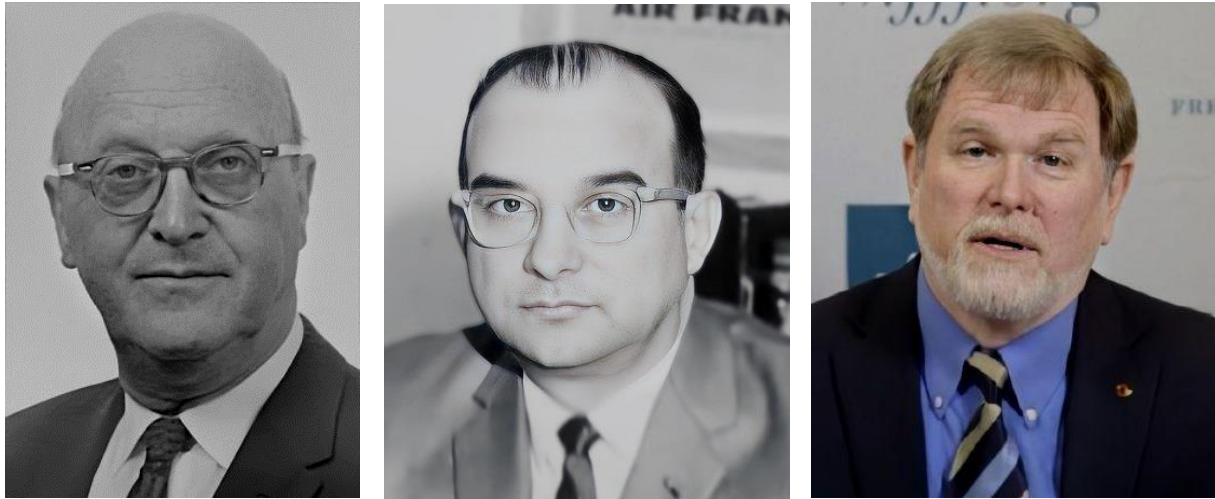
"Morderen" hadde gjort det nærmest usannsynlig enkelt for etterforskerne. Øverst til venstre ses "the snipers nest" som "morderen" hadde arrangert og etterlatt seg slik at det ikke skulle herske noen som helst tvil om at det var her det var skutt fra. Og ikke nok med det, innimellom pappeskene hadde han etterlatt seg "mordvåpenet", en italiensk rifle av særdeles dårlig kvalitet, en såkalt Mannlicher-Carcano, som er meget treg å operere og som det er totalt umulig å avfyre tre skudd med i løpet av de seks og et halvt sekund man beregnet at det gikk fra første til tredje skudd. Og ikke bare etterlot han riflen! Som for å fjerne det minste fnugg av tvil om at man hadde funnet den enslige "morderen"s posisjon, etterlot han også tre tomhylser. Hadde bare hver eneste drapsmann vært like generøs med å etterlate seg fellende beviser! Denne morderen må vel regnes som verdenshistoriens desidert dummeste attentatmann. Var det ingen som reagerte på at dette ble litt vel opplagt? Til høyre ses utsikten fra "snipers nest". Ikke noe særlig egnet posisjon for en snikmorder. Bilkortesjen var lenge skjult av et tre, som hindret utsikten. De andre fem skytterlagene hadde desidert større sjanser for å treffe presidenten.

Jeg håper at jeg har klart å overbevise noen skeptikere som eventuelt leser min artikkel om at det knytter seg mange uklarheter til det som kalles Zapruder-filmen. Filmen har opptatt Kennedy-forskere gjennom en årrekke.

Zapruder ble intervjuet på TV allerede få timer etter mordet på Kennedy, og hans fortelling om sitt filmopptak gikk ut på direkten. CIA og Secret Service skjønnte meget tidlig at dette var en film de trengte å få tak i, og allerede morgenen etter var rettighetene til stillbildene fra filmen solgt til "LIFE" for \$50.000. Filmen ble kopiert i flere eksemplarer, og Zapruder beholdt en. Men allerede i weekenden etter mordet, innså nok makthaverne at filmen for all del ikke måtte vises for noen, og de ga straks et tilbud til Zapruder om også å kjøpe rettigheten til selve filmen for \$150.000,- noe Zapruder aksepterte. Men tatt i betraktning den store summen magasinet punget ut med for å sikre seg rettighetene, gjorde de forunderlig lite for å få noe igjen for investeringen. Det virker heller som om de kjøpte filmen for å forhindre at noen andre skulle få mulighet til å se den, og de solgte ikke visningsrettigheter til noen andre, og nektet å vise filmen offentlig. Kun utvalgte stillbilder fra filmen ble brukt av magasinet selv og solgt til andre. Selv da etterforskeren Jim Garrison gikk rettens vei for å få utlevert en kopi, tok "LIFE" saken helt til høyesterett for å forsøke å forhindre at Garrison skulle få tilgang til en kopi. Det drøydde mange år før den amerikanske offentligheten fikk anledning til å se den filmen som hadde eksistert i alle år av mordet på deres egen president. Først 12 år etter mordet, i 1975, ble Zapruder-filmen vist på offentlig fjernsyn. Mannen som forhandlet frem avtalen med Zapruder på vegne av "LIFE", skal for øvrig ha hatt nære kontakter til CIA, og de fleste Kennedy-forskere regner med at "LIFE" og FBI/CIA samarbeidet om å sikre seg at filmen ikke ble kjent for offentligheten.

Mange trodde at visepresidenten, Lyndon Baines Johnson var i livsfare etter attentatet på USAs president, og teorien om at en utenlandsk makt, enten Cuba eller Sovjetunionen, hadde myrdet presidenten florerte blant amerikanerne etter drapet. Det blir antatt å være en av de viktigste grunnene til at mediene sluttet opp om myndighetenes teorier og ikke våget å opponere. Over ses to bilder av visepresident Johnson idet han forlater Parkland Hospital kort tid etter attentatet. Som alle kan se, er han bemerkelsesverdig rolig, og ikke en eneste sikkerhetsvakt passer på han. Er det ikke ganske åpenbart at Johnson vet med 100% sikkerhet at hans liv overhodet ikke var i fare? Og selvsagt var han rolig. Han visste med sikkerhet at ingen truet hans liv. Det var jo han som hadde arrangert hele mordet på president Kennedy. Det var et statskupp. Begge fotos fra internett.

Fra venstre: Abraham Zapruder som filmet attentatet på president Kennedy i Dealey Plaza, og fikk betalt \$150.000,- på å selge alle rettigheter til filmen til LIFE Magazine. Eller skal vi si at det i realiteten var CIA som sikret seg rettighetene? I midten: Dino Brugiono var vakthavende hos "CIA's National Photographic Interpretation Center" i Washington 23. november 1963, dagen etter mordet, da to Secret Service agenter leverte en film, som de ville ha laget store plansjer av. Brugioni så den originale Zapruder filmen flere ganger. Men det han ikke visste, var at søndag kveld ble et nytt team innkalt av NPIC for å arbeide med en helt annen utgave av filmen, den forfalskede Zapruder filmen. De ble beordret til full taushet om sitt oppdrag, og fortalt at selv ikke deres overordnede var kjent med oppdraget. Men det var altså en helt annen film, der flere billedrammer var fjernet, og hodeskuddet var retusjert. De to arbeidsgruppene visste intet om hverandre. Ifølge Horne ble endringene gjort ved Eastman Kodak Co.'s Hawkeye plant i Rochester, New York. Dette var et svært avansert fotolaboratorium som utførte mange topphemmelige oppdrag for myndighetene. Den endrede filmen ble levert søndag kveld av en viss Bill Smith fra Secret Service. Han har aldri senere vært mulig å identifisere. Han løy åpenbart da han leverte filmen. Han påsto at han hadde med seg en film til Eastman Kodak som ikke var fremkalt mens sannheten er at filmen ble fremkalt i Dallas allerede fredag kveld. Han påsto også at filmen var levert vederlagsfritt av en samvittighetsfull borger. Mens sannhetene var at Abraham Zapruders mål var å tjene så mye som overhode på filmen. Til høyre: Douglas B. Horne har skrevet en grundig redegjørelse om hva som skjedde med Zapruder filmen, helt fra opptaket ble gjort. Alle bildene er fra internett.

Douglas P. Horne har skrevet en [detaljert fremstilling](#) av hva som skjedde med Zapruder-filmen i tiden etter attentatet. LIFE Magazine som var eid av Time var altså tidlig ute med å sikre seg rettighetene til stillbilder fra filmen, men det var Secret Service-agenter som fraktet filmen til «CIA's National Photographic Interpretation Center» (NPIC) i Washington for at det skulle lages store plakater med forstørrelser av stillbildene. Som sagt skjønte Secret Service ganske hurtig at filmen avslørte at Kennedy ble skutt forfra og sikret seg også rettighetene til selve filmen. Det kan nesten virke som både NPIC og LIFE samarbeidet med CIA og Secret Service. Mennene bak attentatet hadde sine kontakter over alt.

Det som er svært interessant med Douglas P. Hornes fremstilling, er at han har intervjuet noen av dem som fikk se den originale Zapruder-filmen før den ble endret, og særlig interessant er intervjuet med Dino Brugioni. Han var vaktleder ved NPIC lørdag etter attentatet, og ble personlig varslet om at to Secret Service agenter ville komme med en film av NPICs direktør, den legendariske Arthur C. Lundahl. Lundahl hadde på sin side blitt varslet av CIA-direktør

John McCone om at Secret Service ville bringe inn en film, og ville trenge NPICs bistand. Dino Brugioni så den originale filmen flere ganger, og husker mange detaljer som åpenbart fraviker fra den «offisielle» filmen.

Her er deler av Brugionis uttalelser, oversatt fra engelsk og redigert av undertegnede.

«Hodeeksplosjonen» i den eksisterende Zapruder-filmen, stemmer overhodet ikke med hodeeksplosjonen som ble sett av Brugioni i Zapruder-filmen han så på kvelden 23. november 1963. Brugioni ble vist et godt bilde av ramme 313 fra den eksisterende Zapruder-filmen – den såkalte «hodeeksplosjonen» – skannet fra en 35 mm negativ av filmen. Herr Brugioni ble ganske overrasket over å finne ut at dette var den eneste rammen som grafisk skildrer "hodeeksplosjonen" i den eksisterende filmen, som National Archives har karakterisert som «den originale filmen». Han insisterte på at hodeeksplosjonen han så flere ganger den 23.11.63 var av så stor størrelse og varighet (i form av tid), at det burde være mange flere bilder som skildrer den eksplosjonen enn "bare den ene rammen" (ramme 313), som vist i Zapruder-filmen i dag. Videre sa han at "hodeeksplosjonen" som er avbildet i Zapruder-filmen i dag er for liten i størrelse og for lav i rammen, til å være den samme grafiske fremstillingen han husker å være vitne til i Zapruder-filmen lørdag 23. november 1963 på NPIC. Brugioni husker også at hodeeksplosjonen han så i den uendrede filmen var en stor "hvit sky" som omringet president Kennedys hode, og ikke var rosa eller rød, som vist i den eksisterende Zapruder-filmen. Ordene nedenfor er hentet fra Peter Janneys intervju 28. april 2011 med Dino Brugioni, da han fortalte det han husket å ha sett da han så hodeeksplosjonen i Zapruder-filmen 23.11.63, sammenlignet med den endrede, offisielle filmen:

«...Jeg husker at vi alle ble sjokkert ... det var rett opp (beveget høyt over hans eget hode) ... på himmelen ... Det burde ha vært mer enn én ramme ... jeg trodde sprayen var for eksempel tre eller fire fot fra hans hodet... det jeg så var mer enn det (enn ramme 313 i dagens film)...det var ikke lavt (som i ramme 313), det var høyt...det var mer enn det i originalen...det var veldig høyt over hodet ... og jeg kan ikke forestille meg at det bare ville være én ramme. Det jeg så var mer enn du har der (i ramme 313.)»

Bildet på forrige side: Etter å ha sett den originale Zapruder filmen, skjønte CIA/Secret Service at dersom den ble vist offentlig, ville alle myndighetenes teorier om tre skudd bakfra og kun en «lone nut» som morder, falle pladask sammen. En kopi av filmen ble fraktet til Eastman Kodak Co.'s Hawkeye plant i Rochester, New York, der flere billedrammer ble fjernet og hodeskuddet retusjert. Deretter ble den endrede filmen levert til CIA's National Photographic Interpretation Center, der det ble laget store forstørrelser av stillbilder fra filmen. Teamet som ble innkalt for å gjøre dette arbeidet søndag kveld, trodde de jobbet med den originale filmen, og de ble pålagt streng taushetsplikt. Men filmen hadde allerede blitt bearbeidet av et annet team, som fikk se den originale filmen allerede lørdag 23.11. Foto fra internett.

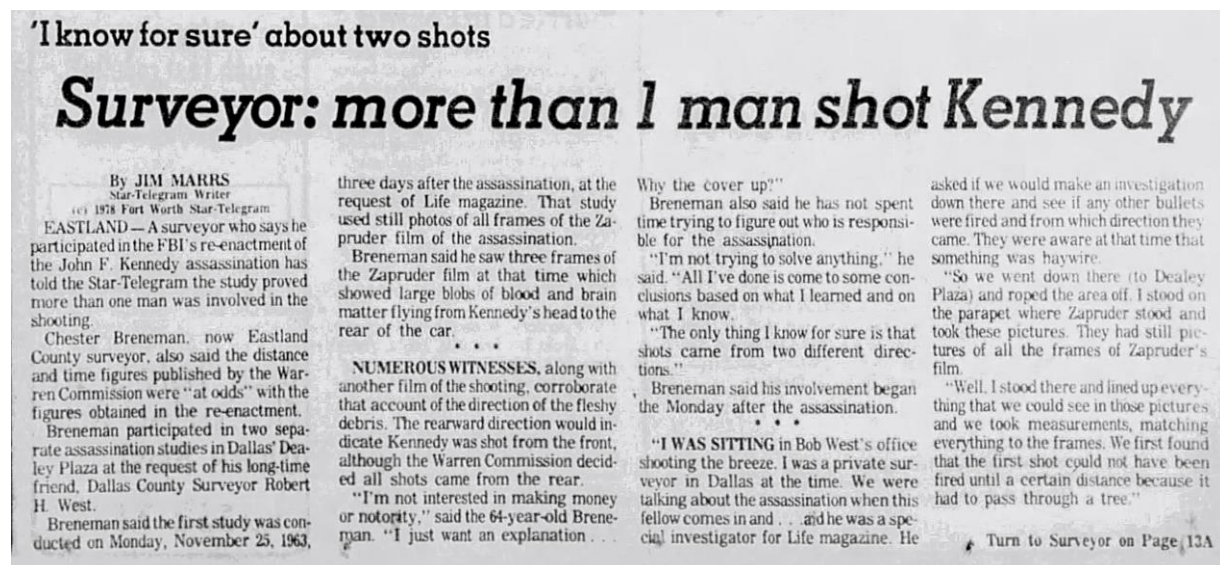
Zapruder billedramme z204, til venstre, viser Kennedy rett før han forsvinner bak Stemmons Freeway-skiltet. Det kan se ut til at han fremdeles vinker til publikum, men det kan også være at han har løftet armen for å beskytte seg mot flere. Bildet til høyre viser Kennedy i den første billedrammen, z225, der han kommer frem igjen fra skiltet. Armen er fremdeles løftet, men ikke så mye som i z204. William Orchard, hvis analyse av skuddene jeg holder meg til, mener at Kennedy ble truffet allerede i billedramme z188, altså før han ble dekket av skiltet.

CIA/FBI/sheriffkontoret i Dallas hadde selvsagt store muligheter til å sikre seg foto- og filmmaterialet fra Dallas 22. november 1963. Det ligger i sakens natur at publikum ønsker å dele mest mulig informasjon med politiet for å hjelpe til i etterforskningen, og bare de færreste har så stor mistro til politiet, at de mistenker dem som skal beskytte oss, for faktisk å være medsammensvorne i den kriminelle handlingen. Med det var definitivt tilfelle i denne saken, og det er kjent fra flere vitner at politiet og FBI-agentene systematisk "renset" tilskuerne for fotografier og filmopptak. Det kom også to politimenn til Abraham Zapruder og krevde å få utlevert hans film, men Zapruder nektet å gi den fra seg. Hadde han gitt dem filmen, hadde vi neppe kjent særlig mye til denne filmen i dag.

Et av de aller nærmeste vitnene til mordet, Mary Moorman, som tok et meget berømt polaroid-foto av Kennedy rett før det dødelige skuddet i hodet, tok også et foto direkte mot Kennedy da han var skutt i strupen, men hun holdt kameraet for høyt, slik at det i stedet viste

hele Texas School Book Depository-bygningen. Dette fotografiet ble hun bedt om å levere fra seg til en politimann, og hun så det aldri igjen.

En profesjonell landmåler, Chester Breneman, har fortalt at han fikk lov til å studere store fotopapir, som viste billedrømmene en etter en, fordi han ble bedt av LIFE Magazine om å beregne avstander og posisjoner for når skuddene falt. Han fortalte til pressen at på noen av disse store bildene kunne man se at Kennedy ble skutt i hodet forfra, og at blod og hjernemasse sprutet til værs og bakover, men intet av dette kan ses i den versjonen av Zapruder-filmen som er blitt kjent - fordi den blitt endret! Dette skulle kanskje bety at det fantes personer i LIFEs redaksjon som ikke var involvert i dekkhistorien, selv om LIFEs utgiver, Charles Douglas Jackson, var velkjent for sin nære tilknytning til CIA. Enkelte hevder sågar at rettighetene til Zapruders film egentlig ikke ble kjøpt av LIFE Magazine, men av C. D. Jackson personlig med det ene siktemålet å hindre at den originale filmen ble vist for publikum.

I 1978 publiserte Fort Worth Star-Telegram et intervju med landmåleren Chester Breneman, som allerede mandagen etter attentatet ble bedt om å delta i en oppmåling på åstedet for om mulig å slå fast om det var blitt skutt fra flere posisjoner. Oppdragsgiveren var LIFE Magazine og merkelig nok fikk han til sin hjelp et stort antall store fotomontasjer med stillbilder fra Zapruder filmen. Og det mest oppsiktsvekkende var at det åpenbart var fotomontasjer fra den originale filmen før den ble forfalsket. Breneman observerte en sprut av blod og hjernemasse bakover og opp i luften, og sa at Kennedy ble truffet forfra. Han konkluderte også med at Kennedy ble skutt fra flere ulike posisjoner. Foto fra internett.

Det var dessuten mange som fikk se den originale Zapruder filmen etter at den var blitt fremkalt i Kodaks laboratorium i Dallas om kvelden 22. november. En av dem som fikk se filmen før den ble forfalsket, var Erwin Schwartz, Abraham Zapruders forretningspartner. Han fortalte intervjueren Noel Twyman 21. november 1994 at da han så den originale filmen fredag 22. november 1963, så han en sprut av blod og hjernemasse fra hodeeksplosjonen til venstre bakover fra presidenten.

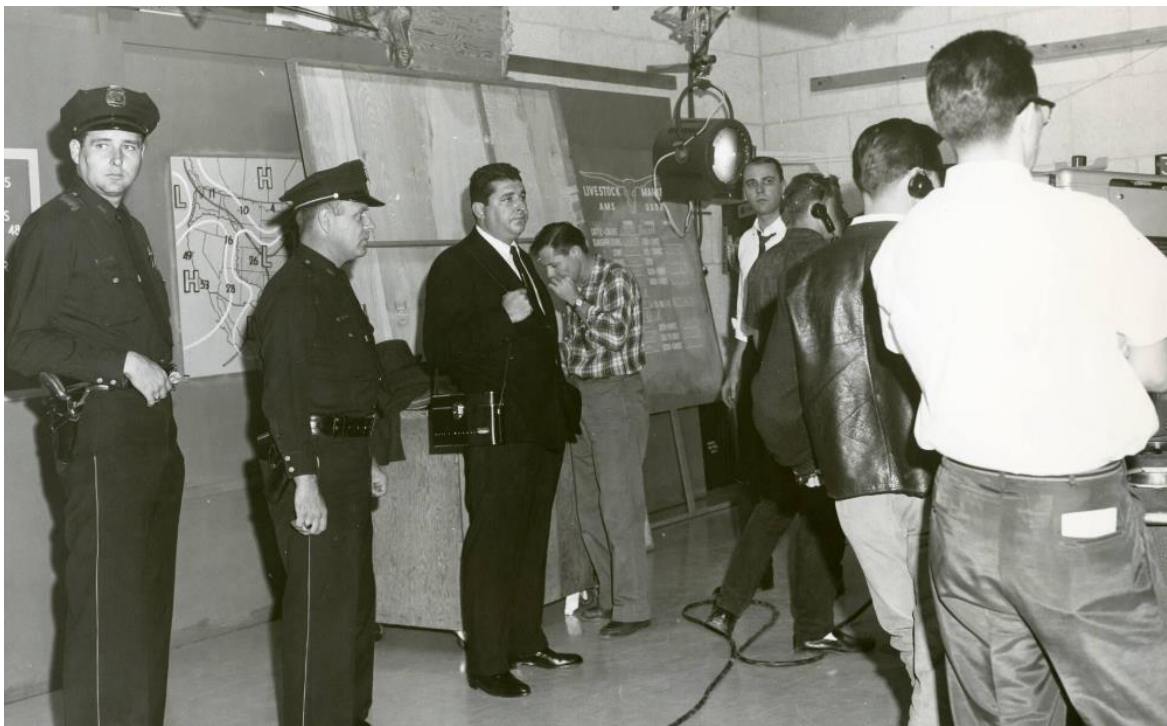
Erwin Schwartz ble også intervjuet av Noel Twyman og Richard Bartholomew og jeg har oversatt og redigert det Erwin Schwartz fortalte om den originale Zapruder filmen i deres

intervju. Schwartz mente for øvrig at han så den originale Zapruder filmen totalt 15 ganger. Og ifølge ham var det nærmere 50 mennesker som så filmen mens de hadde den i sin besittelse.

Fra filmen husker Erwin at JFK lente seg mot Jackie etter det første skuddet. Men kameraet ble ikke på ham. "Det beveget seg på en måte," sa Erwin. Jackie «skjøv ham på en måte oppreist», sa Erwin, og hun så på ham som om hun skulle si: «Hva er galt?» Så ble hodet hans kastet bakover, og halve hodet ble skutt av. "Du så ikke den åpne hodeskallen, men du så blod og hjernemasse som fløy overalt." Erwin sa at hoderestene gikk bakover. JFK ble vendt mot Jackie. Erwin så ingen stopp av bevegelsen til bilen eller filmen. "Jeg tror aldri det har stoppet opp," sa han.

Denne (hode)bevegelsen ble sett av Erwin ved den første visningen og under hans påfølgende visninger. "Folk har spurt meg, 'falt han rett tilbake sånn?'," sa Erwin. «Nei, han gikk den veien. Jeg mener, du vet, fordi du kunne se ansiktet hans etter skuddet,» svarte Erwin.

"Hvis limousinen bremsset, var det ikke en merkbar nedbremsing til der du kunne si: 'Ja, han bremsset den tingen'," sa Erwin. "Han kjørte ikke veldig fort da skuddene lød."

Fotografi som viser politimenn og studiopersonell på WFAA-TV under et direkte intervju med øyenvitnet Abraham Zapruder (utenfor kamera, til høyre). Dette bildet ble tatt av en ukjent ansatt i kampanjeavdelingen to timer etter attentatet. Politibetjenter, C.R. Osburn (V) og Joe B. Jones (H), står ved siden av Erwin Schwartz, Abraham Zapruders forretningspartner. Schwartz holder en kameraveske over høyre skulder som inneholder kameraet og filmen som Zapruder tok i Dealey Plaza under attentatet. De to politimennene, etter anmodning fra politihovedkvarteret, kjørte Zapruder, Schwartz og Forrest Sorrels, leder av Dallas Secret Service-kontoret fra Zapruders kontor i Dal Tex bygningen. Foto fra internett.

Abraham Zapruder intervjues på direkte TV få timer etter attentatet. På dette tidspunktet var filmen enda ikke fremkalt. To politimenn hadde troppet opp på Zapruders kontor og krevde å få filmen utlevert, men Zapruder nektet. Han solgte senere rettighetene til LIFE Magazine. De første \$50.000,- ga han, ifølge sin forretningspartner til et fond for etterlatte etter politi- og brannmenn. Foto fra internett.

Det ble tatt opp flere amatørfilmer av attentatet. Dette er et stillbilde fra filmen til [Orville Nix](#), tatt omtrent da hodeskuddet traff Kennedy. Også denne filmen ble forfalsket av myndighetene. De to motorsykkel-offiserene, Bobby Hargis og Billy J. Martin, som ses på bildet, ble begge sprutet ned av en dusj bakover av blod og hjernemasse, noe de fortalte om til Warren kommisjonen.

Dette stillbildet fra filmen som ble tatt opp av [Marie Muchmore](#), viser omtrent samme scene som i *Orville Nix*' film over. Hennes film viser tydelig at de to politioffiserene, Hargis og Martin, tar igjen presidentbilen og kjører opp på siden av den, fordi den kjører så sakte og nesten stopper helt. Muchmore solgte filmen til UPI den 25. november for \$1000,-, og i likhet med Zapruders film ble den fremkalt hos Kodak i Dallas, og så fløyet til New York. Her ble den også garantert forfalsket.

Denne spruten bakover fra presidentens knuste hode, som mange beskriver, er ikke synlig i den forfalskede Zapruder filmen, men samsvarer med det motorsykeloffiser Bobby W. Hargis, som kjørte bak presidentlimosienen fortalte, nemlig at han ble sprayet ned av en blodsprut fra Kennedys hodeeksplosjonen. Hargis uttalte dette til Warren kommisjonen da han ble intervjuet:

-Da president Kennedy rettet seg opp i bilen, traff kulen ham i hodet, den som drepte ham, og det virket som om hodet hans eksploderte, og jeg ble sprutet ned med blod og hjernemasse, og et slags blodig vann... vel, på det tidspunktet hørtes det ut som om skuddene var rett ved siden av meg. Jeg kunne se hvor de kom fra, men på den tiden var det noe i hodet mitt som sa at de sannsynligvis kunne ha kommet fra jernbaneovergangen, for jeg trodde siden jeg hadde fått en dusj av blod og hjernemasse - jeg befant meg bare litt bak og til venstre for Mrs. Kennedy, men jeg visste ikke. (Hargis satte fra seg motorsykkelen og løp opp skråningen til jernbaneovergangen.)

Også motorsykeloffiseren Billy Joe Martin fortalte omtrent det samme til Warren kommisjonen. Han kjørte ved siden av Hargis, litt bak presidentlimousinen. Her er hva han kunne fortelle, oversatt og litt redigert av undertegnede.

-Jeg la merke til at det var blodflekker på frontglasset på motorsykkelen og da jeg tok av meg hjelmen så jeg at det var blodflekker på venstre side av hjelmen. Og det var annet materiale som så ut som kjøtt. Det var blod og materie på venstre skulder av uniformen min. Og da Martin ble spurt om hastigheten til presidentlimousinen, anslo han den til mellom 5 og 10 miles i timen omtrent da skuddene gjennød. Han kunne også fortelle at de var instruert i å kjøre bak presidentbilen.

Nederst på forrige side: Dette bildet tatt av Wilma Bond ble tatt kort tid etter mordet på presidenten, og man ser at flere mennesker fremdeles sitter eller ligger på gresset for å beskytte seg mot kulene! Bildet er tatt direkte mot det som kalles "the picket fence" (det taggede gjerdet) som skiller "the grassy knoll" (den gresskledd kollen) fra parkeringsplassen rett bak. En stor mengde vitner rapporterte om skudd fra bak gjerdet, og det ble også observert uvanlig aktivitet på parkeringsplassen den siste timen før mordet, og et vitne kunne også melde om at han hadde sett skytteren og en ledsager pakke vekk våpenet og fjerne seg fra stedet. William Orchard mener skudd #2 og #4 kom fra snikskytterne som sannsynligvis befant seg omtrent ved hjørnet av gjerdet, eller litt til venstre i nærheten av det store treet. Det første skuddet traff Kennedy i strupen, gikk gjennom kroppen, kom ut i ryggen og "gravde" en flenge i baksetet på presidentbilen. Det andre skuddet fra disse skytterne, skudd #4, mener Orchard traff "Stemmons freeway"-skiltet, slik et vitne meddelte. Kort tid etter at dette bildet ble tatt styrtet både politimenn og en stor mengde tilskuere opp mot gresskollen for å se etter en eventuell drapsmann, men ingen ble funnet.

Fra z197 til ca z218, beveger presidentbilen seg kun 10 fot, eller halvparten av den forventede distansen ut fra den kjente hastigheten. Jeg mener det er det vi ser i John Costellas montasje av billeddrammene, ved at disse kommer svært tett på dette stedet. Men det er også flere andre forhold som synes svært mistenkelige når man finstuderer billeddrammene en etter en, med fokus på de personene som etter min mening er montert inn. Og den mest sentrale av disse er barnet i hvit hettegenser og rød knekort bukse. Det er sannsynligvis en av de små døtrene til Philip Willis, som tok et av de viktigste fotografiene av Kennedy på Elm Street. Willis fortalte i sitt vitneprov at døtrene hans løp nedover bakken ved siden av presidentbilen, og at han, etter at han hadde tatt et av sine berømte bilder, ropte til dem at de skulle stanse og komme tilbake. Og ganske riktig så ser vi i Zapruder-filmen at piken i rødt og hvitt først løper langs kortesjen, og så stanser opp mens hun ser seg bakover. Deretter gjør hun en bevegelse med sin høyre arm, som om hun vinker eller skal peke ut en retning, men det kan like godt være at hun gjør armbevegelsen i ergrelse over å ha blitt beordret til å stanse. Pikens bevegelser herfra er meget interessante å studere, spesielt bevegelsen med den ene armen. Bevegelsen går over kun tre billedrammer, z186 til z188, altså drøyt 15 hundredels sekund. På denne ultrakorte tiden rekker hun å bevege armen fra å være hevet ved siden av hodet, til å peke rett frem og så henge ned langs siden, parallelt med den andre armen. Sammenligner man dette med hennes bevegelsene når hun løper, ser vi at føttene og armenes bevegelser endrer seg langsomt fra bilde til bilde, og ingen av disse bevegelsene er i nærheten av å foregå så brått og med så store utslag fra en billedramme til den neste.

Og den ultrahurtige armbevegelsen er langt fra den eneste mistenkelige bevegelsen man kan observere hos Willis datter. Etter at hun har slått ut med armen, plasserer hun begge bena parallelt i bakken og står helt stille med begge armene hengende ned langs siden i billedramme z189. Føttene står stille i z190, z191 og z192, men så ses noen merkelige bevegelser med den ene foten i billedramme z193 og z194 og så igjen i z196, men ellers står føttene stille, i likhet med stort sett hele kroppen, helt til z214. Den eneste bevegelsen man kan ane, er at hun muligens snur ørlite på hodet. Men i z215 snur hun plutselig ansiktet nesten 45 grader til venstre, i retning begynnelsen av presidentfølget, og bevegelsen fortsetter i de nærmest etterfølgende bildene.

Når man vurderer disse bevegelsene må man huske på at Zapruders filmkamera tok opp ca 18 bilder i sekundet, og en bevegelse i normal hastighet vil ses over mange billedrammer, idet f. eks. en fot eller en arm gradvis endrer posisjon over et antall billedrammer. Fra en billedramme til den neste, går det bare i underkant av 6 hundredels sekund. Barn kan jo av og

til foreta seg brå bevegelser som virker ulogiske for en voksen, så man må ta høyde for slike uforutsette ting, men på meg virker sekvensen med føttene ulogisk, selv om man ikke kan regne det som et sikkert bevis for at sekvensen er satt sammen for å dekke over et hull i filmen. Men legger man sammen alle de unormale og alt for hurtige bevegelsene Willis' datter utfører i løpet av den korte tiden hun er med i Zapruder-filmen, mener jeg vi har noen meget sannsynlige indisier for at billedrammer er fjernet.

Man kan se noenlunde det samme fenomenet med de to politimennene som kjørte på kortesjens venstre side, Billy Joe Martin og Bobby Hargis. Bobby Hargis er politimannen med solbriller som var nærmest kortesjen, og om man finstuderer hans hodebevegelser bilde for bilde, så fremstår de som uhyre merkelige. I billedramme z198 ser han rett frem, z199 til høyre, z200 rett frem, z201 til høyre, z202 rett frem, z203 til høyre, z204 rett frem, z205 til høyre, z206 rett frem,dårlige bilder og ute av syne noen billedrammer... z212 til høyre, z213 til høyre, z214 til høyre, z215 rett frem, ... osv. Disse hodebevegelsene er også helt umulig å utføre for et menneske, og beviser igjen at billedrammer må være fjernet.

Ellers er det verdt å merke seg at bevegelsene til enkelte av de andre personene, så som noen av tilskuerne til høyre for bilkortesjen, samt de to sikkerhetsagentene på bilens venstre side, Clint Hill og William T. McIntyre, "fryses" i den tiden de er i fokus i nærheten av piken i hvit hettegenser og rød shorts. Sikkerhetsagentene følger altså bilens bevegelse fremover, men de beveger seg overhodet ikke ellers, som om de er frosset i en spesiell posisjon. Jeg må tilstå at jeg synes proporsjonene mellom f. eks. sikkerhetsagentenes hode i forhold til de to politimennenes endrer seg i løpet av sekvensen, men jeg har ikke måleinstrumenter som er fintfølende nok til å fastslå dette med sikkerhet. Men en dag vil sikkert noen kunne fastslå det med vitenskapelig sikkerhet!

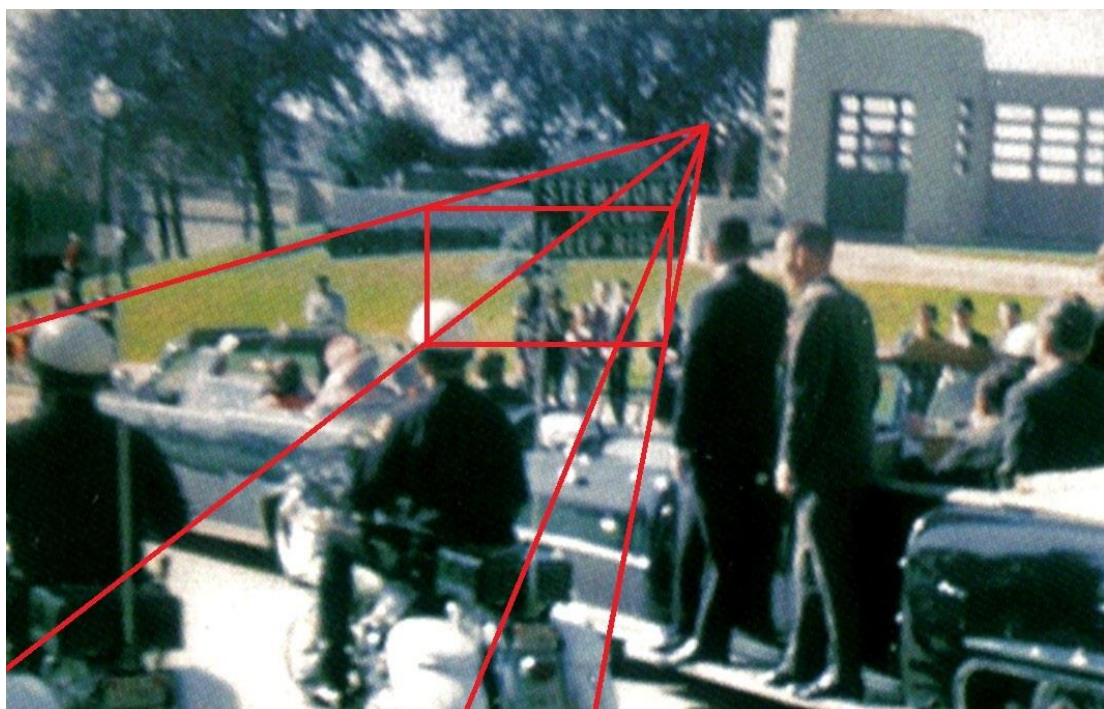
Mange skudd ble avfyrt, men få traff.

I William Orchards gjengivelse av skudd-scenariet kom skudd #3 fra det som er posisjon #2 på min oversikt ovenfor; 2. etasje i Dal Tex bygningen ved siden av skoleboklageret. Ingen vitner rapporterte direkte om skudd fra denne bygningen, men for å få alle skuddene til å "gå opp" må det nødvendigvis ha blitt avfyrt skudd fra flere posisjoner bak Kennedy, for ingen enslig skytter ville bare tilnærmelsesvis rekke å avfyre alle de skuddene som kom bakfra mot bilkortesjen. Det er relativt godt etablert blant forskere i Kennedy-mordet, at en skytter må ha befunnet seg i Dal Tex bygningen. Orchard regner med at det første skuddet som ble avfyrt herfra var det som traff en kantstein på sørsiden av Main Street noen meter foran jernbaneovergangen. Tilfeldigvis sto det en person nesten akkurat her, nemlig James Tague. Han hadde ikke kommet for å se presidenten, men måtte stanse bilen fordi trafikken sto helt stille oppover Commerce Street, og gikk ut og stilte seg opp foran betongstolpen som deler Main Street fra Commerce Street.

Han fikk en sprut av betongpartikler i ansiktet, som rev opp huden og førte til blødninger, men fortrengte det for en stund på grunn av all dramatikken, men etterpå gjorde en politimann ham oppmerksom på blodet, og han fortalte da hva som hadde skjedd, nemlig at et skudd hadde truffet kantsteinen noen meter foran ham, slik at partikler sprutet opp i ansiktet hans. Politimannen ble med ham for å observere treffpunktet, og i løpet av noen få timer var historien kjent blant mange, deriblant flere pressefolk.

Dette er billedramme z200 fra Zapruder filmen, og viser Kennedy rett før han forsvinner bak Stemmons Freeway skiltet - i overkant. Det er ganske mange merkverdigheter ved filmen på dette tidspunktet. Den unge jentas bevegelser bærer preg av å skje ultrahurtig, ja, raskere enn noe menneske kan bevege seg. De to motorsykeloffiserenes bevegelser er også høyst merkverdige. I fortløpende billedrammer etter hverandre, beveger de hodet rett frem, til venstre, rett frem osv. Jeg kan ikke se noen annen grunn til disse bevegelsene enn at en del billedrammer må være fjernet.

Når man ser stillbilder fra Zapruder filmen, som ble tatt fra en pidestall, ser man tydelig at Kennedy forsvinner i overkant av Stemmons Freeway skiltet. Men av når man ser bilder tatt i motsatt retning, som dette bildet av Willis, ser det ut som om Kennedy burde ses i underkant av skiltet hele tiden. Her har jeg satt inn hjelpelinjer som illustrerer dette. Jeg har aldri skjønnet hvordan dette henger sammen, og jeg har aldri sett noen forklaring på denne åpenbare motsetningen. Kan det skyldes bruk av telelinser, eller skyldes det forfalskninger av filmen? Jeg vet ikke, men jeg har aldri fått dette til å henge logisk sammen.

Dette er et utsnitt av et bilde tatt av Cancellare få sekunder etter at presidentbilen hurtig forsvant under jernbaneovergangen. Mannen som står til høyre foran betongsøylen er James Tague, som nettopp er blitt truffet an en sprut av små partikler i ansiktet, forårsaket av et geværprosjektil som traff en kantstein på veien rett foran ham!

Heldigvis for James Tague ble hans observasjoner delt med flere journalister hurtig etter attentatet. Hans liv hadde vært i stor fare dersom han kun hadde delt sin historie med noen få tilskuere! På bildet over ses han ivrig gestikulerende foran skoleboklageret og Dal Tex bygningen til høyre.

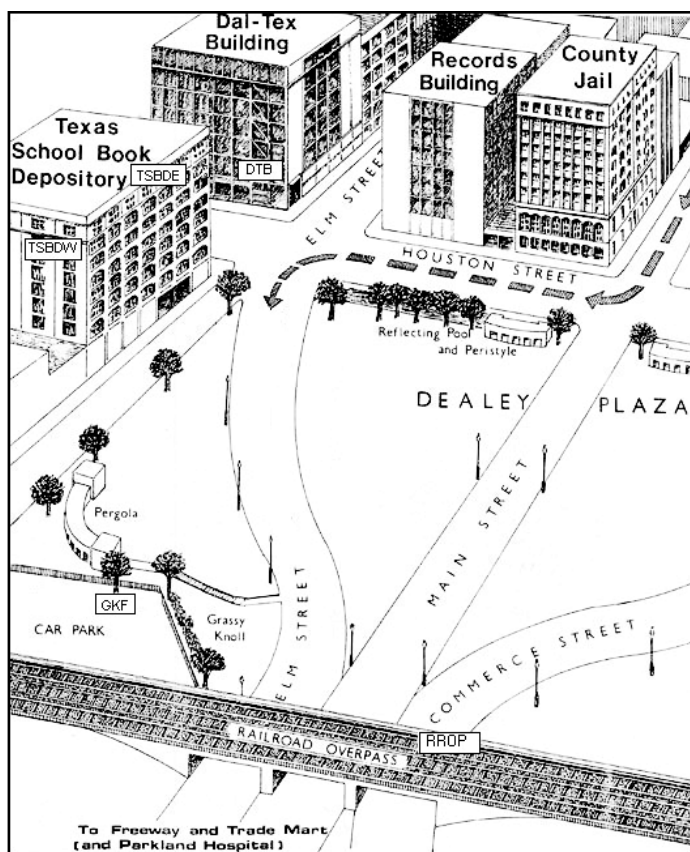
Fotografer fra den lokale pressen var relativt raskt på pletten for å fotografere skuddmerket i Main Street, og saken fikk så stor omtale at den ikke kunne forties i de offisielle forklaringene, selv om den slo bena fullstendig vekk under de første offisielle versjonene.

Warren-kommisjonen ble også tvunget til å ta med bomskuddet i sin rapport, og et stykke av kantsteinen ble skåret ut og fremlagt som bevis i saken!

Dermed var det for sent å få endret eller slettet sporene etter dette skuddet, og da det ble kjent for offentligheten, må det ha vakt bestyrrelse for dem som var i ferd med å etablere treskuddsteorien som sannheten! Den offisielle forklaringen var at det var avfyrt i alt tre skudd, alle fra samme sted: 6. etasje i skolelagerbygningen, av en enslig skytter: Lee Harvey Oswald. To skudd hadde truffet Kennedy, et i ryggen og et i hodet, og ett skudd hadde truffet guvernør Connally i armhulen. Enten var det forutbestemt at tre skudd skulle avfyes eller skytteren i "the snipers nest" var avhengig av å få signalisert hvor mange patroner han skulle etterlate. Uansett har skytterne sannsynligvis hatt en eller flere medhjelpere på gateplan som har signalisert til dem.

Men nå ble det altså dokumentert at ett av skuddene hadde truffet en kantstein i Main Street, og det var sågar tatt bilder av merket i steinen, og James Tagues skader var fotografert og kunne ikke bortforklares. Det var ikke rom for å dikte opp en patron til. Dermed var den offisielle forklaringen nødt til å endres, og det var da den temmelig latterlige historien om "the magic bullet" ble lansert av et medlem av Warren-kommisjonen; den ene kulen som angivelig hadde truffet Kennedy i ryggen, hadde på magisk vis fortsatt ut av halsen, skiftet retning flere ganger og truffet Connally i armhulen, handledet og låret. Det er ganske utrolig at noen var villig til å svelge slikt sprøyt, men hva får man ikke til, bare man er frekk nok? William Orchard hevder at James Tague skal være glad for at hans historie ble offentliggjort såpass hurtig. Dersom hans vitneprov bare hadde blitt delt med noen få venner eller tilskuere, og så hadde nådd noen av konspiratørene, hadde han garantert blitt myrdet, mener Orchard. Og det vil jeg tro han har helt rett i! Det skjedde med flere andre som satt inne med "farlige" opplysninger!

Denne oversikten over Dealey Plaza og bygningene rundt, har William Orchard benyttet for å illustrere hvor skuddene kom fra. James Tague sto altså ved The Railroad overpass, og ble truffet av splinter fra et skudd som traff en kantstein på Main Street rett foran ham. Heldigvis for han fikk han stor oppmerksomhet av journalistene ganske øyeblikkelig, og hans historie ødela helt den teorien myndighetene ville etablere om kun tre skudd. Enten hadde de allerede avfyrte skuddene medført alle skadene både på Kennedy og Connally, eller så måtte myndighetene innrømme at det ble avfyrte et fjerde skudd. Resultatet ble den åpenbart helt latterlige teorien om «the magic bullet», som skiftet retning opptil flere ganger og skadet både Kennedy og Connally.

Det nøyaktige tidspunktet for dette skuddet er ikke mulig å fastslå, for skytteren i Dal Tex bygningen brukte sannsynligvis lyddemper. Derfor kan ikke lydimpulsen identifiseres hverken av vitner eller på det lydopptaket som ble gjort av en politimann på motorsykkel med åpen mikrofon. Det ble gjort opptak fra hans mikrofon på politistasjonen, og opptaker er senere analysert grundig, og man har identifisert i alt seks lydimpulser som kan identifiseres som skudd! William Orchards scenario stemmer tidsmessig perfekt overens med opptaket! Men det som Orchard har identifisert som skudd #3, ble altså avfyrte med lyddemper og er ikke registrert. Det som er sikkert, er at det ikke kan ha vært skudd #1 som traff rett foran James Tague, for han var sikker på at han hørte skudd før han ble truffet, og da prosjektilene

fra slike rifleskudd beveger seg hurtigere enn lyden, ville Orchard ha blitt truffet av partikler før han hørte skuddet, dersom det var skudd #1 som traff foran ham! Et stykke av veidekket ble for øvrig senere skåret ut av FBI og lagt frem som bevisgjenstand av Warren-kommisjonen.

Jeg har så langt redegjort for tre skudd mot Kennedy. Det første skuddet ble avfyrt fra "the snipers nest" (TSBDE), sjette etasje i Texas School Book Depository, og ble ikke usannsynlig avfyrt av visepresident Lyndon B. Johnsons venn og "hitman", Malcolm Wallace, da hans fingeravtrykk ble funnet på noen av pappeskene som var stablet opp til å skjule seg bak. Ifølge William Orchard var det viktig å ha en skytter her, slik at man senere kunne dokumentere at det var avfyrt skudd herfra når man skulle peke ut syndebuggen, Lee Harvey Oswald, som hadde arbeidet i skoleboklageret i drøyt fire uker før mordet. Orchard er forresten ganske sikker på at riflen som det ble skutt med fra denne posisjonen hadde defekt sikte, da skytteren ikke var i nærheten av å treffe målet, president Kennedy. Og det første skuddet traff kanten av Elm Street langt unna Kennedy.

Det andre skuddet kom fra gjerdet bak den gresskledd kollen (GKF), som jeg har utredet rett ovenfor. Orchard mener det skjedde i Zapruder billedramme z188, og enkelte plasserer det så tidlig som i z175(Thomas), og det kan godt hende at z188 er helt korrekt, selv om jeg selv har vært sterkt i tvil om dette. Jeg ser også en bevegelse hos Kennedy som kan virke unaturlig på et tidspunkt få rammer etter z188, mens det som har fremstått som noe forvirrende for meg, er at det ser ut som om Kennedy har tatt ned igjen armen idet han dukker frem fra det falske Zapruder-skiltet i z225, mens han tydelig er truffet i billedrammen etter, og man ser at hånden er på vei opp til strupen. Denne bevegelsen med hånden mot strupen har sannsynligvis startet mens han fremdeles var skjult bak det falske skiltet, kanskje så tidlig som z194. Og man må nok bare se i øynene at ingenting i Zapruder-filmen trenger å være det det ser ut som! Vi ser for øvrig i z226/z227 at Kennedys hodet har en bevegelse fremover, muligens som en reaksjon på at han har blitt kastet bakover av skuddet, og fjæringen i bilsetet utløser et dytt fremover! Jeg har uansett landet på at jeg støtter William Orchards scenario også på dette punktet, og antar at forfalskningen av "Stemmons freeway"-skiltets fremste siktemål har vært å få det til å se ut som om Kennedy og Connally ble truffet på samme tidspunkt, i z224, av samme kule! Og der har de lyktes relativt godt, ser det ut til, for flere Kennedy-forskere plasserer dette skuddet i z224!

Det tredje skuddet ble avfyrt fra Dal Tex bygningen (DTB), og bommet også stygt. Det traff en kantstein på motsatt side av Main street, noen meter foran "tre triple overpass", og steinspruten skadet en tilskuer, James Tague i ansiktet.

William Orchard plasserer også det fjerde skuddet til "the grassy knoll" (GKF), ca 1.6 sekunder etter denne skytterens første skudd, i z200, og forteller at han baserer dette skuddet mer på sannsynlighet enn på faktiske beviser. Noen vitner rapporterte om et treff på "Stemmons freeway"-skiltet, og Orchard mener å kunne identifisere et mulig synlig treff på skiltet. Orchard mener for øvrig at dette skuddet muligens gikk av tidligere enn skytteren egentlig ønsket, og derfor ikke var innsiktet ordentlig. Jeg finner det, i likhet med Orchard, høyst sannsynlig at det ble avfyrt mer enn ett skudd fra "the grassy knoll" fordi så mange tilskuere rapporterte om flere skudd derfra. Selv om jeg har vært i tvil om tidspunktet for det tredje skuddet, av grunner jeg har oppgitt ovenfor, har jeg endt opp med å støtte Orchards scenario, og hans plassering av skudd #2 til z188 og skudd #4 til z200.

To fotografer var raske "på avtrekkeren" og fotograferte Texas School Book Depository bare sekunder etter at drønnet etter skuddene i Elm Street var ebbet ut. Bildet til venstre er tatt av Tom Dillard, og viser "the snipers nest", hvor noen pappesker er stablet opp. Det befant det seg vitner i etasjen under, men de kunne dessverre ikke bidra med opplysninger om en eventuell gjerningsmann. Herfra kom skudd #1. Til høyre er bildet til James Powell, som også viser posisjonen på vestsiden av bygningen, der det etter all sannsynlighet også befant seg minst en snikskytter. Som man ser, er det to åpne vinduer her. I William Orchards scenario ble skudd #5 avfyrt herfra og traff guvernøren i Texas, John Connally i armhulen.

THE SIX TH FLOOR OF THE TEXAS BOOK DEPOSITORY IN THE NEST
AND OTHER SET UP AREAS
RUTH ANN MARTENEZ
LEE HARVEY OSWALD (UNDER A SPELL ACCORDING
TO MAC)
MALCOLM "MAC" WALLACE
LAWRENCE LOY FACTOR
THE DAL TEX BUILDING THE TEAM WAS SUPPOSED TO BE ON TOP
BUT HAD PROBLEMS???

Over: I følge Roderick A. MacKenzie besto skytterteamet i skoleboklageret av Ruth Ann Martinez, Lee Harvey Oswald, Malcolm Wallace og Loy Factor. Sistnevnte innrømmet senere at han skjøt, men bommet med vilje. Uklipp fra MacKenzies bok.

Vi er da fremme ved det femte skuddet, som William Orchard mener er det første og eneste skuddet som ble avfyrt av det andre skytterteamet i skoleboklageret - nemlig i sjette etasje på vestsiden av bygningen (TSBDW). Og denne skytteren traff - men ikke det han siktet etter. I stedet traff han passasjerer i setet foran Kennedy, Guvernøren i Texas, John Connally, i hans høyre armhule, høyre håndledd og venstre lår. Orchard plasserer skuddet tidsmessig til z224. Som jeg har fortalt tidligere, var guvernør John Connally en av de tilstedeværende på det møtet Lyndon B. Johnsons elskerinne fortalte om for få år siden, der temaet høyst sannsynlig var "the big event" - mordet på den amerikanske presidenten.

Guvernør John Connally var altså sannsynligvis fullt klar over hva som ventet presidenten 22. november 1963, og også hvilken risiko han selv og hans kone utsatte seg for ved å sitte i presidentens bil. Det er Lyndon B. Johnsons elskerinne, Madeline Brown, som opplyser at Connally var til stede ved møtet hjemme hos oljemogul Clint Murchison sr om kvelden den 21. november 1963, der alle ble opplyst om at bilkortesjen gjennom Dallas dagen etter var valgt ut som åstedet for "the big event", som hadde vært under planlegging i nesten to år. Det er ikke godt å si om Connally frivillig gikk med på å sitte midt i skuddlinjen, om han ble

presset eller lovet en belønning, men hans ansiktsuttrykk i løpet av formiddagen viser med all tydelighet at vi har med en meget forknytt og nervøs mann å gjøre. Man kan riktignok også finne noen bilder der han smiler, men det endrer ikke ved det generelle inntrykket av en mann med store indre pinsler, enten fordi han hadde samvittighetskvaler, eller fordi han fryktet for sitt liv. Noen vi kanskje si at det var et uttrykk for skjebnens ironi at han selv ble livstruende skadet i skudd-dramaet. Skuddet som traff Connally var i virkeligheten skudd nummer #5, og det andre skuddet som traff et av menneskene i bilen.

Over har jeg satt sammen en liten billedserie som viser guvernøren i Texas, John Connallys ansikt om formiddagen 22. november 1963. Ta en god kikk på denne mannens ansikt! Slik ser en mann ut som vet at USAs president snart skal myrdes, og som vet at han selv sitter eller skal sitte midt i skuddlinjen! Kan det være noen tvil om at vi her har å gjøre med en meget betenkt og nervøs mann? På de to første bildene står Connally og hører Kennedy holde sin aller siste tale før de forlater Fort Worth. Det ser ut til at han prøver å presse frem et smil på det første bildet, men det blir bare en forstenet grimase. Rett ved siden av ham står en overlykkelig visepresident Lyndon B Johnson med et salig smil om munnen, vel vitende om at han straks vil være Amerikas 36. president. På bilde nummer tre kommer Connally ut av presidentens fly på Love Field i Dallas, og nå er tydeligvis alvoret gått opp for ham for fullt, han skal snart sitte i skuddlinjen for snikskytterne. Både Connallys kone og presidentparet er tydelig begeistret og vinker glade til publikum, bare Connally er helt stiv i masken. Nervøst retter han på slipset som truer med å kvele ham.... Det er som om han tenker: "Why the hell did I agree to sit in this damned car....?"

Kennedy ble senere truffet en gang til, det grufulle hodeskuddet som nærmest knuste presidentens hode, og en medhjelper på gateplan må ha signalisert opp til skytterne i sjette etasje i skoleboklageret at de skulle legge igjen tre tomhylser fordi de hadde tre treff, og dette var da også den første offisielle versjonen som ble forsøkt etablert. Men etter at det ble kjent at et skudd også hadde bommet og truffet bakken, måtte man finne en ny løsning, og Arlen Specter kom opp med idéen om den ene kula som hadde såret både Kennedy og Connally. Problemene med denne teorien synes så åpenbare at det er et under at noen kunne mene at den hadde noe for seg. For det første kunne Kennedy umulig ha blitt skutt i ryggen, og for det andre passet overhodet ikke skuddsårene til Connally med et skudd fra den posisjonen som var valgt ut som den enslige skytterens.

Det har også hersket en del uenighet vedrørende tidspunktet for når Connally ble truffet, og som jeg skrev innledningsvis har Connallys hatt spilt en ikke uvesentlig rolle i denne diskusjonen. Etter at han ble skutt vises noen høyst merkelige bevegelser på Zapruder-filmen, og man kan se noe som av Kennedy-forskere er kjent som "John Connally's Hat Trick". I

Zapruder billedramme z225 synes Connellys hatt overhodet ikke, mens i billedrammen etter, z226, dukker den plutselig opp fra "intet" på en måte som er absolutt umulig dersom filmrammene var ekte. Connally "romsterer" etterpå litt rundt med hatten, før han lener seg bakover og snur kroppen til høyre og bakover mot Kennedy. Det hele ser høyst merkelig ut! Og det er ikke den eneste merkverdigheten med personene i presidentbilden idet den kjører de siste meterne frem mot det punktet der det fatale hodeskuddet treffer Kennedy!

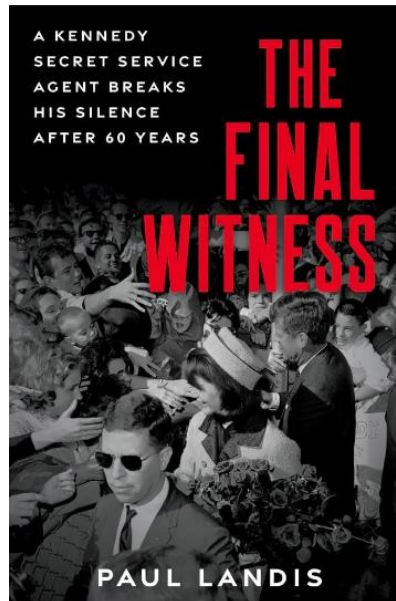
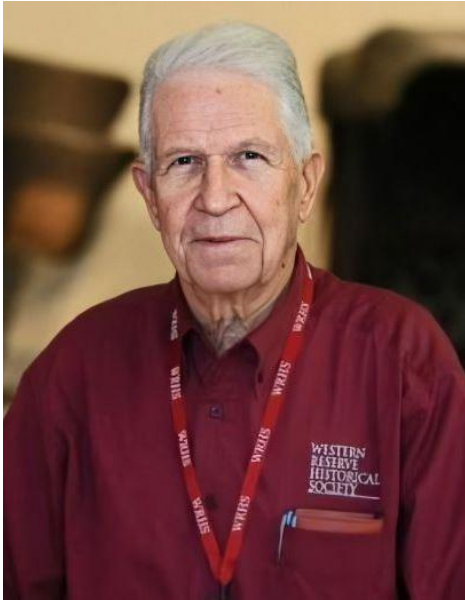
Det har så langt blitt avfyrt 5 skudd mot Kennedy; Ett fra skoleboklageret øst, to fra «the grassy knoll», ett fra Dal Tex bygningen, ett fra skoleboklageret vest, og snart lyder enda et rifleskudd når det sjette skuddet (#6) blir avfyrt, denne gangen et andre skudd fra 2. etasje i Dal Tex bygningen rett bak Kennedy. Og skuddet treffer - ikke noen av personene i bilden, men rammen rundt frontruten i den åpne presidentlimousinen. Prosjektilet blir deretter fragmentert og en del av det treffer frontruten til venstre for sjåføren, Bill Greer, rikosjetterer bakover i vinkel, treffer speilet i bilen forfra og lager et tydelig merke. Første gangen skaden i frontruten er synlig, er i Zapruder billedramme z268. Skytteren i Dal Tex bygningen anvendte lyddemper, så skuddet hørtes ikke av noen av tilskuerne, men skadene på bilen taler sitt tydelige språk. I ettertid ble det funnet en del av et prosjektil i forsetet og en på gulvet foran forsetet. Skuddet må ha kommet bakfra, og den sannsynlige posisjonen, er 2. etasje i Dal Tex bygningen.

Den usannsynlige historien om «the magic bullet».

Arlen Specter, senere senator, har fått den tvilsomme æren av å ha funnet opp den såkalte «one shot» teorien, bedre kjent som «the magic bullet». Kulen som gikk ut og inn av kroppene til Connally og Kennedy på ulike steder og skiftet retning flere ganger underveis. Specter jobbet for Warren kommisjonen etter mordet.

Historien om hvordan "the magic bullet" "tilfeldigvis" dukket opp som bevisgjensstand er i seg selv så oppsiktsvekkende og usannsynlig at den fortjener et større avsnitt, og den kan sies å være en god illustrasjon av Warren-kommisjonens ultratynne bevisgrunnlag. [Gary Aguilar and Josiah Thompson](#) har levert viktige opplysninger om hvordan dette prosjektilet fremkom under høyst tvilsomme omstendigheter, og at prosjektilets tilknytning til mordet på Kennedy er omtrent ikke-eksisterende. Ifølge den offisielle historien ble kulen nemlig ikke funnet i bilen, på noen av ofrene, eller på annet måte som knytter den direkte til åstedet, men den ble funnet av en pleier som holdt på å rydde i brukte lakener på Parkland Hospital! Da han ristet et laken hørte han visstnok lyden av metall som traff veggen, og et prosjektil falt ut på gulvet. Kulen endte til slutt opp hos FBI. I norske aviser blir det påstått at det ble bevist at «the magic bullet» hadde blitt avfyrt av Carcano-riflen. Dette er helt feil, Myndighetene klarte ikke en gang å bevise at Carcano-riflen var blitt avfyrt samme dag.

Selv i vår tid, mer enn 60 år etter attentatet på president Kennedy, dukker det stadig opp førstehånds vitner med nye opplysninger om mordet. Jeg har nevnt Judyth Vary Baker og Roderick MacKenzie, som begge har skrevet bøker med helt ny informasjon. I 2023 utga også en av Secret Service agentene som befant seg i følgebilen bak presidentlimousinen en bok der han kommer med ganske oppsiktsvekkende ny informasjon. Hans navn er [Paul Landis](#), og han sto som nummer to på fotbrettet til følgebilen. Han så altså drapet på nært hold, hørte skuddene og så presidentens hode eksplodere og at en sprut av blod, hjernemasse og bensplinter kom ut fra presidentens hode. Ganske interessant er at han beskriver spruten som grå, akkurat som en av politimotorsyklistene som kjørte rett bak presidentbilen, Bobby W. Hargis, som hevdet at frontglasset på motorsykkelen ble sprutet ned både av blod og partikler av en grå masse. Han som så den ekte Zapruder filmen, Dino Brugiono, som var vakthavende ved CIA's fotolaboratorium i New York da Zapruder filmen kom dit dagen etter attentatet, fortalte også at spruten fra Kennedys hode rett til værs og bakover var hvit. Og det er vel kjent at menneskets hjerne består av grå/hvit substans. Til venstre ses Landis som han ser ut i dag, 88 år gammel. I midten ses bokomslaget på hans bok, «The final witness». Til høyre har jeg satt inn et utsnitt fra et bilde av prosesjonen som gikk bak Kennedys kiste. Paul Landis gikk rett bak Edward, Robert og Jaqueline Kennedy. Han var sikkerhetsvakt for Jaqueline.

Til venstre ses bilkortesjen idet den nærmer seg Dealey Plaza, og Paul Landis ses som nummer to på fotbrettet på følgebilen. Snart skulle presidentens bli kjørt rett inn i et dødelig bakholdsangrep med seks skytterteam fra alle kanter. Ganske merkelig at ikke Secret Service agentene står bak på presidentbilen. På bildet til høyre passer Landis (med solbriller) på presidentparet før kortesen forlater Love Field flyplass i Dallas, og Kennedy insisterte på å hilse på tilskuerne.

Paul Landis, til høyre, fotografert sammen med Jaqueline Kennedy og søsteren hennes, Lee Bouvier, i oktober 1963, måneden før attentatet på Jackies ektemann. Landis fikk traumer pga mordet, og avsluttet karrieren som Secret Service agent, allerede seks måneder etter mordet.

Og en viktig årsak til det, var en hendelse da bilene hadde ankommet Parkland Sykehus, og både Clint Hill og Paul Landis ønsket å hjelpe Jackie ut av presidentbilen. Men hun nektet, og sa hun ikke ville forlate mannen sin. Det var først da Clint Hill dekket til Kennedys maltrakterte hode med jakken sin, at hun gikk med på å komme ut av bilen sammen med Kennedy. Og det var akkurat da han befant seg i baksetet på presidentbilen at Landis opplevde det som har plaget ham i alle år. Han fant nemlig først flere prosjektilfragmener, men la dem tilbake i baksetet. Men så fant han et helt uskadd prosjektil, og han ble veldig i tvil om hva han skulle gjøre med det. Til slutt puttete han det i lommen, med den motivasjonen at han var redd for at prosjektilet skulle bli funnet av suvenirjegere som kunne finne på å stjele det. Senere fulgte både Clint Hill og Paul Landis Jackie inn i sykehuset, og Landis forteller at det var skikkelig kaos der inne og at han nærmest ble presset inn i akuttrommet der Kennedy ble lagt på et operasjonsbord. Og der fikk Landis ideen om å legge det prosjektilet han hadde funnet ved siden av Kennedys kropp, slik at det kunne bli funnet. Han tenkte det kanskje kunne være et viktig bevis. Men i ettertid ble Landis sterkt plaget av angst og bekymringer, som har naget ham i alle år. Men nå letter han altså sin samvittighet som 88 åring med utgivelsen av sin bok. Landis' opplysninger slår bena fullstendig under den offisielle teorien om hvordan «the magic bullet» først ble funnet da en person på Parkland ristet på et laken og et prosjektil falt ut. Og det helt uten at noen visste noe som helst om hvem lakenet hadde blitt brukt av, selv om teorien var at det var Connallys laken. Og flere av vitnene benekter på det sterkeste at det prosjektilet som dukket opp overhodet lignet på «the magic bullet». Landis har også en ganske original forklaring på prosjektilets opprinnelse. Han tror kulen traff Kennedy i ryggen, men ikke gikk helt inn, men falt ut igjen i bilsetet. Og da prosjektilet dukket opp hos Connally, som han tror, mener han at sykehustrallen som fraktet Kennedy, må ha dultet borti Connallys, slik at prosjektilet hoppet over fra Kennedy til Connally. En langt mer sannsynlig forklaring, er at det prosjektilet Landis fant, var det som hadde truffet Kennedy i strupen forfra, deretter gått gjennom Kennedy og truffet setet bak ham. På bilder er merket i setet etter prosjektilet tydelig. For å lage en plausibel forklaring på hvordan et prosjektil som ble funnet i baksetet bak Kennedy ble funnet, måtte det så diktes opp en historie om kulen som «tilfeldigvis» dukket opp i et laken på sykehuset. Om skuddene i Dealey Plaza, forklarer for øvrig Landis at han hørte to skudd bakfra, og at han hørte et skudd til da bilen befant seg veldig nærme «The triple underpass», som hørtes ut til å komme derfra, men han antok at det bare hørtes ut til å komme fra RROP fordi de var så nærme der. Vel, vel, han er åpenbart fremdeles preget av teorien om the «lone nut», men er nå åpen for at det kan ha vært flere skyttere.

Det som nesten er enda mer oppsiktsvekkende enn at Landis forteller at han fant et uskadet prosjektil i baksetet på presidentbilen, som han la på operasjonsbordet der Kennedy lå, er at en sykepleier allerede i 2013 fortalte i et intervju at hun så kula ligge ved skulderen til Kennedy da hun assisterte ved gjenopplivningsforsøket. Hun heter [Phyllis Hall](#), og intervjuet med henne er tilgjengelig på youtube.

På bildet til venstre ses hun som yngre, og i midten er et stillbilde fra intervjuet. Og det er grunn til å spørre om det virkelig var «the magic bullet» hun så, eller om den ble byttet ut med et prosjektil som passet til en Carcano rifle. Phyllis Hall beskrev nemlig kula som spisset i tuppen, akkurat som de som ifølge den offisielle historien fant kula i et laken også hevdet. Phyllis hadde egentlig fri den dagen mordet skjedde, men var der for å snakke med en venninne, da dørene plutselig åpnet seg og visepresident Johnson og Connally på en bære kom inn. Connally gråt og skrek av smerte og blødde stygt fra flere sår og Johnson var usedvanlig blek. Så kom også trallen med Kennedys kropp med Jacqueline ved siden inn. Her er et lite utdrag fra intervjuet, oversatt av undertegnede. Phyllis fortalte at kriserommet var fylt av 15-20 mennesker og at en av sikkerhetsvaktene ba henne hjelpe til.

«Raskt gjorde jeg som han sa og fulgte trallen inn i akuttrommet.

«Rommet var allerede fylt til siste plass. Det var rundt 15 til 20 ansatte inne som alle prøvde å gjøre alt de kunne for presidenten.»

Men hun legger til: «Etter min mening var Kennedy død ved ankomst.

"Han kom ikke til å overleve, men det var vår jobb å prøve. Allerede tegn på cyanose (blå eller lilla farge på huden - som indikerer lite oksygen) hadde satt seg.

"Pupillene hans var utvidet, og det var et gapende utgangssår i halsen hans."

Mens kirurger febrilsk arbeidet på presidentens livløse kropp, gjorde Phyllis en oppsiktsvekkende oppdagelse.

Hun avslører: «Mr Kennedy hadde så tykt hår, så få mennesker la merke til det gapende såret i skallen hans. Kula hadde revet den rent bort.

«Hjernen hans var alvorlig skadet og blodtapet var stort.

"Men mens vi fortsatte å jobbe, holdt jeg hodet hans.

«Jeg kunne se en kule mellom øret og skulderen hans. Den var spiss i tuppen og viste ingen tegn til skade. Jeg husker at jeg så på den – det var ingen sløving av kula eller merker etter hylsen den var blitt avfyrt fra.

«Jeg hadde mye erfaring med å jobbe med skuddskader, men jeg hadde aldri sett noe lignende før.

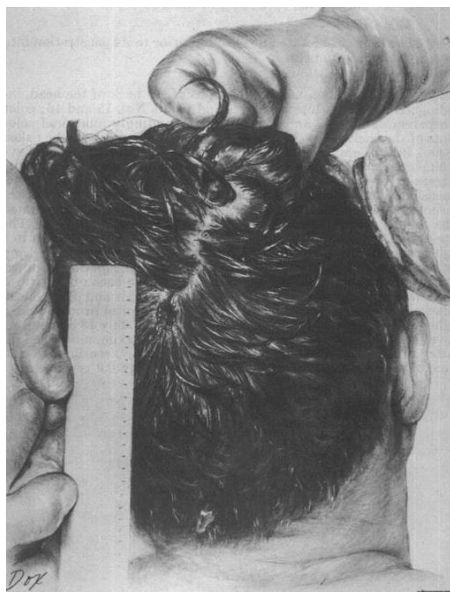
"Den var omtrent en og en halv tomme lang - ingenting som kulene som senere ble produsert.

"Den ble tatt bort, men jeg har aldri sett den presentert som bevis eller hørt hva som skjedde med den.

Det forblir et mysterium."

Dette grusomme bildet er ikke ekte – jeg tror det ble laget i forbindelse med Kennedy-filmen til Oliver Stone fra 1991. Men bildet viser det svært mange som var til stede i akutt-rommet eller deltok i å frakte Kennedys døde kropp observerte: Kennedys hode var nærmest skutt i stykker og han hadde et stor utgangssår på høyre side av bakhodet. Og deler av hodeskallen hang bare fast i huden på hodebunnen som en slags flaps som kunne løftes på plass. Det ser man også blir gjort på flere av obduksjonsfotografiene. En hanskekledd hånd holder flapsen på plass når det skal fotograferes. En som beskrev dette enorme krateret var altså sykepleieren, Phyllis Hall, som holdt Kennedys hode under gjenopplivningsforsøkene. Hun trodde kanskje ikke alle observerte såret pga alt håret til Kennedy, men mange leger, sykepleiere og transportører har beskrevet det samme såret.

Et obduksjonsfoto og en tegning Warren-kommisjonen fikk laget. Vi ser at den behanskede hånden må holde løse deler av hodet på plass, men bildet er åpenbart forfalsket. Det må være håret fra en annen pasient og man ser et tydelig skille mellom det våte håret øverst og tørt hår lenger ned i bakhodet. Håret til denne personen er åpenbart for kort til å være Kennedys.

Prosjektilet ble senere døpt "the magic bullet", fordi den angivelig ikke bare traff Kennedy, den endret retning og kom ut av strupen hans, endret retning igjen og traff guvernør Connally i armhulen, høyre håndledd og venstre lår, kom ut av kroppen hans og havnet et eller annet sted i klærne hans. Fra Connallys klær har så kulen trillet ut og havnet i lakenet på Parkland helt uten at noen oppdaget det, før det skulle ryddes i skittentøyet. På sitt sedvanlige tvilsomme vis, klarte FBI å knytte kulen til mordet på Kennedy, ved å anvende både pleiere og agenter som sannhetsvitner, til tross for at flere av disse i ettertid benektet at den kulen som ble fremlagt av Warren-kommisjonen som bevisgjenstand ikke var den de hadde holdt i hånden på Parkland sykehus, og en av agentene benektet endog så sent som i 2002 at han noensinne hadde sett prosjektilet, til tross for at Warren-rapporten oppgir ham som mottageren!

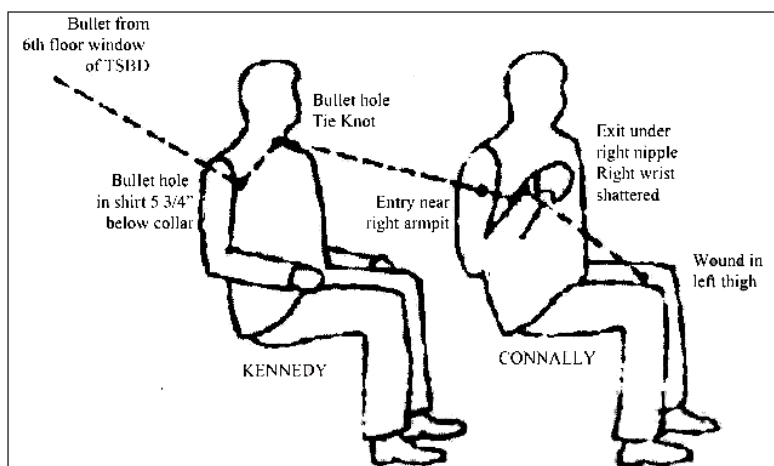

*Her har Connallys bangeste anelser gått i oppfyllelse - han er selv truffet av et skudd fra en av snikskytterne. Skuddet ble avfyrt fra Texas School Book Depository, men ikke av Lee Harvey Oswald og ikke fra østsiden av bygget, men fra vestsiden i samme etasje. Skuddet treffer Connally i høyre armhule, går gjennom kroppen og treffer høyre håndledd og venstre lår. Connally gikk resten av livet med en splint av kulen i kroppen, den ble aldri operert ut. Den offisielle historien som raskt ble forsøkt etablert, var at en enslig skytter hadde avfyrt tre skudd; to hadde truffet Kennedy og ett hadde truffet Connally. Men så ble det kjent at en av tilskuerne var skadet av et skudd som hadde truffet bakken ved Main Street, og FBI/CIA/Sheriffkontoret i Dallas ble nødt til å endre den offisielle forklaringen, og innføre "the magic bullet", som hadde truffet **både** Kennedy og Connally! Verre idioti skal man lete lenge etter! Historien var så åpenbart oppkonstruert at det er et under at noen kunne "kjøpe" den. Som om det ikke var nok, så kunne denne magiske kulen fremvises. Den hadde passert gjennom to mennesker, truffet ben og endret retning flere ganger, og likevel var kulen så godt som uskadet!*

Hele historien er beheftet med så mange usikkerhetsmomenter, gjetninger og direkte feil, at det som så mye annet som kom fra Warren-kommisjonen, er helt utrolig at noen kunne svelge en slik kamel uten å reagere. Det vil si, mistankene om at beviset var fabrikkert var jo nødt for å dukke opp hos enkelte, det fantes jo tross alt selvstendig tenkende mennesker også i 1963, selv om det i saken med mordet på Kennedy kan virke som man var villig til å godta de mest

usannsynlige "tilfeldigheter" og opplagte forfalskninger som sannhetsbevis. Men i tilfellet med "the magic bullet", kunne man altså knytte prosjektilet som ble funnet tilfeldig blant lakener på Parkland Hospital til Connally gjennom så tilsynelatende bunnsolide vitneutsagn, at beviset fremsto som vanntett. Men det var før noen tok seg bryet med å gå direkte til vitnene. Og det ble klart allerede i 1967 at minst ett av vitnene tok klart avstand fra at Warren-kommisjonens bevisgjenstand CE 399 var den kula som ble funnet samme dagen som Connally og Kennedy ble behandlet ved Parkland. Og senere har altså flere av dem som ble oppgitt som sannhetsvitner i Warren-kommisjonens rapport tatt sterk avstand fra den rollen de har blitt tillagt i rapporten, inkludert FBI-agenten som oppgis å ha mottatt kula! Han påstår at han aldri har hatt noe med et slikt prosjektil å gjøre! At de impliserte personene på Parkland ikke kunne gjenkjenne kula, var også velkjent for FBI, og er vel dokumentert i lenge skjulte rapporter, men disse rapportene valgte man altså å overse og holde skjult, og løgnen om at kula så ut som på bildet i Warren-rapporten, bevitnet av solide vitneutsagn, var det eneste offentligheten fikk kjennskap til den gangen. Men heldigvis kommer selv de mest infame forfalskninger for en dag til slutt.

Legger vi dette sammen med det faktum at det så godt som uskadde prosjektilet skal ha perforert to mennesker, truffet ben og muskelmasse og forårsaket store skader på begge mennene til slutt hadde kraft nok igjen til å komme ut av Connallys kropp, men ikke nok kraft til å trenge gjennom klærne hans, må vi vel stå igjen med kanskje verdenshistoriens mest oppsiktsvekkende historie om en riflekule! Og så hadde attpå til Connally en stor kulesplint igjen i benet, som ble værende i kroppen hans resten av livet! "The magic bullet" kom ikke bare så godt som uskadd gjennom Kennedy og Connally! Den la også igjen splinter underveis, slik at man nesten må si at den vokste i volum på reisen gjennom to menneskekropper!

Denne tegningen viser den banen Warren kommisjonen mente at "the single bullet" hadde fulgt. Teorien ble funnet opp av medlemmet av kommisjonen, Arlen Specter(f. 1930). Han mente kula først traff Kennedy i ryggen, skiftet retning og gikk ut gjennom Kennedys strupe, endret retning igjen og traff Connally i armhulen, handledet og låret, og kom til slutt ut igjen så godt som uskadd, og det til tross for at Connally gikk hele livet med en stor del av prosjektilet i benet. I virkeligheten ble Kennedy skutt forfra, fra den gresskledd kollen, og Connally ble skutt noen tiendels sekunder senere, fra sjette etasje på vestsiden av Texas School Book Depository. Connallys skuddskader er simpelthen ikke forenlig med et skudd fra "the snipers nest", og han kan umulig ha blitt skutt fra denne posisjonen, og det kunne heller ikke Kennedy ha blitt!

En av de mange merkverdighetene som viser at Zapruder-filmen er manipulert. På bildet til venstre, utsnitt fra z225, er både Kennedy og Connally truffet. Filmen er på dette punktet forfalsket for at det skal se ut som om de blir truffet samtidig av samme kule. Men forfalskerne har ikke klart å få alle bevegelser til å se like naturlige ut, og en av de tingene de synes å ha oversett, er måten John Connallys hatt plutselig dukker opp på det neste bildet, utsnitt av z226. Det hvite feltet som ses på venstre side av Connallys brystkasse, er hatten hans, som gjør noen merkelige bevegelser i de neste billedrømmene. For at hatten skulle kunne dukke opp slik den gjør på dette bildet, må Connally ha beveget den nærmest med lynets hastighet! Connally lener seg senere bakover og snur seg mot venstre og ser bakover, før han snur seg fremover igjen og blir trukket ned i bilen av sin kone. Etterpå stikker hode hans opp igjen idet hastigheten settes opp etter hodeskuddet.

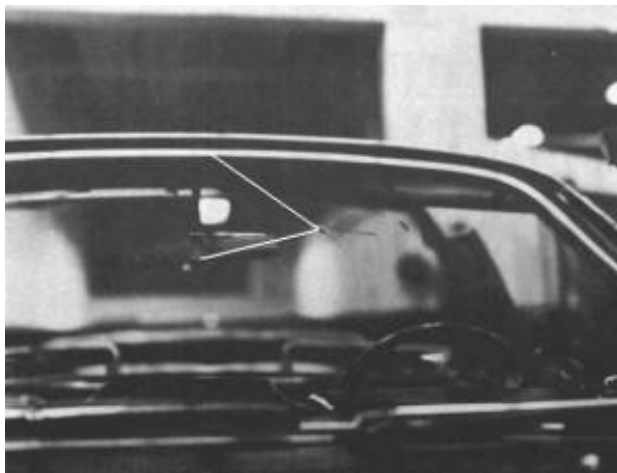

Dette bildet ble tatt omtrent samtidig med Zapruder billedrømmene over, av Charles Bronson, som sto på en pidestall på nordvestsiden av Main og Houston Street. Han filmet også fra denne posisjonen. Herfra ser man tydeligere at det ikke fantes så mange tilskuere langs ruten her på slutten før bilen snart ville forsvinne

bak "Stemmons freeway" i Zapruder filmen. Skiltet ses som en rett strek som når opp i muren bak Elm Street, og man kan også se Zapruder og hans medarbeider som står på en pidestall og filmer på venstre side av bildet. Litt til venstre for der Zapruder står og filmer, er den gresskledd kollen, der det befant seg et skytterteam bak treggerdet som skiller kollen fra parkeringsplassen bak. Det var et skudd derfra som traff Kennedy i strupen, gikk gjennom kroppen hans, og laget en skade i setet bak ham. Sannsynligvis gikk ikke prosjektillet inn i setet, men falt ned bak Kennedy. Der ble det funnet av en av sikkerhetsagentene, Paul Landis, som tok det med seg inn i akuttrommet på Parkland og la det på operasjonsbordet der Kennedy lå. Og der ble det observert av sykepleieren Phyllis Hall, som beskrev kulen som spiss. Det gjorde også de som fant og mottok et prosjektil som falt ut av et laken på Parkland.

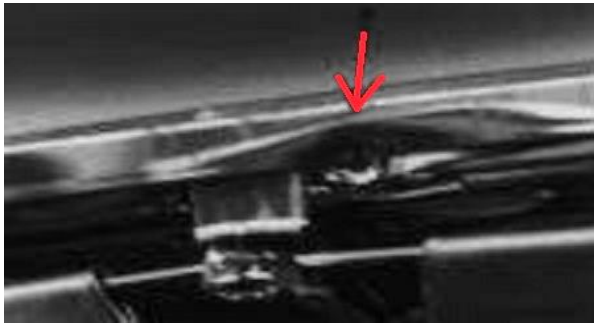

På denne forstørrelsen av Zapruder billedramme z268 kan man så vidt se skaden på frontruten med et meget skarpt øye. Synlig er også den lille riften i baksetet bak Kennedy der halsskuddet kom ut av kroppen hans og lagde en rift i setet. (Se de to pilene). Legg for øvrig merke til passasjeren i forsetet, Secret Service agent Kellerman, som sitter og ser bakover i bilen. Riktignok skjedde skytingen i løpet av en kort tidsperiode, men det er helt bemerkelsesverdig å registrere hvor utrolig tafatte Secret Service agentene oppførte seg. Så mange av dem har stirret rett mot presidenten så langt i scenariet, at jeg mener man under normale omstendigheter burde forvente at minst en av dem burde ha reagert med å forsøke å beskytte ham. Jevnfør med visepresidentens sikkerhetsagent som reagerte med å åpne døren på bilen han satt i for å komme hurtigst mulig frem til visepresidenten for å beskytte ham allerede få tideler etter de første skuddene. Men de som kunne ha beskyttet presidenten foretok seg absolutt ingenting! Jeg synes ikke det er merkelig at de mistenkes for å ha stått i ledtog med konspiratørene!

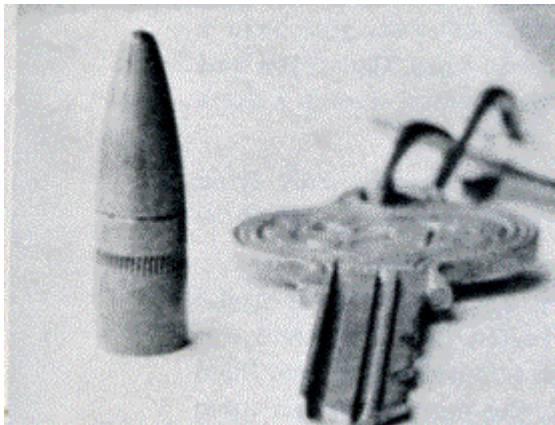

På bildet til venstre av presidentbilen har William Orchard tegnet inn linjer som viser retningen til rikosjetten etter at det sjette skuddet har frontruten, og hvordan prosjektilfragmentet rikosjetterte og traff speilet på skrå forfra. På nærbildet på neste side ser man tydelig at speilet har blitt truffet av et prosjektil. Skuddet kan bare ha blitt avfyrt fra en posisjon relativt lavt på skrå bak bilkortesjen, nærmere bestemt fra Dal Tex bygningen. Til venstre , neste side., ses fragmenter som ble funnet i forsetet og på gulvet foran forsetet i presidentbilen.

Warren-kommisjonen hevder selvsagt at dette må være prosjektilfragmenter fra det prosjektilet som traff Kennedy bakfra i hodet, etter hva de hevdet. Det er ganske interessant å sammenligne de to fragmentene som altså skal være fra hodeskuddet med det nesten uskadde prosjektilet jeg har vist tidligere, som etter sigende skal ha passert gjennom både Kennedy og Connally, truffet bein og vev i kroppen slik at det skiftet retning to ganger! Som så mye annet av de Warren-kommisjonen fant opp, virker dette like usannsynlig. Det er kanskje ikke så forunderlig at Secret Service agentene var meget raske med å montere på taket på presidentens bil etter mordet, og at bilen ble vasket(!!!) mens den sto parkert ved Parkland Hospital virker utrolig mistenkelig! Alt faller inn i et mønster der det var om å gjøre å skjule flest mulig spor etter det grusomme mordet!

Til venstre: Fragmenter av prosjektiler som ble funnet i presidentbilen. Warren kommisjonen hadde store problemer med å kunne redegjøre for hvor disse deformerte kulene stammet fra, men endte med å forklare dem som rester etter prosjektilet som traff Kennedy i hodet bakfra. Til venstre ses skaden i bilspeilet, som ble truffet av en rikosjett fra skuddet som traff frontruten. Under: Personaldirektøren ved Parkland sykehus, O. P. Wright, hevdet at prosjektilet han hadde holdt i hånden om ettermiddagen 22.11.1963 hadde spiss tupp slik som på bildet til venstre, og at den ikke lignet på den kule som ble fremstilt som CE 399 på bildet til høyre. Dette var kommisjonen fullt klar over, men han ble likevel oppgitt som sannhetsvitne. FBI-agenten Bardwell Odum, som ble oppgitt av kommisjonen som mottager av prosjektilet, nektet så sent som i 2002 for at han hadde hatt noe med en slik kule å gjøre.

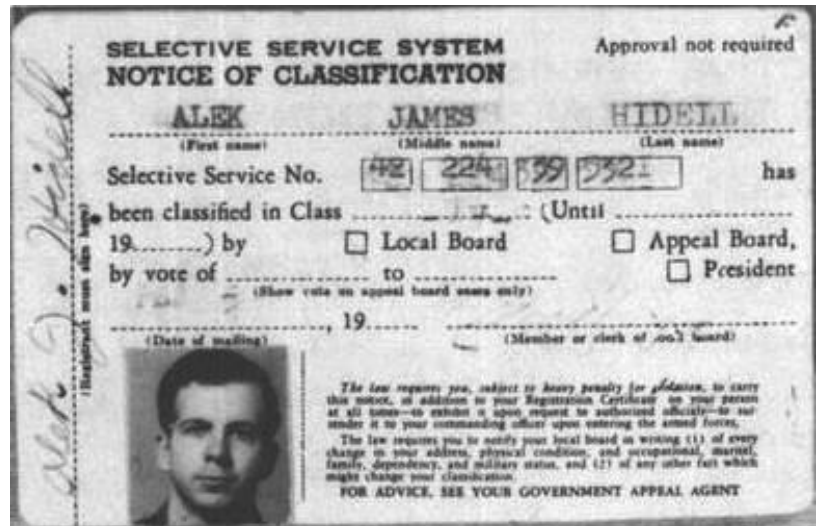

Det er ikke alltid like lett å orientere seg i den jungelen av informasjon som eksisterer omkring mordet på John F. Kennedy. Og det som gjør det absolutt mest problematisk, er at man egentlig ikke kan stole på noe som helst av det man finner i de ulike kildene. Dette gjelder særlig all informasjon som FBI/CIA og Dallas-politiet står bak, men også blant privatforskere av ulik grad av profesjonalitet har det blitt produsert både halvsannheter og spekulasjoner som ved nærmere etterprøving har vist seg å ikke holde vann. I de fleste tilfellene er man jo vant til at man i alle fall kan stole på de offisielle opplysningene som politiet står bak, men i denne spesielle saken er det motsatte tilfelle - all offisiell informasjon som tilfløt mediene hadde kun ett eneste siktemål, nemlig å få etablert teorien om den enslige psykisk ustabile skytteren så raskt som mulig.

Den sikreste informasjonen finner man kanskje i de aller første vitneutsagnene og mediereportasjene etter mordet, da folk og journalister fremdeles levde i den ganske naive forestillingen at det var om å gjøre å få frem så mange vitneobservasjoner som overhodet mulig for å hjelpe politiet i etterforskningen.

Riflen som ble funnet i "snipers nest" i 6 etasje av Texas School Book Depository, en italiensprodusert Carcano-rifle av usedvanlig dårlig kvalitet. Siktet var dessuten ikke skikkelig innsiktet og svært få ville ha vært i stand til å treffe noe som helst med denne riflen.

Dette ID-kortet som ble funnet hos Oswald var det "bevist" som knyttet ham til "mordvåpenet". En Carcano-rifle var kjøpt pr. postordre i dette navnet, Alek James Hidell. Det ville ha vært den enkleste sak i verden for hvem som helst å bestille et våpen i dette navnet. Mens faktum var at Oswald kunne gått inn i en hvilken som helst våpenforretning og kjøpt akkurat det våpenet han ønsket uten å måtte oppgi sin identitet!

Flere "beviser" som knytter Oswald til våpnene som drepte politibetjenten Tippit og president Kennedy. Bildene er åpenbart forfalskede og Oswalds ansikt er montert inn i et annet fotografi. Proporsjonene stemmer ikke, og heller ikke skyggene, og det er ganske tydelig at samme foto av Oswalds ansikt er benyttet i begge tilfellene, men på bildet til høyre har man av en eller annen grunn valgt å bare bruke overdelen av hans ansikt. Munnen er helt ulik hans! Og igjen må man undres over eksistensen av så mange overtydelige "beviser". Enten gjorde Oswald alt han kunne for selv å produsere "bevis" for at han var morderen, eller han ble utsatt for et komplott. Eller et tredje alternativ er kanskje at man står overfor verdenshistoriens hittil dumme morder?

Konspirasjonen er fullendt og den på forhånd utpekte syndebukken bringes ut fra kinolokalet, Texas Theater, der han ble arrestert, oppsiktsvekkende kort tid etter mordet. Ingen av dem som observerte Oswald i skoleboklageret hadde mistenkt ham for å ha avfyrt skuddene, for han jobbet jo der! Likevel gikk det ut en etterlysning av ham overraskende kort tid etter drapet på presidenten. Legg for øvrig merke til det selvtillfredse smilet om munnen på den sigarrøykende politimannen til høyre for Oswald. Men noe har likevel gått galt. Det kan selvfølgelig aldri ha vært meningen at Oswald skulle arresteres i live, slik at han skulle få anledning til å erklære sin uskyld! Han ble instruert av CIA om å finne videre instruksjoner i kinolokalet, og planen må helt opplagt ha vært at han skulle skytes og drepes under arrestasjonen.

Men myndighetene var slett ikke interessert i alle disse vitneutsagnene - det viste seg ganske hurtig at folk for sin egen sikkerhets skyld ble bedt om å holde ting for seg selv eller aller helst forsøke å glemme hva de hadde sett. Oppe i det forbrytternettverket som besto av brutale og skruppelløse mafiamedlemmer og gjennomkorrupte politifolk og agenter var det ingen plass til det ærlige gjennomsnittsmennesket med tillit til myndighetspersoner, og utallige fotografier og amatørfilmer som folk i sin naive tiltro til politiet leverte inn i dagene og ukene etter mordet, ble manipulert med og endret eller rett og slett destruert fordi de viste avslørende detaljer.

Mary Moorman som sto ved Elm Street tok et polaroidfoto rett mot Texas School Book Depository og leverte det til politiet, men hun fikk det aldri tilbake, og det samme gjaldt et bilde som Robert Croft tok av Kennedy akkurat idet han ble skutt i hodet. Croft tok det velkjente fargebildet av Kennedys bil rett etter at det aller første skuddet falt - det skuddet mange mistolket som et fyrverkerismell, men han tok også et bilde til, og han oppgir selv at det var hodeskuddet som utløste fingerbevegelsen som trykket ned utløseren på kameraet. Som den ærlige samfunnsborger han var, leverte han inn hele filmen til politiet da han hørte om oppfordringen, og da han fikk filmen tilbake var bildet av presidenten idet han ble skutt i hodet blankt - "fototekniske problemer" hadde gjort at det ikke ble noen eksponering. Det kunne jo selvsagt ha vært sant dersom det var et engangstilfelle, men når slikt skjer igjen og igjen, danner det til slutt et mønster av bevisst destruering av uønskede opplysninger.

Orville Nix, som sto på motsatt side av Elm Street i forhold til Zapruder, tok også et amatøropptak som viste hodeskuddet, og han leverte i likhet med Moorman og Croft fra seg sitt opptak. Han var overbevist om at filmen var blitt endret i løpet av den perioden den var i politiets varetekt og viste noe annet enn det han hadde sett da han tok opp filmen. Nix ble for øvrig utsatt for et særdeles grovt tilfelle av kryssklipping da han ble intervjuet på TV om sin oppfatning av hvor skuddene som drepte Kennedy kom fra. Nix var en prinsippfast og ærlig mann, som aldri la skjul på at han mente at skuddene kom fra den gresskledde kollen, og det svarte han også. I samme intervju ble han også spurt om hva Warren-kommisjonen mente om skuddenes opprinnelse. Nix svarte da som sant var at de mente skuddene kom fra skoleboklageret. Da intervjuet ble sendt hadde produsenten kryssklippet svarene slik at det lød som om det var Nix selv som mente at skuddene kom fra skoleboklageret. At det etter hvert var en god del journalister og TV-produsenter som så det som sin fremste oppgave å støtte opp om myndighetenes offisielle fremstilling kan det ikke herske mye tvil om. Hva gjør ikke en amerikaner i patriotismens navn når nasjonens ære står på spill?

Før jeg redegjør for mine vurderinger av det fatale hodeskuddet som drepte president Kennedy, vil jeg for et øyeblikk vende tilbake til min amerikanske venn, William Orcard, og hans webside. Mens jeg har arbeidet med min egen artikkel, har også han videreutviklet sine teorier, og han har nå også levert en overbevisende analyse av hvordan drapsmennene muligens kan ha tenkt forut for mordet. Den offisielle historien skulle være at skuddene var avfyrt av en enslig skytter, og det sier seg derfor selv at han ikke kunne rekke å avfyre et utall skudd i løpet av den tiden presidentbilen befant seg på Elm Street. Der Orchard og mange med ham tidligere har regnet med at "morderen" som skulle legge igjen et visst antall patroner i "snipers nest", måtte ha en medhjelper på bakken som kunne signalisere antall treff, slik at riktig antall patroner kunne legges igjen som bevis, er Orchards nyeste teori at man på forhånd bestemte seg for at det bare skulle avfyres tre hørbare skudd, og at tre tomhylser som

på forhånd var avfyrt med "drapsvåpenet" uansett ville bli etterlatt. Og at skuddene som eventuelt ble avfyrt i tillegg til de tre hørbare skuddene, skulle lyddempes.

Lee Harvey Oswald var bygget opp som "patsy" over lang tid, men hans oppdragsgivere i CIA hadde overbevist han om at han var engasjert av dem for å fungere som informant, og om mulig å avverge mordplanene på presidenten. Hans medlemskap i den cubanske eksilorganisasjonen FPCC (Fair Play for Cuba Committee), var ikke uttrykk for noen ekte interesse – han var infiltratør for CIA/FBI. I virkeligheten var hans "karriere" utviklet med et eneste siktemål; at han kunne anvendes som syndebukk for en eller annen kriminell aktivitet.

CIA hadde bygget opp to kandidater til bruk som mulige syndebukker i forbindelse med et mord på presidenten. Den andre var en ung mann med veldig mye til felles med Oswald, og som også var blitt sendt på "oppdrag" i Sovjet forut for mordet. Mannen het Gilberto Policarp Lopez, og han var også infiltratør i FPCC. Begge mennene, som var på omtrent samme alder og hadde nesten identisk signalement, var i Mexico noen måneder forut for mordet for å skaffe seg visa til Cuba, og begge hadde fått vite at de ville bli fraktet trygt vekk fra Dallas, for så å sendes via Mexico til Cuba.

David Atlee Philips, 1922-1988, var en høytstående CIA-offiser, som mange Kennedy-forskere mener var Lee Harvey Oswalds «CIA-handler». De ble observert sammen av flere vitner i Dallas få dager før attentatet. Mange mener Atlee Philips brukte dekknavnet Maurice Bishop.

Oswald skulle kamoufleres som politimann, og enten dro han innom Oswald-familiens bosted for å skifte fra jeans til en svart bukse, eller han hadde buksen i bilen han kjørte hjem med. På vei hjem, stoppet han på en bensinstasjon for å ringe til sin «CIA-handler», som mange Kennedy-forskere mener var David Atlee Philips, og fikk beskjed om å dra hurtig til Texas Theater, der det skulle være festet instruksjoner om hva han skulle foreta seg under et bestemt sete på kinoen.

Det er grunnen til at vitner i kinoen kunne fortelle at Oswald oppførte seg ganske merkelig, og gikk fra sete til sete og så ut til å lete etter noe, fordi han ikke fant instruksjonen der han hadde fått oppgitt at den skulle befinne seg. For det var en ren løgn at det fantes instruksjoner der, og Oswald må ha blitt ganske fortvilet da han oppdaget at han var blitt lurt. Skal tro hva han tenkte da intet var som han var blitt fortalt, og flere politimenn dukket opp og arresterte ham. Hele hans verden må ha falt i grus!

Oswald og Philips ble observert sammen i Dallas få dager før mordet av flere vitner. David Atlee Philips gikk, ifølge mange også under psevdonymet, Maurice Bishop. Han var ansvarlig for CIA's operasjoner i vesten, og skal også ha spilt en rolle i CIA's forsøk på å myrde Fidel

Castro. Noen mener også at Oswald ringte Philips i en halv time lang samtale den siste dagen han levde, men hvem Oswald egentlig ringte, har aldri blitt oppklart.

Begge de to forberedte «patsy»-ene var godt orientert om mordplanene på USAs president, og deltok i møter der mordet ble planlagt, og begge var til stede på Dealey Plaza 22. november

1963. Ironisk nok er det ikke usannsynlig at de begge to var overbevist om at det var den andre som skulle anvendes som patsy, og at de selv ville være den eneste som kom fra komplottet i live. Sannsynligvis var Lopez utpekt som patsy under attentatforsøket som var planlagt i Tampa, Florida 18. november, altså bare en snau uke før Dallas. Men planene lekket ut, og bevoktningen av presidentens følge under kjøreturen i Tampa, var så omfattende at drapsforsøket måtte avlyses.

Men det er kjent at flere snikskytterteam var til stede i byen for å myrde presidenten, og likeså i Chicago 2. november, et drapsforsøk som også mislyktes fordi det ble tipset om mistenkelig adferd og observasjon av våpen, og Kennedys besøk der ble avlyst. Og vi bør merke oss at advarselen om fra en agent med navn Lee – sannsynligvis Lee Harvey Oswald. Mordplanene i Tampa ble for øvrig omtalt i Tampa Tribune dagen etter mordet på presidenten, men har siden blitt fortiet, fordi det ikke passer inn i den offisielle ”oppklaringen” av mordet som en enslig gal manns verk.

Det ble tatt flere bilder av arrestasjon av Oswald kort tid etter attentatet. Her ses Oswald i hvit T-skjorte holdes fast av flere politimenn. I likhet med så mange andre svært mistenkelige «tilfældigheter» i denne saken, er det forunderlig hvor mange politimenn, journalister og tilskuere som ser ut til å ha visst at Oswald skulle arresteres akkurat i Texas Theater. Hvordan visste de det? Svaret er enkelt: Oswald ble bedt av sin «CIA handler» om å møte opp her, og både politiet og mediene visste at Oswald skulle arresteres. Men noen av politioffiserene kan ikke ha utført oppdraget sitt fullt ut, for planen må selvsagt ha vært at Oswald skulle drepes for å ha motsatt seg arrestasjonen. Man kan bare forestille seg hvilken grufull opplevelse det må ha vært for Oswald, som hadde vært villig til å ofre livet sitt for å avverge drapet på presidenten, da han skjønnte hva som var i ferd med å skje: Han skulle ofres som drapsmann selv, og få skylden for det attentatet han hadde forsøkt å avverge. Foto fra internett.

Det må ha vært et grusomt sjokk for Oswald og ført til bunnløs fortvilelse, da det gikk opp for ham under arrestasjonen at det var han som skulle brukes som patsy for mordet, og ikke hans kollega Gilberto Lopez, slik han sannsynligvis hadde blitt fortalt. Det er også god grunn til å spørre hvordan CIA/FBI/Secret Service/Dallas-politiet kunne være så umenneskelige og hensynsløse at de ofret en av sine egne ansatte, som de hadde utdannet og bygd opp gjennom flere år til å bli en lojal medarbeider, og som trofast hadde tjent dem i en årrekke.

Og mens Oswald ble arrestert og forsto at han var sjanseløs mot den overveldende mengden bevis konspiratørene var i stand til å produsere, ble Lopez fløyet ut av Dallas og via Mexico til Cuba. Men Oswald beholdt masken og avslørte ingenting. Han var jo en godt trent agent og visste at det kunne få fatale konsekvenser for hans kone og barn, dersom han røpet bakgrunnen for attentatet på Kennedy. På alle filmene av Oswald etter arrestasjonen er det kun en eneste gang at det ser ut til å bli for mye for Oswald, og det er når han ganske fortvilet sier at han kun er en «patsy».

FBI/CIA og Dallas-politiet visste godt hvem som var utsett til å spille rollen som den enslige morderen og hadde Oswalds personalia og signalement beredt, og bare ca en halv time etter mordet gikk etterlysningen av Oswald ut. Ingen kunne etterpå redegjøre troverdig for hvorfor akkurat Oswalds signalement skulle stemme overens med drapsmannens, og i ettertid ble det hevdet at han ble etterlyst fordi han ikke vendte tilbake til arbeidet. Men det gjorde heller ikke 30-40 andre ansatte ved skoleboklageret, så det i seg selv var ingen grunn til å etterlyse ham. Forklaringen er selvsagt en helt annen, nemlig at Oswald på forhånd var utvalgt som patsy!

Oswald var helt sikker selv på at han var infiltratør og informant for CIA, og var altså godt informert om at mordet skulle finne sted. Og flere amatørfilmer viser at Oswald sto i inngangspartiet til skoleboklageret da bilkortesjen passerte og/eller kort tid etter, og et av stillbildene viser til og med at han hadde satt fra seg lunsjposen og colaen sin der da han forlot stedet. En helt nypublisert film viser også en mann med svært påfallende likhet med Oswald en kort stund står i inngangspartiet, og deretter går ned på veien. Filmen viser også en mann med store likhetstrekk med Jack Ruby nede på veien, og filmen tyder på at det enkelte vitner observerte litt senere, nemlig at Oswald og Ruby traff hverandre medfører riktighet. Og det skal ha vært i det møtet at Ruby ga Oswald en helt ubrukelig revolver, som Oswald senere ble arrestert med.

Skuddet som traff hodet gjorde en grusom slutt på Kennedys liv.

Et av lagerrommene med utsikt over Elm Street ble valgt som "snipers nest", og konspiratørene regnet med at det ikke ville by på problemer å få knyttet Oswald til mordscenen. I virkeligheten var 6.etasje i skoleboklageret på ingen måte noen ideell posisjon dersom målet var å treffe presidenten mens bilen befant seg på Elm Street, for bilkortesjen var skjult av et stort tre en stor del av strekningen, og da det første skuddet traff, var Kennedy i realiteten skjult for skytteren her. Det ville ha vært en langt bedre idé å skyte mot presidenten mens bilen befant seg rett fremfor skytteren på Houston Street. Her ville man kunne skyte mot presidentbilen idet den nærmet seg rett forfra, og ingenting ville hindre skytterens utsikt. Den eneste grunnen til at man ventet med å skyte til bilen hadde svingt ut på Elm Street var

selvsagt at det ikke var bare en skytter, men i alt seks skytterteam i ulike posisjoner. Og fordi planen var at bare tre skudd skulle være hørbare, måtte de andre skuddene lyddempes.

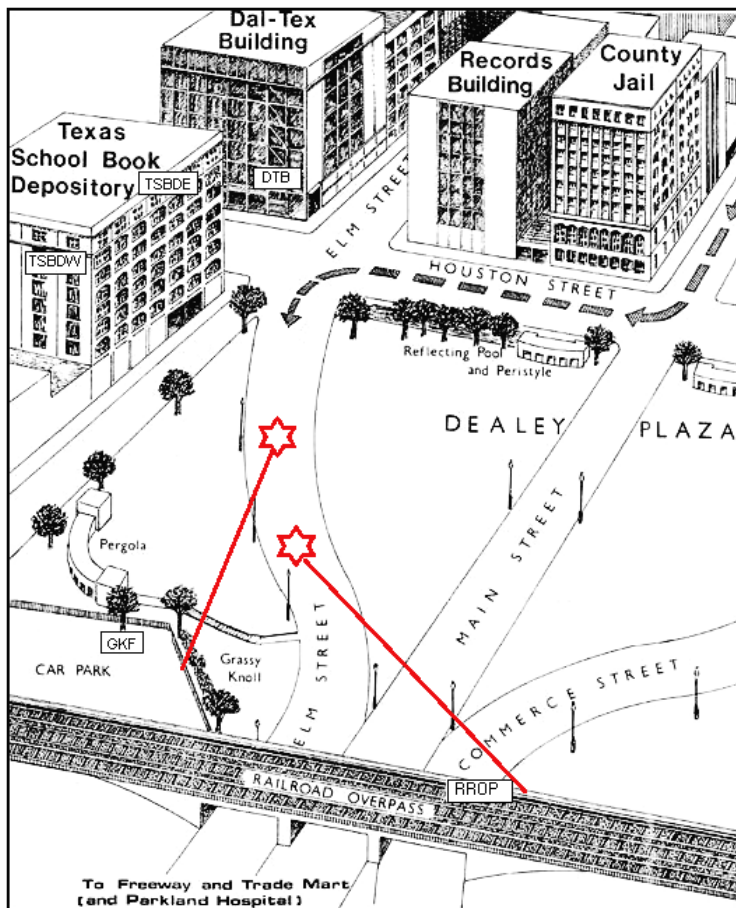
Orchard antar i sin analyse at skytterne fikk bare en eneste mulighet hver, og hadde streng ordre om å avfyre kun et eneste skudd. Og så må man ha regnet med at skytterne var såpass dyktige at i minst en av dem ville treffe Kennedys hode og drepe ham. Håpet må ha vært at en av skytterne som befant seg bak Kennedy skulle lykkes, slik at ikke den offisielle versjonen om tre skudd bakfra ble forkludret.

Men som vi vet, så bommet samtlige av skytterne som skjøt bakfra på presidenten, og den eneste som traff før det siste og fatale hodeskuddet, skjøt forfra og fra siden, fra gjerdet bak den gresskledd skråningen. Men hans treff var ikke dødelig, og Orchard antar at tre av disse teamene brøt ordre da de skjøt en gang til, etter å ha mislykket første gangen. Det betydde at de ville skape store problemer for FBI og president Johnson, som hadde hovedansvaret for dekkhistorien, men det må de ha gitt blaffen i. Ønsket om å bli mannen som drepte den amerikanske presidenten må simpelthen ha vært for stort.

Og problemer for dekkhistorien hadde de allerede skapt ved valget av den riflen som skulle være det offisielle drapsvåpenet. Av alle de våpen "drapsmannen" kunne ha valgt, må den italienskproduserte Mannlicher-Carcano riflen som ble funnet i skoleboklageret ha vært det desidert dårligste valget. Den ble produsert før andre verdenskrig, og var av særdeles dårlig kvalitet sammenlignet med hva som var tilgjengelig på markedet i 1963. Den er meget treg å operere, og det har i ettertid vist seg at det simpelthen ikke er mulig å avfyre tre skudd i løpet av den korte tiden som gikk mellom de tre "offisielle" skuddene. Men mordernes hensikt var sannsynligvis helt bevisst å skape problemer for FBI med dette valget av rifle, og Orchard ser våpenvalget som et tegn på deres ønske om å vise forakt for FBI. Dessuten synes det ganske opplagt at Mannlicher-Carcano riflen skulle gjøre det klinkende klart for all verden at mordet på John F. Kennedy var utført av den italienske mafiaen!

Stillbilde fra en av de seneste amatørfilmene fra Kennedy mordet som er publisert på internett. Den viser tydelig en person som ligner på alle punkter på Lee Harvey Oswald som er på vei ned fra trappene foran skoleboklageret, og nede på veien står en mann med hatt som har svært mye til felles med Jack Ruby, som var ansvarlig for Kennedy-attentatet på gateplan. Kort tid etterpå ble Oswald og Ruby observert sammen av vitner, og man antar at Ruby overlevde Oswald en defekt revolver, som Oswald senere ble arrestert med.

Etter et stort antall skudd mot Kennedy, var han enda ikke dødelig såret, før det nest siste skuddet som traff han i hodet. Han var kun truffet av et skudd i strupen, men det ville neppe forårsake hans død. Derfor måtte det som ifølge Roderick MacKenzie ble regnet som et reserveteam ved The Railroad Overpass tre i kraft. Og herfra kom det dødelige skuddet som nærmest knuste Kennedys hode og sendte en sprut av blod, hjernemasse og biter fra Kennedys hodeskall opp i luften og bakover. Skytteren anvendte åpenbart en ekspanderende kule som førte til en eksplosjon da den traff Kennedy. Flere vitner fortalte at Kennedys hode nærmet åpnet seg i en eksplosjon og selv politimotorsyklistene bak Limousinen fortalte at de ble oversprøytet av en dusj av blod og hjernemasse. Vitner forteller at det var nærmest grotesk å høre anslaget av prosjektilet mot Kennedys hode.

det var nettopp hans utfordring av skjebnen som endte også denne brorens liv, idet han ble drept etter å ha frivillig påtatt seg oppdraget med særdeles risikofylte flyginger under andre verdenskrig. Å bare være en vanlig pilot var simpelthen ikke tilstrekkelig for en av de overambisiøse Kennedy-brødrene.

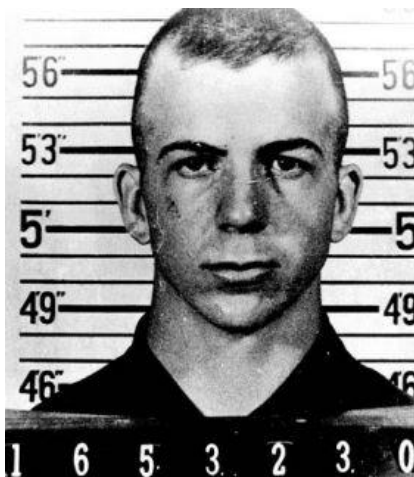
Enkelte anser også at Kennedy-brødrene var blitt presset inn i alt for ansvarsfulle roller i alt for ung alder av sin overambisiøse far, og at de i virkeligheten ikke var mentalt eller moralsk skikket til å fylle de ansvarsfulle stillingene de "plutselig" befant seg i mer eller mindre etter

Og som med de fleste mafiamord var mordet på president Kennedy også en beskjed - i dette tilfellet en beskjed til Kennedys bror Robert og hans far, Joe Kennedy, som hadde "kjøpt" mange av de stemmene som var nødvendig for å få ham innsatt, om at ingen annen Kennedy ville bli akseptert av mafiaen som amerikansk president. Det er ganske forunderlig at ikke John F. Kennedys bror, Robert Kennedy, var i stand til å oppfatte denne beskjeden! Hans kampanje for å bli president i 1968 kunne ikke annet enn å ende i at han ble myrdet. Enhver som er i stand til å tolke mafiaens "språk", kunne forutsett dette sørgelige faktum. Det er vanskelig å forstå at ikke Kennedy-klanen innså det!

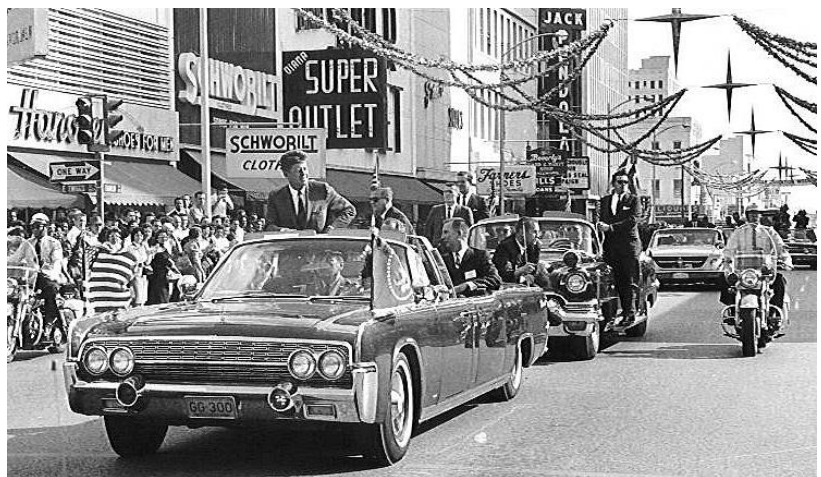
Jeg anser det som et utslag av deres alt for overdrevne ambisjoner og litt for store overmot. John F. Kennedy ble av en CIA medarbeider omtalt som en "adrenalin-junkie", som ikke kunne leve uten å ta enorme sjanser, og det spørres om det ikke var det som ble både hans og brorens bane. Den eldste broren, Joseph jr., som ble drept i en flystyrt før han rakk å engasjere seg i politikken, var den som opprinnelig var tiltenkt rollen som president av faren Joe. Og

eget ønske. Det krever en viss ryggrad å være USAs president, kanskje verdens mektigste posisjon og det er lett å anse Kennedys forkrøplede rygg og hans avhengighet av sterke smertestillende midler og sentralstimulerende narkotiske stoffer som et bevis på at han manglet denne ryggraden. Det er også vanskelig å bestride at John F. Kennedy hadde arvet sin fars meget tvilsomme verdier og mangel på personlig moral, og dette gjorde ham selvsagt svært sårbare for utpresning både fra FBI-sjef J. Edgar Hoover og mafiaen. I de siste årene er det blitt kjent at det eksisterte svært hemmelige planer om en invasjon på Cuba under kodenavnet AMWORLD, ledet av brødrene Kennedy, og enkelte hevder at de mektige mafiabossene, Carlos Marcello, Santo Trafficante og Johnny Rosselli ble tipset om planen gjennom sitt samarbeid med CIA, og at de antok at et eventuelt mord på presidenten neppe ville bli etterforsket i sin fulle bredde, av frykt for at USAs invasjonsplaner skulle bli avslørt og skape problemer i forhold til Sovjet og Cuba.

Kennedy-brødrene var nok til fulle klar over at de var svært maktfulle, men intenst hatet av sterke grupper, og alt tyder på at Kennedy godt visste om de to avvergede mordforsøkene bare uker i forveien, da han satt seg inn i den åpne bilen som skulle kjøre ham rundt i Dallas. Var han muligens drevet av en form for dødslengsel for å slippe unna den pinefulle og uløselige situasjonen han var havnet i? Og var det det samme motivet som drev Bobby til å stille til valg som demokratenes presidentkandidat i 1968? Noen mener det.

Lee Harvey Oswald var bygget opp som patsy av CIA gjennom lang tid, men var blitt overbevist om at han var infiltratør og informant. Gjennom sitt medlemskap i den eksilkubanske organisasjonen FPCC, fikk han førstehåndsinformasjon om mordplanene. Oswald var nok overbevist om at det var hans kollega Gilberto Lopez som skulle være patsy, og hans overraskelse må ha vært stor da han oppdaget at det var han selv som var syndebukken.

Et besøk til Chicago få uker før mordet, ble avlyst fordi en CIA-informant med navnet Lee varslet om et planlagt attentat. Var det Lee Harvey Oswald? Sannsynligvis, men vi vet ikke med sikkerhet. Men besøket til Tampa, Florida en knapp uke før Kennedy ble myrdet, ble gjennomført til tross for at presidenten visstnok var informert om at et mordforsøk på ham under bilparaden var avverget i siste liten. Til å være en dødsmerket mann må man vel si at han er oppsiktsvekkende uforsiktig, ja, nesten overmodig og utfordrende! Noen mener at han hadde en ubevisst dødslengsel som den eneste mulige utveien på en uløselig livssituasjon.

I ettertid kunne den italienske Carcano-riflen knyttes til Lee Harvey Oswald fordi den og en revolver ble kjøpt via postordre av en viss Mr. Alek James Hidell, og et falskt ID kort utstedt på dette navnet med Oswalds portrett ble funnet hos Oswald etter at han ble pågrepet. Dette "beviset" kommer i samme kategori som de tre tomhylsene og riflen som "morderen" hadde etterlatt seg på mordplassen; det er så til de grader åpenlyse og opplagte at det er for godt til å være sant. Det ville ha vært den enkleste sak i verden for hvem som helst å kjøpe en rifle på postordre under navnet Hidell, og "plante" et falsk ID-kort på Oswald, enten uten hans viten, eller under en eller annen dekkhistorie om at han måtte forsynes med flere identiteter for å kunne fungere som informant for CIA.

Dersom dette skal kunne ha noen verdi som bevis for at Oswald virkelig var den som kjøpte disse våpnene på postordre, måtte noen kunne bevitne at det virkelig var ham som hentet våpnene. Noen slike vitner eksisterte ikke, og beviset er åpenbart fabrikkert for å knytte Oswald til mordet. Revolveren ble senere påstått å ha vært det våpenet som ble brukt til å drepe politimannen Tippit, som angivelig skal ha støtt på Oswald etter mordet. Dette til tross for at flere vitner var overbevist om at det ikke var Oswald de hadde sett skyte Tippit. Morderen hadde heller ingen likhet med Oswald ifølge disse vitnene. Flere av dem døde under svært tvilsomme omstendigheter før de hadde fått avgitt fyllestgjørende vitnemål!

Oswald ble også etterlyst for å ha myrdet politioffiseren J. D. Tippit. Tippit har i ettertid blitt hedret av Dallas, men var sannsynligvis en temmelig korrump politimann som visstnok frekventerte Jack Rubys klubber ganske ofte. Hva Tippits rolle i konspirasjonen var, har aldri blitt avslørt, men at han på en eller annen måte var innblandet, er hevet over tvil hos de fleste Kennedy-forskere. Hans bevegelser før han ble myrdet, var temmelig merkelige, og han ble observert på en bensinstasjon der han snakket i telefonen med en eller annen, og etterpå kjørte han i stor hastighet derfra. Han ble skutt ca 45 minutter etter attentatet på Kennedy i Oak Cliff, ganske langt unna hans faste patruljeområde. Oswald fikk skylden også for dette mordet, men sammenholder man de tidspunktene som ble oppgitt av vitner, kan Oswald umulig ha skutt ham. Over ses Tippit som 23-åring, og patruljebilen hans på åstedet. Men hva gjorde han langt unna sitt eget område? Og hvorfor ble han skutt? Ingen vet med sikkerhet.

Mye mer sannsynlig enn at Oswald tok Tippit av dage er det at politimannen traff på en eller flere fra snikskytterteamet som drepte presidenten, og at en av dem skjøt og drepte ham. En annen meget plausibel forklaring, er at Tippit egentlig hadde fått i oppdrag å skyte og drepe Oswald, men trakk seg i siste øyeblikk, med den følgen at han selv ble skutt - muligens av den samme mannen som fikk plantet lommeboken med det falske ID-kortet utstedt i navnet Hidel hos Oswald, og således knyttet ham til Carcano-riflen. Det er også mer enn forunderlig at Oswald skulle velge å kjøpe mordvåpnene pr. postordre der han måtte oppgi en identitet, når han kunne gå inn i en hvilken som helst amerikansk våpenforretning og kjøpe akkurat de våpnene han måtte ønske uten å måtte oppgi sin identitet. Slike åpenbart avslørende handlinger pleide sjelden å bare være ubetenksomme dumheter i mafiaverdenen, hvor det var en svært vanlig metode å nagle kriminelle handlinger til uskyldige, og "patsy" var et svært velkjent begrep i den verdenen. Det ble da også anvendt av Oswald selv - som til fulle var klar over at han offer for en konspirasjon. Det finnes i det hele tatt bare to mulige forklaringer på alle disse overtydelige "bevisene" som peker ut Oswald som morderen: Enten gjorde han absolutt alt som sto i hans makt for å bli tatt for mordet på Kennedy, ellers så er det hele arrangert for å nagle ham til mordet. I mine øyne finnes det ikke fnugg av tvil om hva som var tilfelle!

Et annet ganske åpenbart fabrikkert bevis, er de to bildene av Oswald som angivelig viser ham utenfor huset der han bodde med sin kone og datter, poserende med Carcano-riflen og revolveren. Oswalds kone, den russiske Maria Oswald, hevdet at det var hun som tok fotografiene, og hun erklærte også offentlig at hun var sikker på at det var hennes ektemann som hadde drept presidenten. Men hennes troverdighet som vitne var svært liten. Hun hadde åpenbart svært mye å vinne på å vitne slik konspiratørene ønsket, ikke minst fordi det kunne skaffe henne et amerikansk statsborgerskap. Hennes psykisk ustabile tilstand taler heller ikke akkurat til hennes fordel, og hun hadde neppe styrke til å stå imot "bearbeidingen" fra CIA- og mafiakonspiratørene. Det er utrolig hva som kan oppnås når man får "et tilbud man ikke kan motstå", som det heter i den berømte filmtrilogien om den italienske mafiaen i USA - Gudfaren 1-3.

Det meste tyder på at Oswald oppsøkte kinolokalet der han ble arrestert i den tro at han skulle få nye instruksjoner om hans videre bevegelser, men han ble i stedet overrumplet av politimenn som arresterte ham. Etter planen skulle han ganske sikkert myrdes før eller under arrestasjonen, men noe gikk galt, og Jack Ruby, som var den "gateansvarlige" for snikskytterteamet og for våpnene, måtte selv ordne opp i tabben ved egenhendig å drepe Oswald mens han var i politiets varetekt, noe som i seg selv er såpass oppsiktsvekkende at det burde ha blitt gjort til gjenstand for inngående etterforskning!

Men den særdeles påfallende enkle måten Jack Ruby fikk informasjon om og tilgang til et passende sted for å utføre dette mordet, var det overraskende lite oppmerksomhet rundt i ettertid. Og at noen kunne feste lit til at en mafiatilknyttet nattklubbeier og illegal våpenhandler liksom skulle være så personlig berørt av mordet på presidenten at han følte han selv måtte gjøre opp for drapet er jo mildest talt utrolig. Noe mer usannsynlig enn akkurat det skal man lete lenge etter!

Situasjonen før hodeskuddet, skudd #7, er altså at to av skytterne allerede har brutt sin instruks om å avfyre bare ett skudd, og den tredje er også i ferd med å avfyre et andre skudd, dersom vi tar utgangspunkt i Orchards siste analyse av hendelsesforløpet. Den planlagte

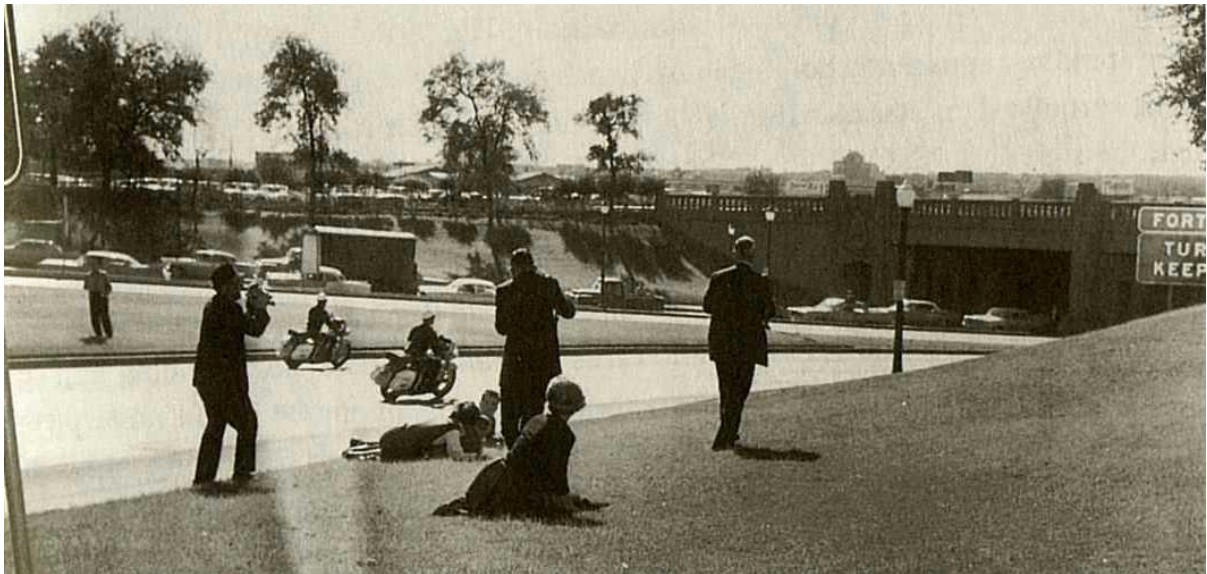
offisielle versjonen om tre skudd bakfra var altså i så fall smadret, og de mest observante blant publikum hadde allerede hørt fire skudd (fordi skytteren i Dal Tex bygningen anvendte lyddemper) - to fra The Texas School Book Depository og to fra the grassy knoll - selv om enkelte av skuddene har falt så tett at det ikke kan ha vært lett å skille dem fra hverandre.

Dette utsnittet av den aller siste Zapruderbilledrammen før det fatale hodeskuddet treffer, z312, viser situasjonen i presidentbilen klart og tydelig på det tidspunktet. Sjøføren, Bill Greer, som senere påsto at han ikke på noe tidspunkt så direkte på presidenten, men bare ante at noe var galt avsløres kapittalt av dette bildet! Han har hodet vendt nesten rett bakover, og følger helt opplagt med på hva som skjer med presidenten. På dette tidspunktet har Greer bremsset kraftig ned og bilen står nesten stille. Kennedy er tydelig truffet og lener seg til venstre mot sin kone, Jackie. Hodet hans er vendt mot venstre og nedover. Noen hundredels sekunder etter dette bildet treffes han av en kule i hodet, som medfører at blod, bensplinter og hjernemasse spruter oppover og bakover. Et overveldende antall vitner samt sykehuslegene ved Parkland Hospital kunne fortelle at Kennedy hadde et stort utgangssår på høyre side av bakhodet og flere av dem som befant seg i bil eller på motorsykkel bak presidentbilen kunne vitne om at de ble oversprøytet av blod og partikler fra Kennedys hode! Likevel viser de etterfølgende Zapruder-rammene ingen blodsprut bakover overhodet, kun fremover og opp i luften, og det synes som om Kennedys bakhode er helt uskadd. Det mest iøynefallende på Zapruder-rammene som følger etter treffet i hodet, er den fryktelige blodspruten fremover, og at en stor bit av hodeskallen på høyre side av Kennedys hodet sprenges av, vipper ned og blir hengende nedover, bare festet i hud og hinner. På de offisielle obduksjonsfotoene tatt etter at FBI tok kontroll over obduksjonen, viser også at Kennedys bakhode er helt uskadd. Hvordan kunne det skje at både Zapruder-filmen og obduksjonsbildene forteller det motsatte av hva de mange vitnene og legene ved Parkland fortalte? Tok flere titalls mennesker som så skadene på nært hold så grundig feil? Selvsagt ikke, og grunnen til at verken Zapruder-filmen eller obduksjonsbildene stemmer overens med de mange vitneutsagnene, er at både bildene og filmen er forfalsket! Men hvor kom skuddet fra?

Men ennå var ikke presidenten dødelig såret. Dette må sannsynligvis ha overrasket skytterne, og for å sikre seg mot at dette skulle bli det endelige resultatet, at presidenten skulle slippe unna attentatet i levende live, hadde operasjonslederen, altså etter all sannsynlighet Jack Ruby, plassert ut et femte skytterteam, som ville befinne seg nesten rett fremfor Kennedys bil idet den kom nedover den slake bakken og Elm Street snart begynte å svinge mot venstre igjen og ned mot "the triple underpass". Skytterteamet må ha befunnet seg ved sydenden av "the triple underpass", skjult av en bil eller bare av betongrekkverket, og de må ha benyttet et lyddempet våpen, for et hørbart skudd fra denne posisjonen, ville ha lagt hele teorien om den enslige skytteren død. Men skadene etter et dødelig hodeskudd forfra ville også kunne bli vanskelig for FBI å bortforklare, og derfor hadde skytterne, ifølge William Orchard, fått streng ordre om å ikke skyte før det var absolutt nødvendig, og bare som en aller siste utvei!

Og de skulle kun gå etter et dødelig hodeskudd, dersom presidenten fremdeles var i live når bilen nærmet seg deres posisjon. Og som vi vet ble dette nøyaktig resultatet.

Jeg har tidligere vist et lite utsnitt av dette bildet som Frank Cancellare i UPI tok få sekunder etter at presidentbilden hadde forsvunnet under jernbanebroen, og da for å vise hvor James Tague sto da han ble truffet av betongpartikler etter et skudd som traff bakken foran ham. Tague ses mot høyre på bildet ved siden av betongsøylen som holder broen oppe. Legg også merke til at de nærmeste vitnene til mordet fremdeles ligger på bakken omtrent midt på bildet. Helt til venstre ses også såvidt det meget omtalte "Stemmons Freeway"-skiltet. Midt imot ser man jernbanebroen og "the south knoll". Skal man dømme etter posisjonen på Kennedys hode, som var vendt mot venstre, og treffpunktet og utgangssåret på hodeskallen, må han ha blitt skutt fra sydenden av jernbaneovergangen, altså fra en posisjon omtrent midt på bildet.

Det grusomme øyeblikket idet Kennedy treffes i hodet vises på Zapruder billedramme z313. Som man ser står blodspruten mest fremover, og det skulle indikere at Kennedy ble truffet bakfra, og at det er utgangssåret som forårsaker blodspruten. Men flere titalls vitner kunne rapportere at det sprutet blod og hjernemasse bakover fra et knyttnevestort utgangssår på høyre side av presidentens bakhode. Flere av personene på motorsykler bak presidenten fortalte at de ble oversprøytet av blod, og legene som utførte den første livreddende behandlingen på Parkland sykehus rapporterte også om et stort utgangssår i presidentens bakhode! Det kan ikke herske mye tvil om at Zapruder-filmen er blitt retusjert og bearbeidet, og blodspruten bakover er rett og slett fjernet, og presidentens bakhode "reparert".

Men forfalskerne gjorde egentlig ikke noen særlig god jobb, og overså f. eks. en billedramme som viste det deformerte hodet til presidenten. Og som jeg har påpekt før, så gjorde flere av personene på filmen noen ultrahurtige bevegelser, som ikke er mulige i virkeligheten. Det er ikke vanskelig å bevise at filmen må være endret for å støtte opp om den offisielle historien om tre skudd bakfra og en enslig drapsmann. Hvorfor gjorde de ikke en grundigere jobb? Forklaringen må være at de arbeidet under stort tidspress. Myndighetene var livredde for at den originale filmen skulle vises frem til et større publikum, og måtte få jobben gjort i løpet av bare en dag. Den ekte filmen var allerede levert til CIAs eget laboratorium i New York, og stillbilder på stor plakater montert ferdig. Men da CIA oppdaget hvor avslørende bildene var, fikk de i all hast levert en originalfilm til Kodaks laboratorium i New York, som de ofte brukte, og der ble filmen retusjert og billedrammer fjernet, og dagen etter ble den ferdig redigerte filmen levert til et nytt team på CIA-laboratoriet, og de forstørret de nye, forfalskede billedrammer. Og så lenge den «nye» filmen ble vist i full hastighet, regnet CIA sannsynligvis forfalskningen som god nok. Men i vår digitale verden hvor filmen kan gjøres til gjenstand for grundige undersøkelser billedramme for billedramme, er det lett å oppdage forfalskningen. Men det lyktes myndighetene å holde filmen skjult for offentligheten helt til 1975.

Skytterne som befant seg ved sydenden av jernbanebroen avfyrte kun ett eneste, lyddempet skudd, som traff Kennedy på høyre side av hodet, over presidentens høyre øye. Kulen var av en type som eksploderte idet den traff, en såkalt ekspanderende kule, og presidentens hode nærmest eksploderte, og man kunne tydelig observere et knyttnevestort utgangssår på høyre side av presidentens bakhode, samtidig som store deler av den høyre delen av hodeskallen hans lå så og si åpen som et krater. De nærmeste vitnene har fortalt at de hørte en ekkel lyd som mest av alt minnet om et gresskar som ble smadret mot en betongvegg idet skuddet traff. Det må ha vært en grusom opplevelse å være vitne til dette brutale og nedrige mordet!

Lenge trodde mange at hodeskuddet kom fra gjerdet bak den gresskledte skråningen, men et skudd herfra ville ha forårsaket en helt annen skade på Kennedys hode, og man ville sett et stort utgangssår på venstre side av presidentens bakhode, og det har ingen vitner rapportert om! Mange har også spekulert i om den massive skaden på hodet kan ha oppstått ved at han ble truffet av to skudd omtrent samtidig, et bakfra og et fra høyre side forfra. Men igjen må man innvende at ingen, hverken leger eller vitner, har rapportert om utgangssår som bare tilnærmelsesvis støtter opp om en slik hypotese. Det samme gjelder et skudd som enkelte mer nylig har foreslått, fra en avløpsrenne i fortauets på samme side av Elm Street som Zapruder filmet fra, som sto i forbindelse med kloakknettet.

Nei, det finnes bare en posisjon som stemmer overens med de rapporterte skadene på presidentens hode, og det er et skudd fra sydenden av "the triple underpass"! Og lyddempingen, samt at det befant seg ytterst få vitner i nærheten, må være forklaringen på at det nesten ikke finnes noen vitneobservasjoner av skudd herfra.

La meg legge til at det også ble avfyrte et skudd #8, meget kort tid etter at Kennedy allerede var dødelig såret. Skuddet ble avfyrte fra "the snipers nest" og bekrefter at denne skytteren neppe var i stand til å treffe presidenten. Skuddet var, i likhet med det første han avfyrte, nemlig ikke i nærheten av å treffe sitt mål, men traff bakken på motsatt side av Elm Street og laget en fure i gresset, som ble observert av flere vitner. Det ble tatt bilder idet bakken her ble undersøkt av vitner og det ble også observert at noe ble plukket opp fra bakken og gitt videre til en politimann, men det ble senere benektet.

Ifølge William Orchards scenario ble det altså avfyrte i alt åtte skudd mot president John F. Kennedy da han var på offisielt besøk i Dallas 22. november 1963, og kjørte gjennom byen i

en åpen bil. En del av skuddene var lyddempet, for at man ikke skulle overskride det avtalte antallet av tre hørbare skudd, men tre av snikskytterne falt for fristelsen og avfyrte et andre skudd fordi de bommet første gang, trosset altså ordren og skaffet problemer for dem som skulle forsøke å gjøre dekkhistorien troverdig. Og skytterne gjorde samlet sett en så elendig jobb at en nødløsning, som kun skulle tre i kraft i det tilfellet at alle hadde skutt og presidenten fremdeles var i live, måtte brukes: Et skudd forfra, som kunne bidra til å undergrave dekkhistorien helt og holdent.

Vitner leter i gresset om ettermiddagen 22. november etter et prosjektil som mange mente hadde truffet bakken langs Elm Street. En politimann ble også observert idet han tok imot noe som ble funnet i gresset, men det ble senere benektet. I William Orchards analyse var det skudd #8, avfyrt fra "the snipers nest" i 6. etasje av Texas School Book Depository som traff bakken på motsatt side av Elm Street. Dette var det andre skuddet denne snikskytteren avfyrte, og også det første skuddet bommet "stygt" på Kennedy. Ifølge William Orchard hadde muligens skytterne fått instruksjon om å bare avfyre ett skudd hver, fordi den offisielle dekkhistorien skulle gå ut på at en enslig skytter hadde avfyrt tre skudd bakfra. Men det ble skutt mange bomskudd - fem i alt - og flere av skytterne neglisjerte ordren og skjøt igjen! Men ingen rakk å avfyre mer enn to skudd!

I mange år mente Kennedy-forskere at Kennedy måtte ha blitt truffet i hodet av en kule fra "the grassy knoll" fordi man tydelig ser på Zapruder-filmen at han blir kastet bakover og så faller til venstre etter at han er truffet. Ser man på Kennedys benstilling i bilen, presset mot høyre side, og tar i betraktning at han hadde lent seg til venstre mot sin kone etter det første treffet, sier det seg selv at han ikke kunne falle på noen annen måte enn til venstre da han mistet bevisstheten etter hodeskuddet. Han hadde allerede overbalanse mot venstre og tyngdekraften trakk ham ned.

Tatt i betraktning det nesten umulige utgangspunktet er det ganske utrolig at FBI i samarbeid med president Lyndon B. Johnson klarte å "selge" dekkhistorien såpass godt som de tross alt klarte. Selv om majoriteten av det amerikanske folket aldri slo seg til ro med denne temmelig frekke og hårreisende løggen, forstummet snart de offentlige motsigelsene mot at Kennedy var drept av en enslig drapsmann, til tross for at et stort antall vitner rapporterte om skudd både bakfra og forfra, til tross for at legene som behandlet Kennedy aller først rapporterte om et knyttnevestort utgangssår i Kennedys bakhode, til tross for at riflen som tilsynelatende var mordvåpenet ikke var egnet til å treffe noe som helst og overhodet ikke kunne avfyrer tre

ganger i løpet av den korte tiden attentatet varte og til tross for at den antatte drapsmannen ble myrdet kort tid etterpå av en kriminell nattklubbeier, mafiamedlem og våpensmugler.

Man kan saktens spørre seg: Hvor usannsynlig lett lurte var egentlig de som gikk på den utrolig lett gjennomskuelige "oppklaringen" av mordet? Det er kanskje lett å si i ettertid, men spørsmålet er om ikke folk har en egen evne til å tro akkurat det de selv ønsker å tro, og dersom ikke den offisielle forklaringen var riktig, så måtte det bety at mange av dem som var satt til å lede og beskytte det amerikanske folket ikke var annet enn en samling korrupte og brutale kriminelle. Det var kanskje enda vanskeligere å tro for mange.

Uansett hvor store anstrengelser forfalskerne av Zapruder-filmen gjorde for å kamuflere det faktum at Kennedy ble skutt i hodet forfra, måtte de tydeligvis til syvende og sist innse at de ikke var i stand til å fjerne den åpenbare hodebevegelsen bakover idet Kennedy treffes av hodeskuddet. I så måte kan man ikke trekke noen annen konklusjon enn at deres anstrengelser for å få filmen til å stemme overens med den offisielle dekkhistorien var en fiasko! De har nok klart å få det til å se ut som om Kennedy og Connally treffes samtidig av "the magic bullet", men uansett hvor mye de har klart å retusjere vekk blodspruten opp i luften og bakover og reparere presidentens hode, slik at de reelle skadene ikke synes, så kan enhver som ser filmen se at Kennedy må ha blitt skutt forfra!

Hodet på en som skytes bakfra blir selvsagt ikke kastet bakover, men fremover. Og det blir Kennedys hode definitivt ikke! Det sier jeg til tross for at noen har klart å finne en mikroskopisk bevegelse av hodet fremover like etter skuddet, men denne bevegelsen, som overhodet ikke ses når filmen kjøres i vanlig hastighet, kan like godt være et resultat av forfalskernes forsøk på å kamuflere bevegelsen. Eller det kan være resultatet av at sjåføren på dette tidspunktet bremsset opp presidentbilen slik at den nesten kom til full stopp! Mange vitner meldte om dette, og på flere bilder ser man at bremselysene på bilen er tent, foruten at det ses tydelig at de to vimplene foran på bilen henger rett ned! Til slutt måtte også den kommisjonen som skulle vurdere mordet på nytt i 1979 erkjenne at det forelå en korrupsjon, men utrolig nok førte ikke det til at saken ble gjenopptatt i sin fulle bredde. USA var nok ennå ikke rede til å se i øynene at mordet på Kennedy i realiteten var et statskupp, med medvirkende fra hele det amerikanske maktapparatet, inkludert flere senere presidenter!

Men når det gjelder forfalskerne av Zapruder-filmen, så må de til slutt rett og slett ha resignert og innsett at de ikke kunne lykkes i å få hodeskuddet til å fremstå som et skudd bakfra, og filmen ble låst vekk, og dette aller viktigste beviset i saken om mordet på den amerikanske presidenten ble holdt vekk fra det amerikanske folket i mer enn ti år! Ganske utrolig! Vi kan takke hovedpersonen i den berømte Oliver Stone-filmen om Kennedy-mordet, Jim Garrison, for at filmen endelig ble offentlig kjent, etter at han tok utleveringsbegjæringen helt til amerikansk høyesterett, men "Life" kjempet innbitt for å forhindre at filmen skulle bli utlevert. Jeg kan ikke unngå å også gjøre meg noen tanker vedrørende handlingene til mannen som tok opp denne kanskje verdens mest berømte amatørfilm noensinne.

Russiskættede Abraham Zapruder skjønnte visstnok aldri at den filmen som ble vist på amerikanske fjernsyn ikke var den samme som det opptaket han selv gjorde den tragiske morddagen. Vi skal kanskje ikke dømme Zapruder for hardt, for vi vet ikke hva slags press han ble utsatt for, men faktum er at han med sine handlinger gjorde seg medskyldig i å dekke over en alvorlig kriminell handling.

Gjennom årene er Zapruder-filmen gjort til gjenstand for grundige analyser, og sekvensen fra presidentbilen forsvinner og kommer frem igjen fra "Stemmons Freeway-skiltet" og hodeskuddet treffer presidenten er de delen som inneholder de mest åpenbare bevisene på at filmen ikke er ekte. For det første har vi det forholdet at presidentbilen i virkeligheten ble bremsset opp til den nesten stanset helt opp. Dette synes overhodet ikke i den forfalskede versjonen, og det betyr at en stor del billedrammer er fjernet. Dette at de kunne fjerne en stor del av rammene, ga forfalskerne en enorm fordel, og ga dem et ganske stort spillerom med

Det er relativt enkelt å finne beviser for at Zapruder-filmen ikke kan være ekte i den frekvensen som varer fra Kennedy kommer frem fra "Stemmons Freeway"-skiltet og frem til hodeskuddet. De tre stillbildene over viser situasjonen i presidentbilen kort før hodeskuddet. Bildene er utsnitt fra billedrammene z301, z302 og z303! Det er bevegelsen til sjåføren, Bill Greer, som er det oppsiktsvekkende her, for han beveger nemlig hodet langt hurtigere enn hva som er fysisk mulig for et menneske. Når man vurderer hans hodebevegelse må man ta i betraktning at Zapruders filmkamera tok opp 18 bilder pr. sekund. Fra den ene billedrammen til den neste, gikk det altså bare ca 5 hundredels sekund. Det betyr at Greer beveger sitt hode over en vinkel av kanskje 60-70 grader i løpet 10 hundredeler. Særlig er bevegelsen mellom bilde z302 og z303 fysisk sett en umulighet. Den eneste mulige forklaringen er at enkelte mellomliggende billedrammer er fjernet! Det samme gjentar seg for øvrig når Greer snur hodet fremover igjen! Det kan ses på z317 til z320.

hensyn til å rett og slett plukke ut de billedrammene som ville bli vanskeligst å retusjere. Dette har de tydeligvis gjort seg flittig bruk av, men med den følgen at noen av bevegelsene til personene i bilen er blitt så unaturlige at de simpelthen ikke lar seg utføre av et menneske.

Og enkelte steder gjør bilen et stort hopp fremover, som en følge av at for mange mellomliggende billedrammer er blitt fjernet. Blodspruten som oppstår idet Kennedy blir truffet forsvinner også merkverdig hurtig, og blodet er faktisk bare synlig over tre

billedrammer. Det betyr at blodet og partiklene fra JFKs hodeskalle og hjerne som ble slynget opp i luften forsvant i løpet av 15 hundredels sekund. Selvfølgelig en umulighet! Man kan dessuten tydelig fastslå at Kennedys hodeskade er forsøkt kamuflert, og det ser ut til å ha lyktes på enkelte av billedrammene, mens på andre ser man tydelig at hans hode er fullstendig deformert etter "eksplisjonen".

Disse stillbildene er også fire etterfølgende billedrammer, henholdsvis z313-z316. Fra det første bildet til det siste går det ca 15 hundredeler. På denne særdeles korte tiden blir alle partikler fra Kennedys hjerne og hode samt blodspruten borte "i det store intet"! Man ser tydelig at en stor bit av hodeskallen har blitt sprengt løs, og har vippet ned og er bare "hengslet" i hud og hinner. Jeg tør påstå at denne "blodspruten" for det meste må være påmalt, og at den forsvinner altfor hurtig. Dessuten burde de som satt foran ha blitt oversprøytet med blod, men som rapportert fra vitner, var det kun de som befant seg **bak** presidentbilen som fikk blodspruten over seg, og ingen foran. Dessuten ser Kennedys hode helt intakt ut, bortsett fra "flapsen" som henger ned på siden av hodet. Sammenligner man med enkelte andre bilder av hodet hans, går det tydelig fram at hodet i disse rammene må være retusjert og "reparert" for å skjule den massive deformeringen av hodet, og særlig utgangssåret i bakhodet!

På disse store forstørrelsene fra Zapruder-filmen ser man tydelig hvor massive skadene på Kennedys hode i realiteten var, og hvor forferdelig bestialsk mordet på den stakkars mannen var! Ikke nok med at han skulle drepes, men det ble gjort med en brutalitet og grusomhet som er vanskelig å ta inn over seg. Man kan ikke kalle det annet enn den totale menneskeforakt og fullstendige ydmykelsen av et menneske. På bildet til venstre har jeg sammenstilt utsnitt fra to ulike billedrammer, henholdsvis z312 og z335, slik at man kan sammenligne direkte den enorme endringen i Kennedys hodeform. Og på bildet til høyre har jeg streket opp et omriss rundt hodet hans, slik at man tydelig kan se hvor deformert hodeskallen er blitt.

Det man kanskje skulle tro var en del av toppen av hodet, er i virkeligheten Jackies skulder. Hele toppen av Kennedys hode var altså blåst vekk og hodeskallen lå åpen som et stort krater. Legg også merke til hvordan bakhodet er deformert der man har forsøkt å skjule utgangssåret! Sammenligner man Kennedys hode fra billedramme z335 med hvordan hans hode ser ut på billedserien over rett etter treffet, er det lett å konstatere at hode er retusjert på de billedrammene. Men forfalskerne har altså enten ved en glipp, tidspress eller fordi de rett og slett ga opp å fullføre forfalskningen, latt det stå igjen enkelte billedrammer som forteller sannheten om de massive skadene!

Her ses tre av de offisielle obduksjonsfotografiene. At bildet nede til venstre liksom skal forestille Kennedys hode sett bakfra, kan nesten ikke betegnes som noe annet enn en stor vits! Bildet er så åpenbart forfalsket, at det er vanskelig å forstå at noen virkelig kan tro at det viser sannheten! Selv uten å ha sett det deformerte hodet til Kennedy på z335, bærer obduksjonsbildet preg av at toppen av hodet fra en annen person er plassert oppå Kennedys hode. Det går en tydelig grense midt på bakhodet, der håret over har en helt annen karakter enn under. Dessuten er håret oppå hode altfor kort til å tilhøre Kennedy! Sammenligner man med de to andre obduksjonsbildene over, ser man tydelig at selv om Kennedys hår var kortklippet ved ørene og i nakken, så var det ganske langt oppå hodet! Det ser man også meget tydelig på enkelte andre bilder fra morddagen der Kennedy ses bakfra. Om de to bildene over er ekte, er ikke godt å si, men i så fall må man ha klart å løfte alle løse biter av skallen på plass og så dandert håret slik at det helt skjuler det dype krateret i hodet! Kennedy hadde i virkeligheten et stort utgangssår på høyre side av bakhodet, og halve toppen av hodet var blåst vekk av det grusomme hodeskuddet!

*To modeller som samsvarer meget godt med Zapruder billedramme z335, med mange titalls vitneobservasjoner og med hva legene ved Parkland Hospital rapporterte! Hodet med skaden er modellert av **Ed Chiarini**, og man kan se at den høyre delen av Kennedys hode rett og slett er blåst vekk, akkurat som man kan observere på z335! Som sykepleieren som holdt hodet til Kennedy under redningsforsøket på Parkland sa, så var Kennedys hår oppå hodet såpass langt at det nesten kamuflerte det knyttnevestore utgangssåret i bakhodet til Kennedy. Men det var likevel svært mange på Parkland som registrerte at halve hodet var skutt bort.*

Ordene nedenfor er hentet fra Dino Brugionis intervju 28. april 2011 med Peter Janney, da han fortalte det han husket å ha sett da han så hodeeksplosjonen i Zapruder-filmen 23.11.63:

"...Jeg husker at vi alle ble sjokkert ... det var rett opp (beveget høyt over hans eget hode) ... på himmelen ... Det burde ha vært mer enn én ramme ... jeg trodde sprayen var for eksempel tre eller fire fot fra hans hodet...det jeg så var mer enn det (enn ramme 313 i dagens film)...det var ikke lavt (som i ramme 313), det var høyt...det var mer enn det i originalen...det var veldig høyt av ham hodet ... og jeg kan ikke forestille meg at det bare ville være én ramme. Det jeg så var mer enn du har der (i ramme 313)."

Jeg begynner å nærme meg avslutningen av denne artikkelen om mordet på en av vår tids høyest elskede politiske ledere, USAs 35. president, John F. Kennedy. Han ble president i en tid da den kalde krigen mellom kommunistverdenen og den "frie" verden var på sitt mest tilspissede. Han var ung, vakker og karismatisk og hans fremtidsoptimisme og lyse visjoner om fredelig sameksistens mellom verdens ulike nasjoner tente et fremtidshåp i en hel verden. Men han hadde også sine svorne fiender, og om han var høyt elsket av sine tilhengere, så var han inderlig og dypt hatet av dem som ikke så seg tjent med hans økonomiske politikk, hans utenrikspolitikk og hans forsøk på å renske opp i mafiaens kriminelle virksomhet.

Men hatet de ham tilstrekkelig til å bestemme seg for å rydde ham av veien? Mitt svar er definitivt ja! Og jeg håper jeg har klart å sannsynliggjøre at dette svaret er riktig i så stor grad at den som leser min artikkel ser det samme som meg! USA utviklet seg i løpet av det 20. århundret til en klassisk stormakt, der ønsket om makt sto høyt hevet over de edle idealene nasjonen var bygget på bare noen få århundrer tidligere! En stormakt som ikke gikk avveien

for å tvinge andre nasjoner i kne ved hjelp av rå og brutal militærmakt, og som også var villig til å rydde sin egen president av veien, dersom han ikke føyet seg inn under de sterke maktgruppenes vilje!

Det meste tyder på at det brutale og hensynsløse mordet på Kennedy i utgangspunktet var en mafia-operasjon, men mordet kunne aldri vært gjennomført på den måten det ble, og nasjonen kunne aldri blitt løyet for og ført bak lyset i en så stor grad, dersom ikke hele det amerikanske maktapparatet var involvert i selve mordet eller i dekkhistorien! I virkeligheten var mordet på John F. Kennedy et statskupp, der de sterkeste interessegruppene i USA, inkludert den daværende visepresidenten, så seg tjent med å få skiftet ham ut med Lyndon B. Johnson, en mann som FBI-direktøren hadde fått tvunget inn i stillingen som visepresident ved hjelp av utpresning! John F. Kennedy hadde nemlig sine mørke sider, som var ukjente for offentligheten og hans umettelige seksuelle begjær og mange kvinnehistorier gjorde ham svært sårbar for utpresning og medførte at hans handlefrihet var begrenset. Han var i virkeligheten heller ikke den sterke, unge manne som media ga inntrykk av, men var sterkt svekket av misbruk av smertestillende medisiner og oppkvikkende narkotiske stoffer. Og til tider kunne han knapt stå oppreist på grunn av en kronisk ryggskade.

Har jeg så fått fortalt alt det jeg har på hjertet? Absolutt ikke! Det er så mye mer av opprørende ting knyttet til mordet jeg gjerne skulle fortalt! Om brå og uventede dødsfall blant dem som visste noe "farlig", om vitner som aldri ble innkalt og om mistenkelige spor som aldri ble fulgt opp av politiet eller FBI! Den senere president Gerald Ford, medlem av Warren-kommisjonen, hvis fremste formål var å tåkelegge omstendighetene omkring drapet og forfalske bevisene, uttalte i et intervju at Warren-kommisjonen hadde gjort en "tremendous effort" for å forfølge alle tenkelige bevis som pekte mot andre mistenkte enn Lee Harvey Oswald.

Den nye presidenten, Lyndon B. Johnson, skjønnte tidlig at det var påkrevet med en kommisjon for å lykkes med dekkhistorien. Han utnevnte justitiarius Earl Warren som sjef for kommisjonen, men han avsto. -Det er ikke en oppmoding, det er en ordre, svarte Johnson. Legg merke til at senere president Gerald Ford var medlem. Kommisjonen hadde ett eneste siktemål: Å dekke over at mordet på Kennedy var et statskupp, med Johnson i spissen.

Til venstre: Et av de mest tragiske øyeblikkene i amerikansk historie. En president har akkurat gått bort, myrdet på bestialsk vis. Likevel er det noen som finner grunn til å glede seg. Her blunkes og smiler det til den nye presidenten, Lyndon B. Johnson, og selv om Johnson er snudd bort fra kamera, kan man tydelig se at han smiler! Johnsons kone til venstre ser heller ikke direkte lei seg ut! Til høyre: Et bilde som forteller mer enn tusen ord! Johnson var en rå, kynisk og maktsyk person, mens Kennedy var en fredens og visjonenes mann! Dessverre vant kynikeren frem den gangen – ved å få myrdet sin forgjenger.

En større løgn skal man lete lenge etter! I virkeligheten ble det gjort en mengde vitneobservasjoner av meget mistenkelig atferd og mistenkelige personer og kjøretøy både selve morddagen og i dagene forut. Blant annet ble en varevogn observert parkert i Dealey Plaza og en person som lignet mistenkelig på Jack Ruby og flere andre var muligens ute for å rekognosere for å finne de beste posisjonene å utplassere snikskytterne på. En mistenkelig varevogn med noe som lignet våpen ble også observert ved Texas School Book Depository kort tid etter drapet. Flere mistenkelige personer ble observert i området ved "the grassy knoll", og flere av dem ba folk om å holde seg unna og identifiserte seg med FBI-skilter. Et meget troverdig vitne observerte sågar to personer som kom i bil til parkeringsplassen bak "the grassy knoll" før mordet, og at de pakket vekk et våpen før de forsvant etter attentatet.

Men ble det gjort en «formidabel innsats» for å følge opp disse sporene? Tvert imot, alt ble gjort for å holde sporene unna offentligheten og folk ble regelrett bedt om, ja nesten truet, til å glemme hva de hadde sett! Og de aller færreste av dem som kunne vitne om observasjoner som gikk imot den offisielle historien ble innkalt for å vitne for Warren-kommisjonen. Det gjaldt for eksempel flesteparten av de mange jernbanearbeiderne som sto på jernbanebroen, og som både hørte skudd fra bak "the picked fence" og så krutttrøyk sive ut mellom trærne!

Jeg skulle også gjerne redegjort for de mange ulike spekulasjonene som er gjort i forbindelse med uidentifiserte personer på de mange bildene og amatørfilmopptakene som ble gjort på mordtidspunktet, så som for eksempel "the badgeman", "the black dog man", "the shadow man", "the Babushka lady" og så videre, men det får bli en annen gang. Jeg skulle også gjerne ha skrevet mer om Lyndon B. Johnson, mannen som var presset inn i stillingen som en reserveløsning for John F. Kennedy av en av JFKs svorne fiender, J. Edgar Hoover. Om hvordan Johnson hatet Kennedy-brødrene og om hvor ekstatisk lykkelig han ser ut på bildene fra lunchen om formiddagen den 22. november, vel vitende om at mannen som sto i veien for ham straks skulle tas av dage, og om hvordan han lykkelig smiler i presidentflyet etter at han er tatt i ed.

Det mest avslørende øyeblikket jeg har sett Lyndon B. Johnson i var likevel et intervju lenge etter at han hadde gått av som president. Han ble spurt av intervjueren om han trodde Warren-kommisjonen hadde klart å avsløre den fulle og hele sannheten om mordet på Kennedy. Jeg har sjelden sett en mann mer utilpass enn da Johnson satt og vred seg i stolen og nesten ikke fikk fram ordene idet han nølende og stakkato innrømmet at det kanskje.... kunne.... hende..... at de kunne ha gjort en større innsats for å finne ut..... hvem..... som..... virkelig..... hadde..... stått..... bak..... mordet. På slutten hørtes nesten ikke Johnsons til vanlige dype og kraftfulle røst, og det var som om ordene nesten ikke ville ut! Og det han sa må vel karakteriseres som en av verdens største understatements til nå! Sagt av mannen som spilte hovedrollen i å tåkelegge og skjule hva som faktisk hadde skjedd!

Men kommer vi noen gang til å få kjennskap til den hele og fulle sannheten om mordet på John F. Kennedy? Begynner det ikke å haste å få startet en full granskning av omstendighetene omkring mordet, dersom man noensinne skal ha noen forhåpninger om å oppklare det?

Vel, i løpet av de siste årene har det dukket opp flere personer som forteller om sine førstehånds opplevelser vedrørende mordet. Jeg har fortalt om flere av dem, og det gjelder for det første Roderick A. MacKenzie III, som opplevde at en av skytterne, Johnsons hitman, Malcolm «Mac» Wallace i fylla skrøt av alt han visse om mordet. Og han avslørte sågar navnet til alle de 26 skytterne som var engasjert for å myrde presidenten.

Så har vi Judyth Vary Baker, en svært talentfull kreftforsker, som var deltager i et CIA-prosjekt som hadde som siktemål å utvikle høypotente kreftceller som kunne brukes til å drepe Cubas diktator, Fidel Castro, ved å injisere kreftceller. En annen deltager i dette prosjektet, var CIA-informanten, Lee Harvey Oswald, og da de to ble kjent med hverandre i New Orleans, oppsto det følelser mellom dem, og de var kjærester i de siste månedene av Oswalds liv. Vary Baker har svært mye å fortelle om Oswalds liv og kontakter de siste månedene av hans liv.

Dernest må jeg nevne fotospesialisten Dino Brugiono, som var vakthavende hos "CIA's National Photographic Interpretation Center" i Washington 23. november 1963, dagen etter mordet, da to Secret Service agenter leverte en film, som de ville ha laget store plansjer av. Filmen de leverte var den originale, uendrede Zapruder filmen, og viste noe helt annet enn den filmen som har blitt kjent for offentligheten senere. Man kunne tydelig se at hodeskuddet som traff Kennedy og knuste hodet hans kom forfra.

En annen viktig person som har bidratt med nye opplysninger, er en av sikkerhetsvaktene i bilkortesjen, nemlig Paul Landis, som sto som nummer to på fotbrettet i følgebilen, og observerte hele mordscenariet på nært hold. I sin bok, som han har skrevet som 88-åring, har han endelig fortalt at han fant en helt uskadd kule i baksetet på presidentbilen, og han tok den i lommen og la den på operasjonsbordet der Kennedy lå på akutt-rommet, for at den skulle finnes.

Og der ble den faktisk observert av sykepleieren Phyllis Hall som i et intervju fra 2013 har fortalt at hun så kulen, da hun holdt hodet til presidenten under opplivningsforsøkene. Men hun fortalte at prosjektilet hadde en spiss tupp, og det fortalte også han som fant en kule i et laken senere, samt FBI-agenten som fikk den levert til seg. Sannsynligvis er det prosjektilet som Warren kommisjonen brukte som bevisgjenstand byttet ut med det originale for å

presentere et prosjektil som var mer sannsynlig kunne ha blitt skutt fra en Carcano rifle. Men myndighetene klarte ikke en gang å bevis at riflen hadde blitt avfyrt 22. november.

"MOST OF THE FIRST LIST WERE NOT INVOLVED DIRECTLY IN THE KILLING TEAMS, HOWEVER A FEW WERE THEY WERE, CLIFF CARTER, CARLOS MARCELLO, JACK GRIMM JACK RUBENSTEINE, MAC WALLACE, GEORGE REESE, & CLIFF CARTER. THESE WERE THE PEOPLE THAT WERE AT THE PARTY AT MURCHISONS RANGH THAT ALSO ACTUALLY WERE ON THE HIT TEAMS. ACCORDING TO MAC THERE WERE 26 PEOPLE ON THESE TEAMS AND THEY WERE AS FOLLOW.

COMMAND AREA AT ON THE SECOND FLOOR OF THE T.S.B.D.
 CLIFF CARTER
 CARLOS MARCELLO
 JACK RUBENSTEINE
 GEORGE REESE

IN THE ALLEY BEHIND THE FENCE AND ABOVE THE SO CALLED GRASSY KNOLL.
 CLIDE FOUST
 JOHN ERNST
 JACK GRIMM
 JOSEPH P. DUGGAN

UNDER THE BRIDGE IN CASE THE PRESIDENT WAS NOT SHOT AND ABOVE IN THE R.R. AREA

(THESE PEOPLE WERE NEVER USED)
 CHARLES HARRELSON
 PERCY CHAUNCEY HOLT
 CHARLES FREDRICK ROGERS
 A MAN CALLED "DIMITRI" FROM AGCC
 ROOF OF THE COUNTY RECORDS BUILDING
 HARRY WEATHERFORD
 ROGER CRAIG
 RICHARD SCALZETTI
 MICHAEL VICTOR MERTZ (JEAN SOUETRE)

THE SIX TH FLOOR OF THE TEXAS BOOK DEPOSITORY IN THE NEST AND OTHER SET UP AREAS
 RUTH ANN MARTENEZ
 LEE HARVEY OSWALD (UNDER A SPELL ACCORDING TO MAC)

MALCOLM "MAC" WALLACE
 LAWRENCE LOY FACTOR

THE DAL TEX BUILDING THE TEAM WAS SUPPOSED TO BE ON TOP BUT HAD PROBLEMS???

EUGENE HALE BRADING
 FRANK FIORELLI (STURGES)
 RAFAEL "CHI CHI" QUINTERO
 RICHARD CAIN

THIS IS THE LISTING OF WHO WAS THERE AS SHOOTING TEAMS ON NOVEMBER 22 ND 1963 ACCORDING TO MALCOLM "MAC" WALLACE WHO WAS SECOND IN COMMAND OF THE WHOLE SHOOTING MATCH. BY THE TIME HE HAD GOT TO TELLING THIS REMARKABLE RELATION OF HIS OWN GUILT AS WELL AS THE OTHERS I WAS SURE HE WAS TELLING THE TRUTH. HE WAS DRINKING HARD AND HE WAS A VIOLENT MAN AS WELL AS A VERY WELL KNOWN HIT MAN AND ENFORCER AROUND TEXAS. I WAS WORRIED THAT THE KNOWLEDGE I HAD GLEANED WOULD CAUSE MY DEMISE AS WELL.

THIS MAN HAD NO CONSCIENCE I KNEW AND IF HE FELT THREATENED HE WOULD DO THE KILLING JUST TO BE SURE. IT CROSSED MY MIND TO NAIL HIM BUT THE GIRLS WOULD HAVE KNOWN AND I SURE WOULD NOT DO A "NO WITNESS CLEANING JOB". I HAD ONLY KILLED IN SELF PRESERVATION IN COMBAT TO THAT TIME AND DECIDED THAT BECAUSE WALLACE DID DRINK AND FORGET THAT MY CHANCES WERE PRETTY GOOD IF I GOT OUT OF THERE AS SOON AS HE PASSED OUT. HE TOLD ME HIS JOB WAS TO KILL JOHN CONNALLY NOT THE PRESIDENT BUT HE GOT BOTH OF THEM. THE GIRLS HAD CUDDLED UP WITH US ME ON THE BEACH AND MAC WENT TO THE BEACH. FROM THERE...

Her helt på slutten av min redegjørelse for hva jeg har avdekket vedrørende attentatet på USAs president, John F. Kennedy, vil jeg gjerne publisere MacKenzies liste over de 26 leiemorderne som var hyret inn for å myrde presidenten. Som man skjønner, krevde det ganske mye penger for å betale alle disse mennene som sa seg villig til å drepe presidenten, for de skulle ha \$10 000,- hver og da var det nyttig å ha USAs aller rikeste menn i ryggen. Det som er viktig å huske på når man ser på listen, er at både Roderick A MacKenzie og mannen som røpet alt han visste om morderne, Johnsons hitman, Malcolm «Mac» Wallace, hadde drukket tett og var svært beruset. Vi kan derfor ikke se bort fra at noe har blitt feil i listen. Jeg tror vi uten videre kan utelukke Roger Craig, som var kjent som en på alle måter lovlydig og troverdig politimann. At han er med på listen, må være en misforståelse. Og vi vet med sikkerhet at Lee Harvey Oswald aldri løsnet et skudd.

Det er åpenbart at sannheten finnes «der ute» – både om hvem som sto bak konspirasjonen og hvem som utførte drapet. Men dessverre ser det ut til at den amerikanske selvfølelsen ennå ikke er i stand til å tåle å se sannheten i øynene! Ennå er ikke alle arkiver tilgjengelige, og ennå er helt sikkert ikke alle dokumenter, fotografier og filmer som kan fortelle noe om

mordet funnet. Den originale Zapruder-fimen oppbevares sikkert et sted, og det går også rykter om flere hittil ukjente filmopptak, blant annet et gjort fra helikopter.

Mordere har det med å etterlate seg spor, og kanskje har en eller flere av dem som var med på mordet falt for fristelsen til å beholde en eller flere «suvenirer»? Men før det amerikanske folket og den amerikanske offentligheten er i stand til å tåle den nasjonale belastningen det er å få avslørt for hele verden at deres egne korrupte og kriminelle ledere var med på å myrde presidenten som var høyt elsket av en hel verden, kommer nok dessverre ikke mye til å skje. Men vissheten hos det store flertallet av amerikanere om at mordet aldri er oppklart, og at det sannsynlighet fremdeles skjuler seg informasjon som vil få mange amerikanere til å skamme seg på sin nasjons vegne, vil ligge der som en verkebyll inntil nasjonen tar mot til seg og våger å se sannheten i øynene. Og sannheten er dessverre ikke alltid vakker!

Oslo, 23.09.11.

Redigert og utvidet i 2024.

Sverre Avnaskog

Malcolm Wallace likte tydeligvis å skryte av både sin egen og mange andres rolle i attentatet på Kennedy, og i fylla røpet han mange detaljer om skytterteamene for en mafia-medhjelper på lavere nivå, nemlig Roderick A. MacKenzie III.

MacKenzie skrev ned alt han fikk vite, men måtte løpe ut og inn på toalettet, så Wallace ikke merket at han skrev. MacKenzie omtaler Wallace som en hensynsløs og brutal mann og MacKenzie var redd for sitt eget liv etter at han hadde fått vite så mye og fryktet at Wallace ville drepe han. Her ses Wallace på et bilde sammen med en kvinne med navn Nora Ann Carroll. I dag ville sannsynligvis Wallace blitt omtalt som en psykopat. Foto fra internett.

Kilder:

[The shots in Dealey Plaza](#) av William Orchard

Orchard bygger på bl. a.:

-Grodén, Robert J. *The Killing of a President: The Complete Photographic Record of the JFK Assassination, the Conspiracy, and the Cover-up.* New York: Viking Penguin, 1993

-Thomas, Donald B. *Hear No Evil: Social Constructivism and the Forensic Evidence in the Kennedy Assassination.* Ipswich, MA: Mary Ferrell Foundation Press, 2010

-Gutierrez, Sherry. *JFK Homicide: Forensic Analysis in the JFK Assassination.* (DVD) Southlake, TX: JFK Lancer Productions & Publications, Inc., 2006

Nylig utgitte bøker:

Paul Landis: *The last witness*, 2023.

Judyth Vary Baker: *Me and Lee, How I Came to Know, Love and Lose Lee Harvey Oswald.*

Judyth Vary Baker: *David Ferrie. Mafia Pilot, Participant in Anti-Castro Bioweapon Plot, Friend of Lee Harvey Oswald and Key to the JFK Assassination.* 2014.

Roderick A MacKenzie III sammen med [Richard M. Hooke](#): *The men that don't fit in.* 2017.

Ytterligere litteratur som jeg har fått anbefalt av William Orchard:

[JFK Assassination Research Photo Galleries](#)

[The JFK Assassination](#) av John Costella. Inneholder bl. a. flere versjoner av Zapruder-filmen

[Orvill Nix](#) intervju om filmen han tok opp.

[Liste over filmer som ble tatt opp under attentatet.](#)

Connally, Nellie. *From Love Field: Our Final Hours with President John F. Kennedy.* New York: Ruggedland, 2003.

Davis, John H. *Mafia Kingfish: Carlos Marcello and the Assassination of John F. Kennedy.* New York: New American Library, 1989.

Douglass, James W. *JFK and the Unspeakable: Why He Died and Why It Matters.* Maryknoll, NY: Orbis, Books, 2008.

English, T. J. *Havana Nocturne: How the Mob Owned Cuba and Then Lost It to the Revolution.* New York: Harper Collins, 2008.

Sverre Avnskog, født 1956, er utdannet adjunkt med videreutdanning i spesialpedagogikk og har 40 års erfaring som lærer i grunnskolen og innen voksen-opplæringen hvor han har undervist voksne med spesielle behov samt flyktninger som får norskopplæring på grunnskolenivå.

English, T. J. *Paddy Whacked: The Untold Story of the Irish American Gangster*. New York: Harper Collins, 2005.

Escalante, Fabian. *JFK: The Cuba Files: The Untold Story of the Plot to Kill Kennedy*. New York: Ocean Press, 2006.

Fetzer, James H. (Ed.). *Murder in Dealey Plaza: What We Know Now that We Didn't Know Then about the Death of JFK*. Chicago: Catfeet Press, 2000.

Giancana, Antoinette, Hughes, John R. & Jobe, Thomas H. *JFK and Sam: The Connection Between the Giancana and Kennedy Assassinations*. Nashville: Cumberland House, 2005

Giancana, Sam & Giancana, Chuck. *Double Cross: The Explosive, Inside Story of the Mobster Who Controlled America*. New York: Warner Books, 1992.

Groden, Robert J. *The Killing of a President: The Complete Photographic Record of the JFK Assassination, the Conspiracy, and the Cover-up*. New York: Viking Penguin, 1993.

Gutierrez, Sherry. *JFK Homicide: Forensic Analysis in the JFK Assassination*. (DVD) Southlake, TX: JFK Lancer Productions & Publications, Inc., 2006

Hancock, Larry. *Someone Would Have Talked: Documented! The Assassination of President John F.*

Kennedy and the Conspiracy to Mislead America. Southlake, TX: JFK Lancer Productions & Publications, Inc., 2006

Hersh, Burton. *Bobby and J. Edgar: The Historic Face-off between the Kennedys and J. Edgar Hoover That Transformed America*. New York: Carroll & Graf, 2007.

Hersh, Seymour M. *The Dark Side of Camelot*. New York: Little, Brown & Co., 1997.

Klaber, William & Melanson, Philip H. *Shadow Play: The Murder of Robert F. Kennedy, the Trial of Sirhan Sirhan, and the Failure of American Justice*. New York: St. Martin's Press, 1997.

La Fontaine, Ray and Mary. *Oswald Talked: The New Evidence in the JFK Assassination*. Gretna, LA: Pelican Publishing, 1996.

Lane Mark. *Plausible Denial: Was the CIA Involved in the Assassination of JFK?* New York: Thunder's Mouth Press, 1991.

Lane, Mark. *Rush to Judgment: A Critique of the Warren Commission's Inquiry into the Murders of President John F. Kennedy, Officer J. D. Tippit and Lee Harvey Oswald*. Greenwich, CN: Fewcett Publications, 1966

Lifton, David S. *Best Evidence: Disguise and Deception in the Assassination of John F. Kennedy*. New York: Carroll & Graf, 1980.

Mahoney, Richard D. *Sons & Brothers: The Days of Jack and Bobby Kennedy*. New York: Arcade Publishing, 1999.

Manchester, William. *The Death of a President*. New York: Harper & Row, 1967.

Marrs, Jim. *Crossfire: The Plot that Killed Kennedy*. New York: Carroll & Graf, 1989.

McClellan, Barr. *Blood, Money & Power: How L.B.J Killed J.F.K.* New York: Hanover House, 2003.

Mellen, Joan. *A Farewell to Justice: Jim Garrison, JFK's Assassination, and the Case That Should Have Changed History.* Dulles, VA: Potomac Books, 2007.

Moldea, Dan E. *The Killing of Robert F. Kennedy: An Investigation of Motive, Means and Opportunity.* New York: W. W. Norton, 1995.

Newman, John. *Oswald and the CIA: The Documented Truth about the Unknown Relationship between the U.S. Government and the Alleged Killer of JFK.* New York: Skyhorse Publishing, 2008.

North, Mark. *Act of Treason: The Role of J. Edgar Hoover in the Assassination of President Kennedy.* New

York: Carroll & Graf, 1991.

Prouty, L. Fletcher. *JFK: The CIA, Vietnam and the Plot to Assassinate John F. Kennedy.* New York: Birch Lane Press, 1992.

Ragano, Frank & Raab, Selwyn. *Mob Lawyer.* New York: Charles Scribner's Sons, 1994.

Russo, Gus. *The Outfit: The Role of Chicago's Underworld in the Shaping of Modern America.* New York: Bloomsbury, 2001.

Summers, Anthony. *Official and Confidential: The Secret Life of J. Edgar Hoover.* New York: G. P. Putnam's Sons, 1993 Talbot, David. *Brothers: The Hidden History of the Kennedy Years.* New York: Free Press, 2007.

Waldron, Lamar. *Legacy of Secrecy: The Long Shadow of the JFK Assassination.* Berkeley: Counterpoint, 2008. Waldron, Lamar. *Ultimate Sacrifice: John and Robert Kennedy, the Plan for a Coup in Cuba, and the Murder of JFK.* New York: Carroll & Graf, 2005.

Zirbel, Craig I. *The Texas Connection.* New York: Warner Books, 1991.